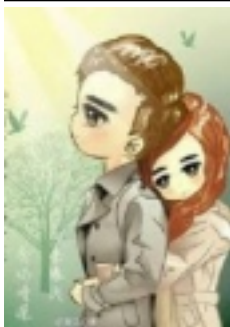

Huấn Luyện Cha Phúc Hắc

Contents

Huấn Luyện Cha Phúc Hắc	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	74
21. Chương 21: Vĩ Thanh	77

Huấn Luyện Cha Phúc Hắc

Giới thiệu

Tình yêu trong công việc hoặc tại công sở là những điều khó hiểu và khó nắm bắt nhất. Tác phẩm H

1. Chương 1: Tiết Tử

Trời rạng sáng, một chiếc taxi màu đỏ yên lặng dừng trước khu nhà trọ cũ kĩ, bên trong hồi lâu không động tĩnh, ven đường có mấy người chạy bộ buổi sáng đi qua, công viên bên cạnh thì như mọi buổi sáng khác, các cụ ông cụ bà đang tập thể dục, đèn đường vẫn còn chiếu ánh sáng vàng lấp lóe, chưa tắt. (Dịp: ở chỗ nhà mình tầm đây là khoảng 5h).

Chốc lát, chân trời xa vời vợi lộ ra ánh sáng trắng bạc, áng mây cũng được nắng sớm nhuộm màu tím nhạt, một người mặc áo lông vũ to sù sụ phủ cả toàn thân lặng lẽ xuống xe, từ hình dáng mà nhìn, không khó nhận ra đó là một cô gái trẻ. Trong ngực cô ôm chặt một cái bọc không rõ là gì. Cô đi thấp vành mũ, giống như đang cố tránh bị người nhìn thấy.

“Êu, êu!” Một ông bác nọ dắt cho chạy sượt qua người cô gái, bởi vì toàn tâm chú ý con chó thân yêu nhà mình, ông bác cũng không hề chú ý tới, cô gái này kì lạ đến mức nào.

Đèn đường tắt, xem ra không bao lâu nữa trời sẽ sáng.

Đến lúc rồi! Đã là việc phải làm thì không thể do dự!

Như đã quyết tâm, cô gái lại kéo vành mũ thấp xuống, không nhìn một ai mà cúi đầu, chui vào khu nhà trọ cũ đến mức mấy theo dõi cũng không có trước mắt. (này chị khinh ai đây? đây cũng ở nhà tập thể đấy nhé!!)

Tầng ba, tầng ba... Tìm thấy rồi.

Cô gái dừng lại trước một nhà cửa kéo sắt sơn đỏ, tiếp đó cô nhẹ nhàng đặt xuống thứ gì đó lúc này cô cẩn thận ôm vào trong ngực, xa xa nhìn giống như một bó chăn. Cô gái cúi đầu, giống như do dự một hồi, đôi tay lại vuốt ve trên bó chăn. Đúng lúc đó cô nghe thấy chuông báo thức trong nhà vang lên, cô nháy nháy mắt, liếc mắt nhìn xuống đất, thu lại quyết tâm quay nghiêng người đi, hướng thẳng cầu thang đi xuống mà chạy...

“Đây, là , cái , gì !!!!!”

“Sáng sớm mà lớn tiếng cái gì?” Đêm qua đã thức trắng cùng bọn bạn nhậu nhẹt, chắc, sáng sớm nay còn phải họp, hẳn vốn bị huyết áp thấp, tạm thời đầu óc vẫn còn mờ mịt, đối với cái tiếng hét loạn kia, thực sự không thể chấp nhận được.

“Á, ngoài cửa có, có...”

“Có cái gì?” Nhìn thẳng bạn tay chân luống cuống, người đàn ông lại bình thản dị thường, như thể dù bên ngoài có là xác chết hay là thuốc nổ thì hẳn cũng chẳng sợ.

“A, cái này...” Anh bạn vén lên một góc đồng vải lù lù.

“Đây là cái gì đây hả ——” Người đàn ông rống to, rít lên, nhảy lùi lại ba bước, cà phê trong tay được bộ đồ ngủ thấm bớt một nửa, hẳn mới khựng hai chân dài tại chỗ, im như tượng.

“Tao nghĩ đây là gửi ày.”

“Tại ... tại sao?”

“Không phải thế thì sao lại đặt ở cửa nhà mày?” Anh bạn nhíu mày nói.

“Tại sao cái thứ này sẽ ở cửa nhà tao?”

“Cái này phải hỏi mày ấy!” Đáng thương chưa, cũng không rõ là nợ phong lưu nào đây?

Lúc này, anh bạn càng nhiều chuyện hơn mà rút ra một phong thư từ trong vải rách.

“Còn có cái này.”

“Trên, trên đó viết cái gì?”

Người đàn ông hỏi, người bạn đành phải gà mẹ cho trót mà đọc —

Từ tiên sinh thân mến:

Trước hết chúc mừng anh lên chức làm cha, tin rằng anh đối với chuyện trở thành phụ huynh này, mức độ kinh ngạc cũng không kém gì tôi. Đứa bé là con anh, không tin có thể đi kiểm tra ADN, chứng cứ không phải giả.

Tôi cũng đã có mười tháng để thích ứng với chuyện này, xin lỗi lại chỉ cho anh mười giây để tiếp nhận sự thật, tôi xin nói tóm tắt.

Tôi đã phụ trách mang thai mười tháng sinh con, từ đây, tôi cũng không muốn lằng nhằng mà phàn nàn sinh con có bao nhiêu khổ cực, nếu anh thật sự tò mò, anh có thể về hỏi mẹ mình... Tôi phụ trách sinh, anh phụ trách nuôi, như vậy là rất công bằng đi!

Đừng trách tôi nhẩn tâm, chỉ là trong xã hội trọng nam khinh nữ, hơn nữa thực tế cho thấy, mẹ đơn thân dù đi tới đâu cũng không được thuận tiện, ngược lại, bố độc thân lại có vẻ dễ thở hơn nhiều. Tôi cũng không phải một bà mẹ vô tình như thế, vốn nghĩ nếu sinh con gái, tôi cũng chấp nhận số mệnh mà nuôi con bé, nhưng không nghĩ lại là một thằng bé mập mạp đến, nếu đã định là thế, không có cách nào khác là đem nó cho anh, sinh nam hay nữ xác suất 50%, anh đừng trách tôi.

Tôi mang thai 10 tháng, ở cữ 1 tháng, thời gian tiêu tốn cho đứa trẻ, không nhiều không ít là 11 tháng... Vậy anh liền chín bỏ làm mười coi là 1 năm đi, việc đặt tên cho nó coi như là cho anh một ưu đãi, sau một năm, tôi sẽ quay lại bàn bạc với anh quyền giám hộ của nó, trong khoảng thời gian này, mong anh có thể đối xử thật tốt với nó.

Không cần phí công tìm tôi, nếu tôi có cơ hội sẽ quay lại thăm nó một chút, tôi biết thu nhập của anh cũng không quá dư dả, tôi sẽ định kỳ gửi mấy ngàn vào tài khoản của nó...

Tổng cộng là một bức thư năm tờ, ngoài phần đầu tự giới thiệu bản thân ra, đoạn sau đều là những vấn đề vụn vặt về chăm sóc cục cưng, người đàn ông nghe xong, chỉ thấy toàn thân cứng ngắc, hô hấp dừng lại, mặt xanh mét, tim như là không đập đủ mạnh, không cần thận có thể ngã nhào ngay xuống đất...

“Nó là con tao?” Người đàn ông nhìn nhìn bọc thịt nhỏ trong tay người bạn, lại chỉ chỉ vào mặt mình.

Hắn ôm lấy baby còn chưa nặng được bao nhiêu, từ cái mắt cái mũi cái mồm rồi cả mặt mà đối chiếu...

“Chắc là.”

“Shit!”

Vậy đầu tiên hắn phải làm gì?

Xin công ty nghỉ phép? Gọi điện thoại thông báo cho bố mẹ hai người mới có thêm thằng cháu đích tôn? Xét nghiệm ADN?

Baby trong ngực vốn coi như ngoan ngoãn bất thành linh nhẩn miệng lại, oe oe khóc to, hai người tay chân luống cuống trở người thằng bé, giờ mới phát hiện, từ dưới mông bé con xộc ra một thứ mùi khó có thể nói thành lời...

“Nó ị!!”

Thân là bố đẻ, việc đầu tiên —

Thay tã cho cục cưng đi còn gì!

Nói, mình cũng rất thích trẻ con. Nhưng mà chỉ thích sờ thích vuốt thích ngắm thôi. Còn chơi với nó, thích thì cũng thích nhưng chả biết làm thế nào.

2. Chương 2

Trên thế giới này, có một loại sức mạnh thần kỳ, gọi là, Quyền Lực.

“Quyền lực làm tha hóa con người!” Sáng sớm, à không, không sớm, nhưng đối với những kẻ thời gian sinh hoạt làm việc sắp xếp bảy hạ thì, mười giờ, là quá sớm.

Ông Dục Kiệt vừa từ trong phòng Tổng giám đốc đi ra, còn chưa về chỗ ngồi, đã cúi kính rồi.

“Lại bị nữ ma đầu phóng điện rồi!” Quỷ tinh linh của văn phòng Tô Tiểu Đại duyên dáng nháy mắt, trêu chọc.

“Mấy hôm nay tính khí bà ấy nóng nảy quá thể.”

“Tám mươi phần trăm là đến kì đó!”

Một nhân viên nam trẻ tuổi khác kinh ngạc: “Cái gì? Không phải bà ta là đàn ông à?”

Mọi người lại ồn ào.

Không để ý trêu chọc của đồng nghiệp, Ông Dục Kiệt chán nản ngồi vào chỗ, cái mũi còn không ngừng thở phì phì: “Chỉ là đến họp muộn hai phút! Bà ấy không lẽ không biết tám giờ sáng thang máy cũng phải xếp hàng à? Mà dù gì cũng phải ngồi im mất nửa tiếng đầu, bà ấy và khách hàng không phải đang nói chuyện phiếm sao... A đúng rồi! Bà ấy rất để ý thời gian đúng không, tôi thấy có khi công việc của bà ấy là chỉnh chúng ta thì đúng hơn!”

“Đừng nóng, đừng nóng, lần sau ra ngoài sớm một chút đi!”

“Ngày nào mà tôi chả đi sớm! Nhà tôi ở tận khu Thiên Mẫu đấy, đến đây cũng phải mất một tiếng, bà ấy không biết “thông cảm nhân viên” viết thể nào hả...”

“Nhà anh ở Thiên Mẫu á!” Tô Tiểu Đại mở tròn mắt. “Chỗ đó đi đường không tiện nhỉ?”

“Ồ được!” Ông Dục Kiệt thả lỏng tay. “Nhà anh ở đây lâu lắm rồi, bố anh bán đất ruộng xong, buôn bán cũng kiếm không ít, liền mua một khu nhà trọ ở chỗ này cho thuê, anh trước mắt ở đây, còn thực ra bố mẹ anh hầu như đều ở Nghi Lan, hai người bảo chỗ đó phong cảnh tốt phù hợp người già, nhưng nhà anh còn có ở Trung, Nam Bộ mấy căn biệt thự nữa, thường ngày không ở, cho người ta thuê...”

“Oa nha, vậy anh không phải là điền chủ tử (đại gia nhà đất)sa, chỉ cần ngồi chờ thu tiền đứt túi có hơn không?”

“Đúng là thế,” Ông Dục Kiệt thở dài, phẩy phẩy tay. “Anh cũng muốn vậy lắm, nhưng bố anh nói anh vẫn còn trẻ, nên đi tìm công việc tử tế mà làm đi, cái gọi là công việc tử tế, còn không phải là bị người bắt nạt, bị người mắng mỏ hay sao? Hừ, nữ ma đầu kia, tiền lương một tháng còn chưa số lẻ tiền thuê nhà anh thu đâu! Lần sau bà ấy dám xoi mói anh đi, xem anh có cầm tiền đến đập chết bà ấy không!”

Các đồng nghiệp ngồi xung quanh khóe miệng rút rút, không nói lời nào tiếp tục làm việc. Mấy năm gần đây, cái loại trẻ trâu này càng lúc càng nhiều...

“Ha ha,” Tô Tiểu Đại nghiêng đầu cười, “đến lúc đó chắc là hoành tráng lắm nhờ.”

Ông Dục Kiệt uốn éo ghế ngồi dưới mông, lập tức trượt đến cạnh cô. “Á, bạn trai em hôm nay lại không đến hả?”

“Vâng,” cô nàng nhún nhún vai, bắt đắc dĩ cười. “Anh ấy nói có chút việc khó giải quyết, phải mất chút thời gian.”

“Là chuyện khẩn cấp gì vậy?”

“Em cũng không biết, anh ấy nói lúc sau lại liên lạc với em sau.”

Đột nhiên cười quỷ dị, Ông Dục Kiệt nhân cơ hội gây chia rẽ: “Chắc chắn cậu ta có người mới rồi, không dám cho em biết đó.”

“Sao vậy được!” Tô Tiểu Đại đẩy hẳn ra. “Hách Quân mới không dám đâu!”

“Phải phải, Từ Hách Quân không dám vậy đâu!” Một chú đứng tuổi đứng bên phụ họa, “Tiểu tử đó, ngay cả đi uống xã giao cũng không, lần trước một đứa tiếp viên ngồi trên đùi nó, nó sợ đến mức đẩy cả con gái nhà người ta xuống đất mà!”

Nhớ đến vẻ hốt hoảng vội vàng của Từ Hách Quân, cả văn phòng vang lên tràng cười vang dội.

Tô Tiểu Đại cong cong môi, bắt mồm kêu, “Mọi người sao lại mang Hách Quân đến cái chỗ như thế hả?”

“Ái chà! Ghen rồi kìa, không có không có, đây là từ lâu lắm rồi, từ lúc nó mới vào công ty, mọi người lôi nó đi uống mấy chén, là chuyện rất lâu trước đây rồi, Tiểu Đại không nên tức giận!”

Tô Tiểu Đại là nguồn sinh lực của cả phòng làm việc đấy nhé, vì có cô, ít ra cũng làm cho phòng kinh doanh vốn nam nhiều nữ ít không khí không quá nặng nề, toàn bộ phòng kinh doanh, trừ nữ ma đầu Tổng giám đốc ở trên ghế đầu đàn ra, tất cả mười một nhân viên, cũng chỉ có bốn nhân viên nữ, trừ Tô Tiểu Đại, một cái đã lấy chồng, một cái vừa tốt nghiệp đại học, cái gì cũng không biết, một cái quá ít nói, hơn ba mươi rồi ngay cả một tên bạn trai cũng không có. So sánh với đám ấy, Tô Tiểu Đại trẻ trung hoạt bát, dễ thương lại cởi mở đương nhiên trở thành đối tượng theo đuổi của đám Vương lão ngũ quanh đây.

Chỉ có điều, cách đây không lâu một cái tin chấn động làm tan vỡ tâm can tất cả đám Vương lão ngũ này chính là, tên Từ Hách Quân ừ thì có tí bằng cấp nước ngoài lấp lánh lắm, nhưng chả khác gì đứa mới ra xã hội, vừa bướng vừa hay làm liều, ấy thế mà đã cướp được đóa hoa xinh đẹp trong lòng mọi người đi mất!

Cái tên kia, trình độ dĩ nhiên là kinh người, loại bằng cấp đến thế vào Khai Thạc cũng không có gì lạ, nghe nói hẳn là từ công ty con ở nước ngoài gửi đến – công ty con ở nước ngoài chỗ trống không nhiều, nhưng chỗ nào cũng kiếm được nhiều tiền, ngoài bằng cấp và kinh nghiệm làm việc ra, còn có chân trong và thủ đoạn cũng phải mạnh. Thường thì người được ngồi trên ghế bên ấy, không phải là thanh niên tài giỏi đẹp trai năng lực cao cường, cũng phải là đẳng cấp quản lý lắm kẻ nhiều mưu lại lắm tâm cơ. Dù sao cơ hội như thế cũng không dễ có, có thể từ lúc còn trẻ đã ra được nước ngoài học hỏi như vậy, nếu là người bình thường, đã sớm bám chắc lấy cơ hội đó không buông rồi.

Chỉ kỳ lạ là, hẳn trúng tuyển rõ ràng là phải vào công ty con bên ấy chứ, sao lại quay về Đài Loan cướp miếng ăn với bọn họ? Hơn nữa chức vị và đãi ngộ của hẳn so với đồng nghiệp bọn họ hẳn là gấp đôi ấy chứ! Vậy mà so tiền lương của đám tốt nghiệp đại học chuyên ngành thông thường bọn họ lại không khác lắm, bọn họ đoán, tiểu tử kia 80% là chọc giận lãnh đạo nào rồi, mới đẩy hẳn sang Cảnh Tường – công ty con khác của Khai Thạc, làm trợ lý Tổng giám đốc.

“Cười cười cười, có nhiều chuyện đáng cười quá nhỉ!”

Nữ ma đầu đẩy cửa ra, sát khí bén nhọn theo ánh mắt quét qua bốn phía, đem kẻ lười biếng cuối cùng lên lút chuồn về bàn làm việc trừng đến nỗi kêu cha gọi mẹ, cô mới đưa mắt tập trung đến chỗ ngồi trước mặt

“Từ Hách Quân đâu? Hôm nay phải nộp báo cáo cho tôi cơ mà, bây giờ còn chết ở chỗ nào rồi?”

“Tổng giám đốc, hôm nay cậu ấy xin nghỉ phép.”

“Lại xin nghỉ?” Cô như có suy nghĩ gì nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi trống không của Từ Hách Quân, mắt lóe lên rồi tắt, “Hôm nay khách hàng sẽ đến công ty, vậy mà cậu ta dám xin nghỉ!”

Mọi người ngồi tại chỗ mình, đầu cúi thật thấp, không dám ngẩng lên tí nào mạo phạm tôn nhan... Chỉ dám anh nhìn tôi tôi nhìn anh, nhưng cũng không có ai dám nói thay hẳn câu nào.

“Qua chủ nhật còn chưa thấy cậu ta đi làm, vậy bảo cậu ta khỏi cần đến nữa.” (Dip thật á, chị chắc chắn chị sẽ đuổi việc anh thật á) Cô híp mắt một cái, chuyển sang người đàn ông trung tuổi bên cạnh. “Rick, chú đọc qua hồ sơ khách hàng, chiều nay đi tiếp khách với tôi.”

“Vâng...”

“Tuyệt Phân, trước ba giờ chuẩn bị xong phòng họp, chuẩn bị sáu phần cà phê và bánh ngọt.”

“Vâng.”

“Denny, trước nghỉ trưa gọi điện cho Đông Quang xác nhận lịch làm việc của giám đốc bọn họ, đúng hai giờ tới công ty bọn họ đón người.”

“Vâng.”

“Tiểu Đại, mang thuốc đau đầu vào cho tôi... Ổ ngăn kéo của Hách Quân... Ừm, chờ một chút, thôi Sharon cô cầm vào cho tôi! Tôi muốn gấp đôi liều, giúp tôi pha cà phê nóng, không cho đường không cho sữa...”

Từng nhiệm vụ vốn thuộc phận sự của Từ Hách Quân nhanh chóng được phân công, nữ ma đầu xoay giày cao gót, về phòng làm việc.

Mọi người lập tức thở phào, lại tiếp tục anh nhìn tôi tôi nhìn anh, bắt đắc dĩ cười ra tiếng.

Nữ ma đầu là vậy, một khắc cũng không cho bọn họ nhàn rỗi.

“Tiểu Đại”, Ông Dục Kiệt lại ngồi ghế trượt đến chỗ cô, động tác phi thường thuần thục. “Nếu Hách Quân hôm nay không ở cùng em được, có muốn đi ăn tối với anh không?”

Tô Tiểu Đại không phải đồ ngốc, đương nhiên biết thừa tất cả đàn ông trong phòng đều nghĩ cái gì, cô đưa tay nâng má, bĩu môi, “Em cũng muốn lắm, nhưng em định tan làm đến nhà Hách Quân tìm anh ấy rồi!”

“Không thì, chúng ta đi ăn tối trước, sau đó mang đồ ăn đến cho cậu ấy?”

Nhìn mặt hần, tung hoành tình hải nhiều năm như cô đương nhiên biết thừa Ông Dục Kiệt có ý gì, mặc dù cũng có chút ngại ngần với Hách Quân, nhưng... Còn chưa kết hôn, thử nghiệm thêm một chút, thêm vài lựa chọn, ai nói cô làm sai được đây?

“Được.”

Chín giờ tối, Tô Tiểu Đại và Ông Dục Kiệt mỗi người cầm một hộp đồ ăn, tìm được khu nhà trọ cũ kỹ Từ Hách Quân thuê, ầm chuông, bọn họ khăng định hần ở trong nhà, cũng nghe được tiếng ở trong, nhưng cũng phải hồi lâu sau mới thấy người.

“Là hai người hả,” cách cánh cửa kéo, Từ Hách Quân liếc mắt nhìn ra bên ngoài, mở cửa cho Tô Tiểu Đại đi vào, nhưng lại ngăn Ông Dục Kiệt ở bên ngoài. “Cám ơn cậu đưa cô ấy đến đây, đến tối tôi sẽ đưa cô ấy về.”

“Ấy ấy, Hách Quân cậu như vậy là không được! Tôi...”

“Tôi có việc muốn nói với Tiểu Đại, hôm khác lại mời cậu ăn cơm, bye.”

Từ Hách Quân hiếm khi quyết liệt đóng cửa, quay lại nhìn Tô Tiểu Đại vẻ mặt nghi ngờ, thở dài.

“Vào đi! Anh có chuyện muốn nói với em.”

Tô Tiểu Đại ngoan ngoãn đi theo sau hần. Nhà hần cô đã đến hai lần, đồ đạc không nhiều lắm, thoạt nhìn cũng cũ kỹ, cô thấy tình trạng kinh tế của hần cũng không mua nổi hàng xa xỉ, sô-pha nhà hần thậm chí còn là lấy từ nhà bên cạnh, còn bếp điện, quạt, tủ giày, bàn,... tất cả đều là hàng qua tay hần mua được ở chợ bán đồ cũ...

Có lúc nàng cũng không chịu nổi hần, tại sao cái thứ gì cũng phải dùng hàng secondhand vậy? Hần nói như thế này tiết kiệm được chút, nhưng mà, như cái bồn rửa bát, có hơn trăm tệ một cái, dùng có đến hai mươi năm mới hỏng được, thế mà hần còn đòi tiết kiệm cái gì!

Thực sự là vất cổ chày ra nước.

Nhưng mà, chờ chút, vật trong phòng khách kia là gì?

Chính giữa phòng khách thừa ra thêm một cái vốn không nên thuộc về Từ Hách Quân, không, phải nói, không nên thuộc về một người đàn ông, nhất là một người đàn ông độc thân —

Một cái giường trẻ con cũ nát không thể chấp nhận được, song sắt xung quanh đã gỉ gần hết, còn khuyết vài song, còn chưa kịp hỏi hần tại sao lại đi mua giường cũ làm gì, từ bên trong đã truyền đến tiếng trẻ sơ sinh khóc oe oe, hoàn toàn chấn động cô.

“Ngoan, ngoan, không khóc, nhờ...” Từ Hách Quân lập tức ôm lấy đứa bé trên giường, dùng một biểu cảm vừa bất đắc dĩ vừa khó xử mà nhìn cô.

Nhìn bạn trai ôm một bé con khóc oe oe, lại với một tư thế ôm vô cùng mất tự nhiên, nhoáng cái cho uống sữa, nhoáng cái thay tã, màu sản phẩm vàng vàng dính đầy tay, hình tượng bạn trai vốn coi như đẹp trai nhà nhận, trong nháy mắt điểm tụt đến đáy.

“Con ai vậy?”

“...Anh.”

“Của anh?” Tô Tiểu Đại kêu lên thành tiếng. Hắn sinh con từ bao giờ thế này?

Cũng hiểu phản ứng của cô không xem là bất thường, Từ Hách Quân rất kiên nhẫn giải thích.

“Tin anh đi, anh so với em còn hoảng hơn.”

“Sao lại thế này?” Cô chỉ chỉ đứa bé, rồi lại chỉ chỉ hắn.

“Sáng sớm hôm qua, nó xuất hiện ở cửa nhà anh.”

“Cái gì?”

“Lúc đó trên người nó có một bức thư, nói đứa bé này là của anh.” Hắn móc ra từ ngăn tủ bên cạnh một tờ giấy đưa cho cô.

Tô Tiểu Đại mặc dù kinh ngạc, nhưng nhanh chóng xem lướt qua nội dung bức thư một lần, tiếp theo tỉnh táo đưa lại cho hắn. “Những thứ trong thư này viết, anh tin sao?”

“Anh vốn không tin, nhưng...” Từ Hách Quân ánh mắt buồn bã. “Đây là thật.”

“Cái gì?”

“Anh đã đi kiểm tra ADN, anh và nó chính xác có quan hệ cha con.”

Nói cách khác, hai ngày nay hắn không đi làm, là vì bận việc này sao?

Mình đang khó hiểu mấy cái tên công ty :3

3. Chương 3

“Mẹ đứa bé là ai?” Hai người mới hẹn hò được hơn ba tháng, tính toán nghiêm túc thì, đứa bé này chắc là nợ phong lưu trước kia của Hách Quân, cô nên tức giận hay sao? Không, cô là bạn gái của hắn, thấy bạn trai mình tự nhiên ôm thêm một đứa bé, cho dù phát điên làm loạn cũng là bình thường.

“Anh không biết.”

“Anh không biết?” Tô Tiểu Đại lần thứ hai gào lên, “Sao lại không biết được!”

“Thực sự anh không biết.” Từ Hách Quân hình như cũng bắt đầu nổi giận, bình thường hắn quen chủ trì toàn cuộc, cho dù có xảy ra chuyện bất ngờ gì, cũng không thể “bất ngờ” đến mức sinh ra thằng bé trên tay đây được.

“Vậy anh định thế nào?”

“Trước mắt, anh muốn tìm bảo mẫu cho nó đã, người nhà anh đã đi hỏi thăm giúp rồi, có...”

“Chờ chút,” cô kịp thời cắt ngang lời hắn. “Anh định nuôi nó?”

“Đương nhiên rồi.”

Tô Tiểu Đại thay đổi hoàn toàn sự ung dung, nắm tóc gào lên: “Thằng bé này ở đâu ra còn không biết! Anh nuôi nó? Vậy em thì làm thế nào?”

“Anh đang định nói với em chuyện đó,” kéo lại cô khỏi hoảng loạn, Từ Hách Quân nghiêm túc nói: “Nếu nó đã là con của anh, anh không thể bỏ mặc nó được.”

“Nhưng, đâu có liên quan gì đến em!”

“Nếu em là bạn gái của anh, đương nhiên sẽ liên quan đến em.”

Cô trầm mặc không nói lời nào, dè dặt nhìn lại hắn.

“Anh sẽ nuôi nó, mà em là bạn gái của anh... Cho nên, em chắc chắn phải đối mặt với vấn đề này.”

“Vấn đề gì?” Nắm chặt túi xách, Tô Tiểu Đại có dự cảm không tốt chút nào.

“Ở lại, nhất định phải cùng anh chăm sóc đứa bé này; nếu không, chúng ta chia tay đi.”

Mím môi, đầu nàng loạn thành một búi, căn bản không biết chuyện này bên nào hơn bên nào mất...

Ban đầu, cô vừa mất Từ Hách Quân, ngoài vì coi trọng hình thức của hắn, còn bởi cách nhìn sắc sảo, có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô cảm thấy hắn không giống những người đàn ông khác, nếu như có thể ở bên hắn, cô tin tưởng hắn sẽ làm tất cả những gì có thể để cô hạnh phúc... Không ngờ, hôm nay hắn lại đặt đứa con hoang này ở vị trí thứ nhất, mà cô chỉ có thể xếp thứ hai...

“Giao nó cho cơ quan phúc lợi xã hội.” Tô Tiểu Đại tự cảm thấy mình rất tỉnh táo. “Anh không thể cho là thằng bé xuất hiện ở nhà anh thì là trách nhiệm của anh, nếu mẹ nó đã không muốn nó, anh cũng không cần ngu ngốc làm người tốt, giao nó cho cơ quan phúc lợi xã hội, bọn họ sẽ tìm cho nó một gia đình thích hợp hơn.”

“Chuyện này không liên quan đến vấn đề đó,” Từ Hách Quân lạnh lùng đáp: “Nếu đã biết nó là con của anh, vậy anh càng không thể đổ trách nhiệm cho người khác, mẹ đẻ nó quyết định không muốn nó nữa, nhưng anh quyết định nuôi dưỡng nó. Nếu em muốn ở lại, vậy ở lại; còn muốn đi, anh cũng không trách em, dù sao, đây là vấn đề giữa em và nó, anh không muốn ép em.”

“Anh, anh không yêu em sao?” Mắt đầm nước chớp chớp, cô không thể tưởng tượng được một người ba phải như Từ Hách Quân lại có lúc nhẫn tâm đến vậy.

Nói chia tay là chia tay, chẳng lẽ hắn không có chút nào lưu luyến hay sao?

“Việc này không liên quan gì đến yêu cả!” Hắn thở dài, xoa mái tóc dài dịu dàng của cô. “Anh mong em nghĩ rõ ràng, có ở bên anh hay không anh cũng không trách em, cuộc sống của anh, anh phải có trách nhiệm, mà cuộc sống của em, em cũng phải tự chịu trách nhiệm.”

Sao lại thành thế này? Ở bên hắn, cô vốn muốn vui vẻ mà yêu đương hò hẹn, tại sao lại xuất hiện một Trình Giảo Kim? Cô phải làm sao? Ở lại, cô phải giúp hắn chăm sóc đứa bé không có chút xíu quan hệ gì với cô, cho dù là sau này hai người kết hôn, có baby của chính mình, vết rạn này vẫn còn đó, cô không thể nào xem đứa bé như con được.

Nếu như chọn rời bỏ Từ Hách Quân, không phải cô sẽ có vẻ là một cô gái hám lợi sao?

Cô đấu tranh gay gắt, bây giờ rốt cuộc là buông tha người đàn ông này, hay là tiếp nhận đứa trẻ không có máu mủ gì đây?

“Anh biết em còn rất kinh ngạc, nhưng quyết định sớm vẫn tốt hơn với em, chúng ta tuổi cũng không còn trẻ, anh không thể dùng loại lý do này để làm chậm trễ em.” Chuyện như thế này không thể giấu giếm gạt người được, cho nên thà hắn cho cô biết tất cả sớm hơn, cũng sớm để cô quyết định.

Hắn thế này là quan tâm sao? Hay là tàn nhẫn? Tô Tiểu Đại cũng nhất thời không thể nhìn ra tính cách hắn nữa.

Có lẽ hắn chính là như thế, không giống những gã đàn ông trong phòng khác, chạy theo cô suốt, chỉ muốn nịnh nọt cô, bề ngoài hắn hào hoa phong nhã, so với những tên tốt mã dễ cùi (*quyết định dùng thành ngữ* ngoài đẹp trong mục nát) đó còn quyết đoán hơn nhiều, càng rõ ràng hơn mình cần cái gì, giác quan thứ sáu mách bảo cô rằng, người đàn ông này sẽ không suốt đời vùng vẫy trong cái ao tù, cho nên lúc đầu là cô chủ động tiếp cận hắn, nhưng hôm nay...

Nhìn đứa bé sơ sinh vùi trong ngực hân, mở nửa con mắt... A! Cô ngay cả con của chính mình cũng không muốn, chứ đừng nói đến con người khác.

Bà mẹ kia, sao không dứt khoát bỏ đứa bé đi, tại sao còn gây phiền phức cho người khác vậy?

“Để em nghĩ một chút...” Tay chống trán, Tô Tiểu Đại nội tâm xung đột dữ dội.

Từ Hách Quân vỗ vỗ mông em bé, vừa dỗ dành nó, vừa nói với cô: “Chờ anh một chút, anh đưa em về.”

Cô không đáp lại, chừng nửa tiếng sau, chờ hân cho tiểu tử kia ăn sữa xong, lấy địu bọc thẳng bé lại ôm ở ngực, bộ dạng này trong mắt cô, thực sự quá tức cười!

“Những thứ này sao mà có?” Cô chỉ chỉ giường trẻ con và một ít đồ dùng trẻ sơ sinh.

“Thím nhà bên cạnh cho, bà ấy đã sinh ba đứa con, những vật này lấy từ trong kho nhà bà ấy, thật ra thì có rất nhiều thứ không thể dùng, cái khăn địu này là sạch sẽ nhất trong đó đấy.” Hân cầm chìa khóa, tay kia kéo tay cô. “Đi thôi! Anh đưa em về.”

Tô Tiểu Đại thật sự rất muốn tránh đi, cô thật sự không muốn đi cạnh hân như lúc này...

“Không để con ở nhà sao?”

“Không được, quá nguy hiểm.”

“Nhưng nó cũng sắp ngủ rồi, trẻ con ngủ rồi thì cũng đâu còn chuyện gì xảy ra được nữa?”

Từ Hách Quân quay đầu lại nhìn cô chăm chăm, giống như hiểu rõ cô đang nghĩ gì, hân cũng không giận, chỉ là nhàn nhạt trả lời: “Tiểu Đại, trẻ con không phải là thú nuôi.”

Tô Tiểu Đại bị câu nói này làm xấu hổ đến muốn tìm lỗ nẻ mà chui, giờ cô mới phát hiện, cơ bản cô không có cách nào cùng hân chăm sóc đứa bé này cả.

Hân dắt cô xuống lầu, Từ Hách Quân đang chuẩn bị dắt xe máy ra, đúng lúc, thấy Ông Dục Kiệt đập điều thuốc hút dở, từ một góc chạy đến bên cạnh.

“Sao anh còn ở đây?” Tô Tiểu Đại có phần kinh ngạc, nhưng để cho hân ta nhìn thấy Từ Hách Quân ôm một đứa bé sơ sinh thế này, thật sự cô chẳng còn mặt mũi nào.

“Chỉ là anh thấy có chuyện không bình thường, nên chờ ở dưới lầu một chút, nếu có việc cần...” Hân liếc mắt qua Từ Hách Quân, bất ngờ nhận ra cầu thịt kì lạ trong ngực hân... “A, đây,... đây là cái gì?”

“Đây là con của tôi.” Từ Hách Quân không nhanh không chậm giải thích.

“Con của cậu?” Ông Dục Kiệt không nén được kinh ngạc. Từ Hách Quân và Tô Tiểu Đại ở trên lầu không tới một tiếng đồng hồ mà đã có con? Không không, như bình thường đây là chuyện không thể! Hân ta lập tức loại trừ ý tưởng hoang đường này. Nhưng hai người hẹn hò mới hơn ba tháng, không thể nhanh như thế đã... Cho nên, đứa bé này không có quan hệ gì với Tô Tiểu Đại phải không?

Nếu như không có quan hệ gì với cô ấy, vậy là có quan hệ với Từ Hách Quân... Đúng đúng, vậy hân biết rồi, nhất định là Từ Hách Quân ở ngoài “ăn vụng” mới có, lại thêm vẻ mặt khó ở của Tô Tiểu Đại, nhất định là bạn gái đương nhiệm như cô bị ép chấp nhận sự thật... Hân thật sự quá bội phục mình, vậy mà có thể trong thời gian ngắn như vậy, suy đoán được hết ngọn nguồn. (nghe thì suy luận có vẻ thần kì chứ nói thẳng là suy diễn kém thông minh kinh)

Chỉ có điều, thật không ngờ, Từ Hách Quân ngày thường đàng hoàng nghiêm túc thế mà lại nghĩ ăn cơm trả tiền...

“Cậu ... muốn đưa Tiểu Đại về nhà?”

“Ừm.”

Ông Dục Kiệt cẩn thận xem xét tình huống trước mặt, tay Từ Hách Quân đặt trên chiếc xe máy, nghe nói nửa năm trước đầu giá trên mạng, cậu ta mới mua được, tuy là không có vấn đề gì, nhưng nghe tiếng máy nổ cũ kỹ kia, thật sự làm cho người ta không thể không lo lắng có lúc nó sẽ giở quẻ giữa đường, mà bây giờ, còn phải đeo một lớn một nhỏ, tình cảnh cổ quái này khiến cho hân nhin không được mở miệng —

“Ách, có vẻ cậu không tiện lắm.” Hấn chỉ bé con trong khăn, “Hay là để tôi đưa Tiểu Đại về? Dù gì cũng thuận đường.”

Từ Hách Quân ánh mắt buồn bã, vô ý thức nắm chặt tay của Tô Tiểu Đại, không ngờ đến, cô đã rút tay ra trước.

“Cũng tốt, để Dục Kiệt đưa em về, thằng bé có vẻ buồn ngủ, anh về nghỉ sớm đi, mai còn đi làm.”

Câu trả lời của cô lại càng rõ ràng, đúng không! Tô Tiểu Đại biết rõ một đoạn tình cảm một khi kết thúc thì phải kết thúc sạch sẽ, cô nhanh chóng lui về phía sau Ông Dục Kiệt, không dám nhìn mặt hấn nữa.

“Cũng phải” Từ Hách Quân không tức giận, cũng không khó chịu, chỉ cười nhàn nhạt. “Anh đúng là không tiện lắm. Dục Kiệt, cảm ơn cậu, Tiểu Đại nhắn tin cho anh, để anh biết em đã về nhà.”

Hấn để xe máy về chỗ cũ, đảm bảo Tô Tiểu Đại đã lên xe Ông Dục Kiệt đi rồi, hấn mới ôm con lên nhà.

~

4. Chương 4

Chuyện Từ Hách Quân có con không mất bao lâu đã truyền khắp tòa nhà.

“Đúng là không thể nhìn mặt bắt hình dong nha!”

“Có điều chuyện này cũng đột ngột quá đi!”

“Tiểu Đại mà biết chuyện này, cũng đáng thương quá!”

“Đừng nói cô ấy không biết, Tô Tiểu Đại sáng nay là ngồi xe Ông Dục Kiệt đến mà!”

“Thật hay giả vậy? Nhanh thế đã tìm được người mới rồi à?”

“Ừm ừm, gặp chuyện thế này đương nhiên là nhanh chóng mà chạy xa chứ sao! Hơn nữa, điều kiện kinh tế của Ông Dục Kiệt so với Từ Hách Quân hơn rất nhiều.” Nhưng nhân phẩm thì không tốt lắm.

“Cái này đúng!”

“Thế thì, đứa bé kia là của ai a?”

“Nghe nói... Là bí ẩn nha... Đến chính hấn còn chả biết.”

“Định mệnh, trên đời còn có chuyện như vậy!”

“Hắt xì!” Từ Hách Quân sáng sớm vừa mới đến công ty, đã nhận được ánh mắt đầy quan tâm của các đồng nghiệp, cùng với tiếng xì xào vo ve như ruồi xung quanh.

Hấn xoa xoa mũi, nghĩ là biết ai nói.

Lần đầu tiên hấn phát hiện, chuyện một người đàn ông chưa kết hôn đã có con, so với chuyện mẹ đơn thân còn phức tạp hơn... Chỉ ít phần lớn mẹ đơn thân còn biết con mình từ đâu ra!

Nhưng hấn và cục cưng đáng thương của hấn thì sao?

“Từ Hách Quân,” nữ ma đầu gào lên trong điện thoại nội bộ, “Vào phòng làm việc của tôi đi.”

Tức khắc, hấn chuyển về mặt chua xót.

Đi vào phòng làm việc vô cùng quen thuộc của Tổng giám đốc, hôm nay, cửa vừa mở ra, hấn đã cảm nhận được ớn lạnh tản ra từ bên trong.

Mệnh hấn khổ quá mà...

Trong phòng làm việc cỡ 6 mét vuông, hai bên là giá sách gỗ sồi đơn giản, trần nhà được chỉnh thành 2 tầng, càng khiến người ta cảm giác trống trải, ngay chính giữa là bàn làm việc đồng màu nâu, mà nữ ma đầu... A, không phải, là Tổng giám đốc đại nhân, đang ngồi ở phía sau, vừa thấy hấn, ngẩng đầu lên khỏi màn hình...

Cô có một đôi mắt long lanh có hồn, có đôi khi hấn cảm thấy lông mày của cô không cần phải cô ý tô thêm nữa, vì đã đủ anh khí rồi, hôm này, cô đem tóc đen dài buộc gọn gàng sau đầu, thành một cái đuôi ngựa hoàn hảo, đồ công sở phẳng phiu mặc trên người cô, luôn luôn y như mới, rất khí thế, hấn thường nghĩ đến khuya nữ ma đầu về nhà chắc cũng là tình trạng muốn đánh nhau đến nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên, đi ra chém giết người ta.

Cô hấn là cũng không có áo ngủ vậy ngủ đâu! Hấn rất KUSO mà nghĩ.

“Đứa bé đâu?”

Ặc, bị hỏi trực tiếp như thế, Từ Hách Quân kinh ngạc rồi.

Hoàng Thượng Dung bấm bấm bút bi trong tay, không khách khí nói thẳng, “Tin tức này trong văn phòng đã truyền đi cả rồi, tôi không cần hỏi cũng có thể biết đại khái. Nói đi! Anh định làm thế nào với đứa bé?”

Hấn định làm thế nào với đứa bé? Thành thật mà nói, hấn cũng không biết, cho đến bây giờ hấn cũng chưa từng nghĩ, hơn nữa bây giờ hỏi hấn không phải ai khác, mà chính là cấp trên cũng hấn.

Cái gì vậy?

Thấy hấn vẫn ngẩn người không nói lời nào, Hoàng Thượng Dung tăng mạnh khẩu khí, “Đứa bé đâu? Hiện giờ ở chỗ nào?”

“Ở nhà bảo mẫu.”

Lông mày vốn nhíu chặt của cô hơi thả lỏng, nhưng vẫn nghiêm nghị nhìn theo hấn, “Sau này cũng định gửi bảo mẫu sao?”

“Tôi phải đi làm, không có người trông, chỉ đành tiêu ít tiền mời bảo mẫu.”

Lông mày Hoàng Thượng Dung lại cau lại. “Một tháng trả cho bảo mẫu bao nhiêu? Anh có khả năng chi trả sao?”

“Tôi sẽ cố...” Tiết kiệm! Không những phải tiết kiệm tiền đi nhậu nhẹt chơi bởi cuối tuần, mà nét có thể, hấn phải hết sức giảm tần suất đi ăn ngoài, nhưng mà hấn cũng không biết nấu cơm.... Cái này thảm!

Rút một tờ giấy, cô nhanh chóng phân tích cho hấn, “Một mình anh tháng lương 3 vạn rưỡi, thêm tiền tăng ca là 3 vạn tám, chỉ là thuê bảo mẫu một tháng ít nhất cũng phải 1 vạn rưỡi rồi! Còn lại 2 vạn, anh còn phải trả tiền thuê nhà, còn chi phí sinh hoạt.”

“Tiền sữa tiền tã của trẻ con cũng là mất tiền, một lon sữa bột năm trăm, ban đầu thì cũng tạm tạm, nhưng lớn hơn một chút, trẻ con một tháng ít cũng uống ba bốn lon, tã thì càng không cần nói, cái đó so với giấy vệ sinh còn hao nhanh hơn, trừ đi tiền bảo mẫu, tiền chi cho đứa bé cũng ít nhất năm sáu ngàn, anh tính đến chưa? Lấy tình cảnh anh hiện tại, làm sao mà chăm sóc cho đứa bé được?”

Cô càng nói, Từ Hách Quân càng xanh lét mặt. Hấn biết thu nhập của mình không coi là nhiều, mỗi tuần một lần đi chơi với đồng nghiệp, cộng thêm chi tiêu sinh hoạt khác, vậy cũng không kém lương tháng của hấn bao nhiêu, bây giờ lại xem một đứa bé còn bú sữa... Không thay đổi là không được, ài, đây là sự thật của cuộc sống!

Nhìn hấn lại nín thít, Hoàng Thượng Dung tự động thay hấn nghĩ cách, “Gia đình đơn thân không phải có mình anh, cũng không phải anh là người cuối cùng, liên quan đến vấn đề này, anh xem bản kế hoạch này một chút.”

Cô rút ra một tập tài liệu, đặt trước mặt hấn.

“Tầng chúng ta có một góc để đồ linh tinh rộng chừng 10 m², bình thường nhiều đồ đạc ngổn ngang, tôi đã muốn chỉnh trang lại chỗ ấy từ lâu, nếu như kế hoạch này được thông qua, đồ đạc có thể dọn đi, cũng được một gian phòng trẻ con, từ tiền lương của mỗi người sử dụng, một tháng trừ một khoản tiền nhất định, mỗi

một bảo mẫu chuyên nghiệp hoặc một giáo viên trông trẻ, để người ta chăm sóc con giúp chúng ta, mà cha mẹ cũng nhìn thấy được nên yên tâm, chi tiền như thế so với tìm bảo mẫu bên ngoài rõ ràng là hơn.”

Từ Hách Quân mắt lóe lên, kích động nhìn chằm chằm Hoàng Thượng Dung. Cô ấy, cô ấy vậy mà có thể vì hắn...

Bữa mỗi một cái, cô vung tay đánh bật ánh mắt tôn kính đến mức đàn độn của hắn: “Không cần quá cảm động, cái này không phải chỉ vì anh, nhân viên nữ gặp vấn đề này cũng không ít, nhưng lãnh đạo công ty có mấy con lợn hết lần này lần khác gạt đi, hiện giờ có một vị “anh em nam giới” như anh làm lung lay, nói vài lời, chắc chắn rằng bọn họ sẽ phải suy nghĩ lại.”

Hóa ra không phải cô làm vì hắn, mà là vì những đồng nghiệp nữ đã kết hôn trong công ty... Dù sự cảm kích của Từ Hách Quân giảm không ít, nhưng hắn vẫn cảm phục tâm nhìn xa và sự chu đáo của cô.

“Có muốn làm không?” Cô hỏi thẳng.

“Làm.” Có thể tiết kiệm tiền, sao không làm?

Tốt, đủ dứt khoát, Hoàng Thượng Dung giãn mày bày tỏ tán thành. “Vậy anh nghiên cứu một chút, chút nữa tôi sẽ thảo luận chi tiết với anh.”

Hắn đang muốn cúi đầu chào, tiếng nói cứng rắn của cô lại vang lên, “Cà phê và thuốc đau đầu của tôi đâu?”

Từ Hách Quân sửng sốt, nhớ lại, cũng lâu rồi cô không dùng mà, “Đầu cô lại đau sao?”

“Ừm,” Cô nhìn chằm chằm màn hình, một tay để xuống huyết Thái Dương day day, vẻ mặt không có gì thay đổi. “Tình trạng mấy ngày gần đây không tốt.”

Hắn tự chỉ vào mình, cố tình cười cười mà nói: “Là vì tôi không đến sao?”

Hoàng Thượng Dung trừng mắt đẹp với hắn, sát khí nháy mắt ào tới, nhưng hắn cười nhún vai, không chút bận tâm.

“Cà, phê, của, tôi —“ gần từng tiếng một.

“Vâng vâng, đến ngay.” Hắn cười cười mà đáp lại, xoay người, ra khỏi phòng Tổng giám đốc.

Một mình ngồi trong phòng, vốn chỉ có tiếng gõ bàn phím của cô, cũng tiếng bút viết loạn xạ, và tiếng máy fax thỉnh thoảng kêu títt...

Lúc này, có một giọng nói bước sóng hơi thấp ——

“Làm vậy cô bạn hài lòng rồi chứ?”

“Cái gì mà hài lòng? Nó căn bản là không đành lòng...”

“Ra vậy a! Ai, A Dung nhà chúng ta bao giờ mới gả ra ngoài được đây?”

“Đừng quấy rầy.” Cô nhắm mắt, cố gắng không để ý đến tiếng nói trong đầu.

“Hừ, rõ ràng đâu có mạnh mẽ như thế, vậy mà cứ thích cổ tổ về...”

“Nhận sớm đi thế nào? Tôi thấy cái kia cũng là đứa trẻ tốt...”

“Không được không được! Tuổi của cái kia nhỏ hơn A Dung!”

“Có liên quan không? Hòa hợp mới là quan trọng!”

“Mấy người nói đủ chưa? Nhanh quay lại cho tôi!”

Phịch một tiếng, Hoàng Thượng Dung ra sức vỗ vào mặt bàn, đúng lúc này, Từ Hách Quân bưng cà phê vào, tiếng thì thầm nhanh chóng biến mất hoàn toàn, mà khi hắn nghe thấy tiếng rống của cô, không kìm được giật mình.

“Chuyện gì vậy?”

Nhìn thẳng thấy hấn đang ngơ ngác, cô nheo mắt, đáy mắt hiện lên ánh sáng rất kì diệu... “Không có gì.”

Nếu sếp đã nói là không có gì, vậy hấn cũng coi như không có gì! Từ Hách Quân đưa cà phê lên bàn cô, trên khay còn một hộp thuốc đau đầu, và một xấp tài liệu.

“Đây là phòng kế toán vừa đưa tới, xin cô kiểm tra rồi ký xác nhận.”

Bưng lên cốc cà phê, vừa để tới bên môi, cô khẽ nhấp một ngụm, liền cau mày hỏi: “Cà phê này không phải anh pha đúng không?”

A? Từ Hách Quân âm thầm kinh hãi. Vậy mà cô cũng biết? Vừa nãy Tuyết Phân nói muốn học pha cà phê, hấn mới dạy cô ấy làm theo từng bước đó! Hương vị đều giống như đúc mà! Nữ ma đầu làm sao mà phát hiện ra?

Hoàng Thượng Dung đặt cà phê sang một bên, nhàn nhạt ra lệnh, “Lại đi pha cho tôi một cốc khác.”

“Nhưng, cốc kia...”

Cô ngẩng đầu, hung dữ nhìn hấn, “Bảo anh đi pha thì anh đi pha, nói nhiều làm gì?”

Tại sao? Cà phê vừa đen vừa đắng, không phải đều giống nhau sao? Từ Hách Quân âm thầm rên rỉ, thầm nguyện rửa một tiếng “Nữ ma đầu”, chút cảm phục khi nãy cũng ném qua sau đầu.

Cánh cửa mới khép lại, tiếng bàn phím mới vang lên lẻ loi không lâu, bên tai cô lập tức vang lên tiếng bàn luận rào rào —

“Ôi! Cô dữ thế, lại dọa thằng bé chạy mất rồi!”

Hành thâm bàn ngược Ba La mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không... Cô lẩm bầm niệm.

“Nó đáng yêu quá nha, nhất là cái mông đó nha, thật muốn bóp nha!” Sột – tiếng nuốt nước bọt.

Sắc tức thị không, không tức thị sắc...

“Cô đi bóp đi! Nó mà không đốt chết cô mới là lạ!”

“Ôi! Người ta chỉ là nói thôi mà! Sao lại coi là thật được?”

Thọ, tướng, hành, thức, diệp phục như thị...

Một luồng ánh sáng nhạt đến không thể nhìn thấy, giống như ánh chiều tà chiếu trên thủy tinh màu, mơ hồ tựa bên người Hoàng Thượng Dung.

Cô ta giật nhẹ cổ áo của cô, “Cô bạn sờ qua rồi, mau nói cho ta biết, có phải rất cong không?”

Phịch một tiếng, Hoàng Thượng Dung cũng không chịu nổi cơn đau kịch liệt từ Thái Dương truyền tới nữa, bất thành linh, chụp bàn, hướng ra phía ngoài gọi: “Từ Hách Quân! Cà phê!”

Tối, đèn trong tầng đã tắt gần hết, Từ Hách Quân tạm biệt đồng nghiệp cuối cùng tan ca, nghe thang máy ting một tiếng, hấn cũng biết, đêm nay chỉ còn lại hấn một mình làm thêm giờ.

Hấn làm cho xong báo biểu tháng này, tranh thủ cắn sandwich trong miệng, đưa tay xoa xoa thắt lưng mỏi nhừ, lấy từ trong góc sâu của ngăn tủ một tập tài liệu, đó là bản kế hoạch xây phòng trẻ em mà Tổng giám đốc đưa cho hấn.

Nhanh chóng đọc lướt qua một lần, hấn phát hiện cái kế hoạch này có phần quá vĩ đại, tuy rằng mỗi người dùng một tháng phải trả mấy nghìn tệ coi như kinh phí, nhưng còn có công ty trợ cấp nữa, về hoạt động thì không có vấn đề gì, chỉ có điều, hạn chế tuổi từ 0 đến 4, tất cả đều nằm trong chu cấp, cái này thì có phần khó.

Đứng ở góc độ của người kinh doanh, công ty tốt nhất nên đơn thuần là chỗ đi làm, đương nhiên, Khai Thạc quy mô không nhỏ, cho dù Cảnh Tường là công ty con, chế độ nghỉ ngơi và phúc lợi công ty đương nhiên không ít, chỉ là, xây dựng phòng trẻ em, có thể sẽ ảnh hưởng đến sự tập trung làm việc của nhân viên hay không, rồi để trẻ nhỏ vừa chấp chững trong Khai Thạc có thích hợp không, phòng trẻ em không phải là nhà trẻ, được nhiên không thể đành đồng.

Diễn thoại trên bàn vang lên, hần vừa nhìn thấy số hiển thị, liền nhận ——

“Yo! Có khỏe không?”

“Không chết được.” Hần cười gượng.

“Đã nói rồi, cậu tìm được mẹ thằng bé chưa?”

“Chưa.” Từ Hách Quân thở dài.

“Thật sự cậu không có chút ấn tượng nào?”

Ấn tượng? Ặc, hần còn đang trẻ tuổi khí thịnh, đêm nào cũng xem như đêm xuân, hần làm sao nhớ nổi 10 tháng trước hần lên giường với ai? Tính thời gian, lần đó trùng đúng tiệc cuối năm liên hoan với đồng nghiệp, một người không thoát khỏi môi rượu hai ba vòng, hần gần như uống say đến phải nhờ đồng nghiệp khiêng về nhà, làm sao mà nhớ được nhiều thế?

“Không có thời gian nói lại chuyện này, bố em khỏe không?”

“... Chú ấy bị cậu làm tức suýt tụt máu não đấy.” (chú là chồng của dì...)

Từ Hách Quân dừng lời một chút, “Chờ em sắp xếp tốt chuyện này, em sẽ về xem ông ấy một chút.”

Tương Túc Hoa thở dài: “Kỳ thực, ông ấy cũng chỉ là nổi giận, người bình thường ai chả vậy! Bây giờ cậu sống một mình bên ngoài, cái gì cũng phải tự lập, còn vô cớ tòi ra một thằng con trai, dì hỏi cậu có cần hỗ trợ không đấy! Nếu không, quay về đi!” Hần biết em họ mình vừa mới bị Tô Tiểu Đại đá —— khổ thân!

Tuy rằng hai người qua lại không lâu, chưa nói tới cái gì mà thề non hẹn biển, nhưng ở giai đoạn đặc biệt này lại bị bỏ rơi, em họ bây giờ cô đơn thế nào, có thể tưởng tượng được.

“Nhưng mà, Tổng giám đốc của em giúp không ít.”

“Tổng giám đốc? Nữ hoàng để đó á!”

Hoàng Thượng Dung, cấp dưới quen gọi cô là nữ ma đầu, người cùng vai vế, khách hàng, hay là cấp trên, thỉnh thoảng cũng nói đùa cô là nữ hoàng.

Năm nay cô đã 31 tuổi, vừa tốt nghiệp đã mang thành tích xuất sắc bước vào bộ phận tiêu thụ của Khai Thạc, một đường đi lên, lấy tác phong dũng mãnh mà nổi danh, 26 tuổi thành trưởng phòng, 28 tuổi đi theo Tổng giám đốc trợ giúp xử lý công việc, 29 tuổi là phó tổng giám đốc, năm ngoái vừa đi tu nghiệp một năm ở nước ngoài, về nước liền nhảy lên làm nữ tổng giám đốc trẻ nhất của công ty.

Anh ta thường nói, lấy năng lực của cô mà nói, nhất định trước 40 tuổi sẽ tiến vào hàng ngũ lãnh đạo cao cấp chủ chốt của Khai Thạc.

Anh ta chưa từng gặp người phụ nữ nào liều mạng như vậy, không, phải nói, ngay cả đàn ông cũng chưa từng thấy ai có một nửa sức lực của cô, sở thích ngoài làm việc chỉ có làm việc, việc định liệu trước mọi việc chỉ là thường thức, cái cô cần, là nghĩ cái người khác không nghĩ đến, làm cái người khác không, không muốn và không dám làm. Toàn thể công ty, có cô dẫn dắt, cái gì cũng nhanh hơn người khác, tốt hơn người khác, tỉ mỉ hơn người khác! Ngay cả một vài người lớn tuổi, bảo thủ gặp phải Hoàng Thượng Dung cường thế như vậy, cũng không dám ho he trước mặt cô.

Người phụ nữ này, trừ “mạnh mẽ” ra, không biết còn tính từ nào mà miêu tả nữa.

Từ Hách Quân mỉm cười: “Tuy rằng cô ấy nghiêm khắc, nhưng chỗ cần tỉ mỉ thì tuyệt đối sẽ không qua loa...” Tuy là thường làm hơi quá.

Kế hoạch xây phòng trẻ em của cô, năm năm trước đã bị người ta gạt phăng không thương tiếc, nói là cái gì không phù hợp với hiệu quả kinh tế, yêu cầu công ty quá nhiều, biến nơi làm việc thành nhà trẻ...

Hần xem qua biên bản cuộc họp, lúc đó ngay cả nhân viên nữ cũng không đồng ý được đến 3 phần, phần nhiều vì giữ miếng cơm, thà tiêu thêm tiền, làm thêm giờ, tìm một bảo mẫu bên ngoài, cũng không dám đứng cùng chịu ồn ào với cô, cuối cùng chỉ có một mình cô một phía, cũng không ai quan tâm.

Bây giờ cô quăng củ khoai nóng bỏng tay cho hần, tuy rằng thuyết phục nhiều người thì hơi khó, nhưng cũng không phải là không thể, chỉ cần điều chỉnh một chút thôi...

trích Bát nhã ba la mật đa tâm kinh

bước sóng thấp là tần số cao (giải nghĩa như không =)))

Hình như mùa hè này mình chỉ có mỗi việc ăn, ngủ, edit. Tội ham hố :v

5. Chương 5

“Đúng vậy! Cô ấy là một nhân tài.” Tương Túc Hoa không hề ngại ngần ca ngợi, “Cho nên, lúc đầu chú ấy mới xếp cậu bên cạnh cô ấy để học hỏi, chú nói đầu óc cậu rất tốt, nhưng không đủ mạnh mẽ, nếu...”

“Rồi rồi, biết anh nói gì rồi.” Từ Hách Quân ngắt ngang lời hần, “Nhưng em thật sự không cảm thấy mình có chỗ nào không đúng.”

“Đương nhiên là có!” Từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng kêu sợ hãi, “Tương lai cậu phải tiếp nhận công ty! Đương nhiên phải rèn luyện nhiều, ít nhất phải rèn được cái khí thế dưới một người trên vạn người ý!”

Từ Hách Quân vô tình bĩu môi, “Muốn em làm việc, có thể, nhưng em không thích đứng trước mọi người, có đàn, em ăn đủ đầu tiên! Không cần, em mặc kệ! Anh đến rồi, không bằng thế này, em làm trợ lý giấu mặt của anh, anh cứ mát mặt mà ngồi ghế tổng giám đốc, thế được chưa?”

“Không được!” Tương Túc Hoa nghe xong toàn thân run rẩy. Hai anh em họ từ bé cũng đã thân thiết, ý đồ chơi đại là nó ra, nghịch ngợm phá phách nó cũng lợi hại nhất, ơ nhưng mà, cứ lần nào xui xẻo bị người lớn phát hiện, thì Hách Quân cũng là thằng chạy nhanh nhất! Ai muốn làm bia đỡ cho cái đứa như thế chứ! “Cậu đừng tưởng bở!”

“Làm lão đại, đứng đầu gió, không có chuyện gì người ta lôi ra khai đao, em cũng tình nguyện làm lão nhị thôi, dưới một người, trên vạn người, tất cả đều nằm trong tay em, cho dù đột nhiên có chuyện cũng không bỏ được lên đầu em.” Hần cười ha ha.

“Vậy mà mày còn đẩy anh lên đài? Thật %*#@#^” Tương Túc Hoa thầm mắng, “Được rồi, đừng hăm hại anh. Dì bảo anh nói với cậu, chờ việc của cậu xử lý xong, mang cháu trai về cho dì ôm.”

Dì muốn ôm cháu trai muốn điên rồi, thế mà cố tình Hách Quân lại cứ chơi đùa không xác định, đối với chuyện lập gia đình, hần toàn lấy cớ mình chưa công thành danh toại, không mơ tưởng lấy vợ sinh con. Có điều, kế hoạch không theo kịp thời thế, người tính không bằng trời tính, tự nhiên có đứa con trai từ trên trời rơi xuống cho hần ôm!

(dip cắt ngang!! Nếu mà không phải đột nhiên mẹ nuôi của em nhỏ xuất hiện, thì dip thề, đây chính là tình huống của phụ tử văn trong đam mỹ!!!!)

Vốn dĩ cũng rất vui vẻ, dự định ôm cháu trai là ôm luôn không trả nữa, nhưng mà chú tức gần chết, nghĩ đến Hách Quân hai năm trước còn bất chấp mọi người phản đối quyết tự mình đi làm trong công ty nhà mình, từ nhân viên quèn làm lên, nói phải sống tự lập, trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, bây giờ, được đâu ra thằng con trai, giỏi quá rồi, chú còn chờ xem một người đàn ông như nó định nuôi con ra sao đấy!

Từ Hách Quân khổ sở kêu một tiếng, “Oh, không phải chứ!”

“Hà hà, chính là phải đấy!” Nhịn không được cười trên nỗi đau người khác.

Góc phòng làm việc truyền đến tiếng gì đó, Từ Hách Quân lập tức cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên. Là cô! Còn tưởng đã tan làm rồi chứ.

Hoàng Thượng Dung hình như tưởng rằng cả tầng chỉ còn lại cô tăng ca, thoát nhìn hơi không tỉnh táo, chun buộc tóc buộc chặt cũng rơi xuống, lập tức mái tóc thẳng xinh đẹp đen nhánh chảy xuôi trên bờ vai, đôi mắt mơ màng không còn khí thế kinh người như buổi sáng, từ trong phòng làm việc, còn vừa xoay vai

vừa vặn eo, nhìn thấy hần, lập tức trợn tròn mắt, như thể lại mặc lại áo giáp, thẳng lưng lên, thu lại mọi động tác, hai tay gập quanh ngực, nhìn hần chăm chăm.

(dìp: aww so cute)

Hóa ra nữ ma đầu cũng có lúc nghỉ ngơi nha! Hần cong môi cười nhạt.

“Còn chưa về sao?” Cô nhúu mày, cố gắng tạo ra dáng vẻ đạo mạo hàng ngày.

“Vâng, tăng ca ạ.” Từ Hách Quân sắp lại bản kế hoạch xây phòng trẻ em đặt trên bàn hần.

“Ặc, đúng rồi, anh không nói tôi cũng quên.” Cô nhìn đồng hồ đeo tay. “Vây anh đi đặt hai suất cơm hộp đi, chúng ta vừa ăn cơm vừa bàn, hôm nay tôi cũng uống đủ cà phê rồi, giúp tôi rót cốc trà ướp hoa là được.”

Đáng ghét! Đúng là nữ ma đầu, chỉ biết sai dịch người ta!

Từ Hách Quân thở dài, cầm đồ uống trên bàn lên, uống cạn đáy lon trà bí đao, rồi mới ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng Dung đang im lặng.

Hộp cơm của cô đã trống không, mà hần mới ăn được mấy và, đáng ghét! Ngay cả ăn cơm cũng ăn thua cô! Thế là hần lại cầm phần mà và hai miếng cơm nhét vào miệng. (dìp: OMG!!) Vừa rồi đều là cô nghe hần báo cáo, tay trái cầm đũa, tay phải cầm bút ghi chép ý kiến của hần, bản lĩnh một lúc hai việc thế này, thôi giờ đến lượt hần ăn cơm.

Vừa uống trà nóng, Hoàng Thượng Dung vừa tập trung vào bản báo cáo của hần, nhân lúc hần đang ăn, bút đưa trên giấy trắng ghi chép.

Cô không những có năng lực làm việc mạnh mẽ, ngay cả bề ngoài cũng luôn giữ ở trạng thái sạch sẽ chau chuốt, thân là nữ cường nhân, cô có vẻ rất vừa ý tốn thời gian và tiền bạc vào việc bảo dưỡng sắc đẹp, đầu ngón tay thon dài luôn là những móng tay sơn một lớp sơn màu sáng, từ khi hần vào công ty làm đến giờ, chưa lần nào thấy sơn của cô bị tróc. Dáng người cũng được giữ rất tốt.

Những nữ nhân viên cùng độ tuổi với cô không ai có thể mặc được kiểu chân váy bó cạp cao eo 23 tấc như cô, trừ trên cổ tay trái cô đeo một chiếc đồng hồ Gucci kiểu cổ, thỉnh thoảng khi tâm tình tốt, sẽ hào phóng đeo một chiếc dây chuyền Tiffany. Trừ những điều này, trước không nhìn phụ kiện cô mang, mái tóc dài lúc này còn buông xõa, giờ đã được cô buộc lại đơn giản mà chỉnh tề sau đầu. Đối với cô, cuộc sống dường như chưa có bao giờ thả lỏng được.

Nhưng nghiêm khắc thì sao, dù gì cũng là người! Cô cũng không có lúc “xõa” sao? (ấy đang định cho là relax mode các cậu thấy sao?)

Ví dụ, mặc đồ ở nhà, rúc vào sofa xem tivi, ăn bỏng ngô, hay cười hô hô không để ý hình tượng, thậm chí là tóc tai bù xù lao ra đuối theo xe rác?

“Tổng giám đốc, cô vừa... Có phải cô vừa viết chữ tay phải, cầm đũa tay trái?”

“Phải.”

“Cô... thuận tay trái?” Hần biết có những người thuận tay trái để cho tiện sẽ phải tập dùng tay phải để viết chữ, cầm đũa.

“Không phải, tôi thuận tay phải.”

“Vây cô sao lại...”

Hoàng Thượng Dung lúc này khoanh tay ngồi nhìn hần, “Tôi luyện, làm nhiều việc cùng lúc, có thể tiết kiệm nhiều thời gian.” Như là vừa ăn vừa ghi chép.

(em cũng thế, nhưng mà ăn thìa cơ)

“Vây... sẽ không tốt cho dạ dày!” Từ Hách Quân lương tâm trời dậy.

(true(y), sau một năm học suốt ngày vừa ăn vừa ghi giờ ăn cơm hơi nát một tí, chuối tiêu ăn nhiều một tí, thịt gà ăn nhiều một tí (...) là dìp lại bị lên cơn)

“Lắm chuyện, ăn cơm của anh đi.” Cô một tiếng cắt ngang quan tâm của hắn, lấy quyền kế hoạch quăng xuống trước mặt hắn.

“Ý của anh khi nãy là, nếu công dụng của phòng trẻ em quá phức tạp, thì sẽ gây ra ảnh hưởng với chức năng của công ty — cuối cùng là tới đây để trông trẻ, hay đi làm.”

Hắn gật đầu. “Nếu như, tạm thời đơn giản quy định công dụng phòng này là “trông trẻ” mà thôi, thật ra có rất nhiều người muốn thử, dù sao cũng mất ít tiền hơn một chút, lại có thể ở gần đó trông chừng, không ai nói là không cần.”

“Chờ chút, anh nói... tạm thời?” Cô nghe ra được trong lời hắn có ý khác.

“Đúng thế!” Từ Hách Quân giảo hoạt cong khóe miệng, trong mắt đều là ý cười được che lại, đầy âm mưu.

“Lúc đầu, cơ sở vật chất dừng yêu cầu quá cao, đặt gần một chút, để ọi người mắc câu, đợi đến lúc quen rồi, người tham gia tăng lên, sẽ từ từ mở rộng sự lựa chọn cho họ, muốn có trò chơi thì có trò chơi, muốn có giờ uống sữa, thì có giờ uống sữa, a, chúng ta còn có thể mời chuyên gia mở lớp, dạy các nhân viên nữ làm sao cân bằng được công việc và cuộc sống gia đình... Ha ha, đây là thả dây dài, câu cá lớn.”

Hoàng Thượng Dung chuyên chú theo dõi hắn, lặng lẽ gật đầu, một tay càng không ngừng ghi chú trên quyền kế hoạch.

“Hơn nữa, hiện nay đang khuyến khích sinh con, công ty nếu ở trong nội bộ thành lập phòng chăm trẻ, thực ra cũng sẽ được nhà nước trợ cấp, có tiền để làm việc, phúc lợi nhiều, sự nghiệp càng tốt hơn!” Làm được lung linh rồi á, không chừng còn được đăng báo!

“Nhưng, mấy người ở tầng lãnh đạo bảo thủ, sợ không dễ gật đầu vậy đâu.” Nói đến đây, cô cũng bực mình.

“Cái này để tôi, tôi sẽ thuyết phục họ.”

“Anh định dùng cách gì thuyết phục họ?” Trước đây cô hung mãnh như vậy còn không có tác dụng, đừng nói đến hắn?

“Lấy nhu thắng cương, cô nghe bao giờ chưa?” A! Hắn nào tàn rồi, Hoàng Thượng Dung chắc chắn là chưa bao giờ nghe đến chữ còn gì!

“Là thế nào?”

“Bọn họ là một đám lão hồ ly, leo cao quá rồi, căn bản không quan tâm nhân viên sống chết thế nào, hơn nữa, đàn ông thời mấy lão ấy, tôi dám khẳng định là chưa từng thay tã cho con cái bao giờ, cô cứng rắn muốn bọn họ thông cảm sự vất vả của nữ nhân viên, có khác nào “con trai chết của quả phụ” — không còn trông cậy được! Cho nên, cô phải lấy “kinh doanh dài hạn” của công ty mà thuyết phục, nói cho bọn họ mấy điểm vừa được miếng vừa được tiếng, dụ được bọn họ quay vòng vòng, tâm tình tốt, nhất định sẽ chấp thuận!”

“Ừm...” Sắc mặt cô trầm xuống. “Cách làm này của anh, nghe có chút giống...”

“Giống tiểu thư bồi rượu đúng không!” Từ Hách Quân vô cùng thẳng thắn. “Tổng giám đốc, xin cô hiểu rõ một chuyện, cùng là phụ nữ, xin hỏi cô dùng biện pháp của cô kiếm được từ những người đàn ông đó nhiều tiền hơn, hay là mấy cô gái kia nhiều tiền hơn?”

Hắn coi như không thấy sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Hoàng Thượng Dung, nói tiếp, “Không phải tôi muốn cô học các cô gái đó, tôi muốn cô lấy cá tính của riêng cô, vậy cũng... À, không cần làm nhiều như thế, tôi biết rõ, ở trên bàn đàm phán, cô kiên trì là vì hình tượng công ti và sự tận tâm của công nhân viên, không ai sẽ đánh đập đầu cô! Nhưng cô chỉ cần trái lòng thối phồng vài câu, nói bọn họ giỏi thế nào, vì hình tượng công ty, làm một quyết định trọng đại như vậy, không biết có bao nhiêu người sẽ cảm động vì bọn họ...”

“Cô biết chưa! Tầng boss bọn họ một chút, bọn họ sẽ thụ sủng nhược kinh, nghĩ thầm: ‘Ồ! Hóa ra nữ hoàng để của chúng ta nghĩ về chúng ta như vậy.’ Nói cho cô nghe, chỉ cần cô đồng ý mở lời, bọn họ lập tức sẽ ký tên đồng ý.”

Hoàng Thượng Dung vốn không hài lòng với hình dung của hấn, nhưng nghe những lời thuyết phục vô cùng hấp dẫn, cuốn hút, cũng không khỏi bật cười.

Từ Hách Quân trong nháy mắt không kìm được nhìn đến ngậy người, dù không phải cô cười đẹp như thiên tiên, nhưng không thể phủ nhận, cô cười thoải mái thế này thực sự đẹp hơn rất nhiều so với bình thường...

“Hóa ra cô cũng biết cười!”

Tiếng cười nháy mắt tắt đi, Hoàng Thượng Dung nheo mắt lườm hấn. “Nói nhảm!”

“Còn nữa, cô cười to vậy rất dễ nhìn.”

Cô vừa nghe, mặt không thay đổi thu lại văn kiện trên bàn, rời khỏi phòng họp trước, còn không quên dùng tập tài liệu gõ nhẹ đầu hấn. “Tiểu tử, đừng đùa giỡn với đại tỷ tỷ đây!”

Hấn bị người ta khinh vì nhỏ? Từ Hách Quân vội vàng thu dọn đồ đạc, bước nhanh theo cô.

“Cho nên, tổng giám đốc, rốt cuộc cô thấy cách của tôi thế nào?”

Hoàng Thượng Dung dừng lại bước chân, nháy mắt quay đầu lại. Hấn không ngờ cô lại đột nhiên dừng lại, suýt chút thì đâm vào cô — vẫn đụng phải cô, nhưng hấn kiềm lực rất đúng, ngay khi chạm phải vai cô thì dừng lại.

Cô thì ngược lại không lùi ra, mà còn dùng một thần thái tỏa sáng chói lọi khác thường nhìn hấn.

Từ Hách Quân bị nhìn chằm chằm có chút khó ở, không thể làm gì khác phải hỏi: “Thế nào?”

“Cách của anh rất tốt, tôi biết trước đây đúng là tôi nóng vội, anh chuẩn bị làm dự thảo, tuần sau anh đi theo tôi dự đại hội cổ đông, chúng ta sẽ trình bày kế hoạch này ở đó...” Cô dừng lại, rồi nói: “Hy vọng là qua.”

“Không cần lo lắng, loại người hám lợi chỉ biết lo thân, nhất định sẽ thuận ý chúng ta.” Hấn tiếp tục đi theo người cô, “Có điều, tôi lại thấy bất ngờ, cô có thể lo nghĩ cho nhân viên được nhiều như vậy.”

Hoàng Thượng Dung hừ lạnh. Lẽ nào hấn nghĩ cô là nữ ma đầu thật à?

“Cô lại có thể vì nữ nhân viên nghĩ ra cái kế hoạch này sớm như thế, nếu không phải lúc đó thời cơ không đúng, không chừng, tôi nghĩ tỷ lệ thành công rất cao, hơn nữa... Cô còn giao kế hoạch này ột người đàn ông như tôi, còn vô điều kiện tin tưởng tôi... Tôi vốn cho là cô sẽ ngại tôi là không đủ quyết đoán.”

Đổi lại là Húc Hoa, đã sớm bị anh ta ngại đến không làm được việc, còn phải nịnh hót người ta!

“Cách anh nói rất toàn diện, như thế mới thực sự là làm việc.” Cô như có suy ngẫm gì, than nhẹ, “Không giống tôi, nghĩ đến việc gì thì xông vào làm, nếu có cái gì không vừa lòng thì nổi khùng, có khi xúc phạm người khác cũng không biết.”

Đây là lời từ miệng Hoàng Thượng Dung sao?

“Tính tình của cô không đến nỗi khó ở chung như mọi người nghĩ đâu!”

Nói nhảm! Anh cũng không biết, nếu tôi như cô đầu...” Nghĩ lại, cô lại dừng. “Quên đi, nói thì anh cũng không hiểu, tôi phải đi đây, anh dọn nhanh lên còn tan việc về nhà.”

“Đúng rồi!” Từ Hách Quân thốt lên, nhảy bật dậy, “Trời ạ! Tôi quên mất, tôi phải đi đón Hạo Hạo! Thảm rồi, giờ đã hơn tám giờ rồi, nhất định nó lại khóc chết mất!”

“Hạo Hạo?”

“Tên em bé, Tôi đặt tên nó là Từ Hạo.”

Hấn đã đặt cả tên rồi sao? Hoàng Thượng Dung sững sốt, không nhìn được cũng sốt ruột theo hấn. “Anh, anh sao lại có thể quên chuyện thế này?”

“Sao tôi biết? Hôm qua tôi mới bắt đầu giao con cho bảo mẫu trông, căn bản là quên!” Hấn vội nhanh tới bàn làm việc dọn đồ, lại nhìn ra ngoài cửa sổ — “Chết tiệt, trời mưa!”

Cô nhìn ra màn mưa lớn ngoài cửa sổ, hạt mưa như hạt đậu đập vào mặt kính, thủy tính vốn cách âm rất tốt cũng có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng mưa, đúng là mưa rất to. Trong đầu Hoàng Thượng Dung hiện lên một người đàn ông, giữa trời mưa, cười một cái xe máy rách nát, vội vàng đến nhà bảo mẫu, dịu đứa con trai mới đầy tháng trong ngực, lại khoác áo mưa đi về nhà...

Tình thương của người cha, thật vĩ đại.

“Lên xe, tôi đưa anh đi một đoạn.”

6. Chương 6

“Anh biết lái xe không?”

Khi Từ Hách Quân bế con trai từ trong nhà bảo mẫu đi ra, câu đầu tiên cô nói là như vậy.

“À....” hần hơi bối rối không biết nói thế nào.

“Không biết?” Hoàng Thượng Dung nhú mày. Cũng phải, một sinh viên mới ra xã hội chưa được bao lâu, ngay cả xe máy mua qua tay cũng không nổ đõ, thì sao dám hy vọng xa vời là hần biết lái ô tô.

“Phải, cô lái đi!”

Không phải hần không biết, chỉ là sống ở Anh nhiều năm, quen ngồi ghế phải đi đường bên trái rồi, từ lúc về Đài Loan, hần toàn ngồi xe có người làm lái, nếu không thì đi phương tiện công cộng. Sau khi rời Từ gia đi ở riêng, hần đều đi xe máy thay căng hải, thành ra không có cơ hội lái xe nhiều. Vì bảo đảm an toàn tính mạng con người, hần không muốn khoe ra tổ anh hùng.

Hoàng Thượng Dung vừa chăm chú nhìn đường, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn đứa bé nằm trong ngực hần, Từ Hách Quân thấy nàng ân cần, mới mở to mắt hỏi, “Có chuyện gì?”

“Tôi thấy anh ôm thằng bé không thoải mái lắm, chắc là không quen.” Cô lại quay lại nhìn phía trước.

“Đương nhiên!” Vừa nói hần đã nhăn mặt. “Tôi chưa từng ôm thứ gì mềm như thế này, mà nó mới tới nhà tôi chưa được mấy ngày!”

Cô tỏ vẻ tỉnh táo đề nghị, “Cho nên tôi đang nghĩ, nếu anh biết lái xe, tôi nghĩ ... tôi có thể bế nó giúp anh một lúc.”

Từ Hách Quân ngẩn người, “Tôi cứ nghĩ cô không thích trẻ con.”

“Cái gì? Sao anh lại nghĩ thế?”

“Nữ cường nhân không phải đều không thích trẻ con sao?”

“Ai nói vậy? Tôi... Vâng, được rồi! Tôi có thể là không thích trẻ con, nhưng tôi cũng không biết là có hay không, cho nên muốn ôm thử thế nào không được sao!”

Cô nói thế nghe cũng có lý. “Vậy lúc đi về tôi cho cô ôm thử.”

Thật ra thì muộn như thế, còn muốn đưa người khác giới về chỗ mình ở, hần cũng thấy băn khoăn, chắc chắn là hần không làm gì Hoàng Thượng Dung rồi, nhưng hần lo cô có làm gì hần... Khụ, được rồi! Hần tưởng tượng xa xôi quá rồi, chắc chả sao, cô chỉ đơn giản muốn bế trẻ con thôi.

Thật vậy, vừa xuống xe, Hoàng Thượng Dung cơ bản là nửa cướp ... Không không, chỉ là dùng động tác hơi mạnh ôm cục cứng vào ngực mình thôi, hần cũng thấy hơi kinh ngạc. Hóa ra nữ cường nhân cũng không phải đều ghét trẻ con, nhìn cô cũng không thuần thực lắm, những cũng vô cùng nâng niu mà ôm cục cứng, cách thức khác xa kiểu hần ôm con, cường hần như nữ hoàng đế, cũng có lúc dịu dàng, đối mặt vật nhỏ bé mềm nhũn thế này, cũng mềm mại đi, có phải không?

Nhu thắng cương.

Cứ thế, chìm trong suy ngẫm về hai mặt tính cách của Hoàng Thượng Dung, vô ý thức hần đã đưa cô đi đến tầng ba, cho đến tận khi đến cửa nhà mình rồi, thấy cô vẫn chưa có ý định rời đứa bé ra, xem ra là muốn ôm vào tận nhà cho hần rồi...

“Muộn thế này, giám đốc thế này... không bất tiện gì chứ?” Dù sao người kia cũng là cấp trên, tuổi cũng hơn vài năm, tôn trọng một chút không có gì không tốt.

(đáng ra là ngài... nhưng mà ngài tiếng việt dùng nó khác nên tớ đổi là TGD, không sao chứ nhỉ?)

“Có gì bất tiện?” Ánh mắt cũng giết được người.

“A, không, không có gì không tiện.”

Yên lặng mở cửa, để cho cô vào nhà trước, Từ Hách Quân mới đóng cửa.

“Muốn uống gì không?” Là chủ nhà, những thứ lễ phép thế này hần cũng biết, “Cà phê được không?”

Khuôn mặt dịu dàng vốn đang híp mắt cười trêu đùa cục cưng đột ngột quay lại, hung tợn trừng hần.

“Anh ngốc hả? Nửa đêm nửa hôm uống cái gì cà phê? Tùy anh, gì cũng được!”

Hu hu.. Cô đối với cục cưng thì dịu dàng là vậy, còn với hần thì hung ác thế là sao?

Trong lúc Từ Hách Quân tui thân xoay người vào bếp pha trà, Hoàng Thượng Dung ôm baby bé bỏng, trong mắt giờ mới để lộ vô hạn thương yêu...

Mặt tròn xoe, mắt to thật to, hai cái má phính phính trắng nõn, vẻ mặt ngây thơ vô tội, giữa lớp áo trắng, viền hoa màu hồng... Đáng yêu quá cơ! Nếu nó là con gái thì hợp hơn, nhưng mà, trẻ con lúc nào cũng dễ thương, con trai hay gái thì khác gì đâu!

Từ Hách Quân vừa đi ra từ phòng bếp không hiểu được Hoàng Thượng Dung ngày thường nghiêm chỉnh lại có thể thích trẻ con đến vậy. Nữ cường nhân không phải đều gặp trẻ con là bó tay sao? OK! Hần biết không thể vợ đứa cả năm, có điều, nhìn cô vui sướng cợt mặt mình vào người con trai hần trêu chọc thẳng bé cười khanh khách, hần nhìn ở một bên cũng cảm nhận được bầu không khí vui vẻ giữa cả hai.

“Hóa ra cô thích trẻ con như vậy a!”

“Con trai anh rất đáng yêu!”

Từ Hách Quân không nói gì đặt trà nóng lên bàn trước mặt cô. “Nhưng cô không thấy, nó hần là con gái sao?”

“Sao nó lại là con gái được?” Cô không kiêng kị vùi mặt vào ngực bé con, ngửi hơi sữa thơm tho trên người nó.

(má, nghe tả mà mình cũng muốn bế em nữa :v)

“Bởi vì nó mặc đồ màu hồng.” Thím nhà bên sinh liên tiếp ba con gái, quần áo cũ cho hần cũng đều màu hồng nhạt, ngay cả bảo mẫu kinh qua vô số trẻ con lúc đầu cũng tưởng thẳng bé là con gái.

“Nó là con trai hay con gái, anh làm bố mà không biết sao? Mặc quần áo màu hồng chắc gì là con gái.”

Yên lặng hớp một miếng trà nóng, Từ Hách Quân nhàn nhạt mở miệng, “Cô nói vậy đương nhiên không sai, nhưng nếu tôi nhớ không nhầm, tôi chưa từng nói với ai, đứa nhỏ là con trai.”

Hoàng Thượng Dung khóe miệng tươi cười cứng lại, tay đang trêu chọc thẳng bé cũng ngừng, nhưng cô chỉ sững sờ năm giây, rồi lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày.

“Nhưng vừa nãy rõ ràng anh hét loạn lên là phải đi đón con trai anh.”

“Vậy à?”

“Đúng thế.”

Nếu cô bảo đúng, thì là đúng, ờ! Từ Hách Quân dựa vào ghế salon đằng sau, việc này hần không tranh luận với cô, dù sao lẽ phải là ở nhân tâm, Từ Hách Quân hần trước giờ lời đã nói là không có chuyện quên.

Có lẽ chợt dạ, muốn đổi đề tài, Hoàng Thượng Dung vội vàng hỏi: “Nó tên gì?”

“Từ Hạo, tôi gọi nó là Hạo Hạo.”

“Nếu là con trai, thì nên ặc đồ con trai! Đánh lừa dư luận thế này cũng không tiện.”

“Bây giờ có quần áo cũ mà mặc thì đành chịu một chút thôi! Dù sao cũng là ý tốt của hàng xóm, đợi nó không mặc được nữa rồi lại tính.”

“Không được! Nó là con trai anh, anh phải đối tốt với nó hết sức chứ.”

Từ Hách Quân nhíu mày, đang định hỏi cô sốt ruột thế làm gì, Hoàng Thượng Dung đã tự bỏ khuyết.

“Gặp con trai anh tôi mới biết mình thích trẻ con đến thế, vậy cũng tốt, nếu anh có chỗ không thể lo được, tôi có thể mua cho nó mấy bộ quần áo trước đã, anh nghĩ một chút đi, anh cứ để nó mặc đồ con gái thế này, sau này nó lớn, thấy ảnh của mình, không chừng sẽ rối loạn giới tính, đến lúc đó vấn đề cũng thành nghiêm trọng.”

“Không nghiêm trọng vậy được không!”

“Kể cả thế, có vài bộ quần áo sơ sinh, đừng tranh với tôi.”

“Giám đốc, cô không cần...”

“Không có gì mà không cần, tôi chỉ là thấy rất hợp với con trai anh, không bằng thế này, nó nhận tôi làm mẹ nuôi đi, nó mới qua đây tháng đúng không? Đưa tiền cho anh không thì không được cụ thể, cuối tuần tôi đưa nó đi bách hóa mua đồ chơi và quần áo mới, còn nữa còn nữa, anh xem, cái giường trẻ con này có thể dùng được sao? Nhỡ đâu nó lăn qua lăn lại, giường hỏng thì phải làm sao? Anh làm bố mà không chu đáo gì hết!”

“Giám đốc...”

“Đừng nhiều lời! Tôi nhận làm mẹ nuôi con trai anh, cũng không phải là mẹ nuôi anh, có người muốn đối tốt với con trai anh, anh còn không muốn sao? Trên đời làm gì có người nào như anh!” Mặc kệ hắn nói cái gì, Hoàng Thượng Dung liền lập tức phủ đầu.

Từ Hách Quân dừng một chút, chờ cô không lên tiếng nữa, mới nói: “Giám đốc không ngại hai bố con tôi, sẵn lòng làm mẹ nuôi Hạo Hạo, tôi tất nhiên là vui vẻ hơn cả, chỉ có điều... Tôi gặp phải chuyện lớn thế này, thân là cấp trên không những không trách tôi còn đồng ý làm mẹ nuôi Hạo Hạo, tôi chỉ là không muốn người ngoài đồn đại không tốt... Dù sao cô cũng còn độc thân, tôi sợ...”

“Anh sợ cái gì? Trời có sập thì cũng có tôi đỡ thay anh... Ặc, không phải, đỡ thay các anh. Ở công ty, bình thường tôi đã quyết định gì, có ai dám nói lung tung?”

Dạ dạ dạ, ai cũng không địch lại được dâm uy của nữ ma đầu, cô muốn thế nào, đúng là không ai ngăn được.

Có cô cam đoan, Từ Hách Quân lập tức ném cái mặt con dâu nhỏ tử thân vừa nãy, thay nụ cười xán lạn, tiếp lấy con trai, nắm tay nhỏ của nó vẫy vẫy với Hoàng Thượng Dung, “Con trai ngoan, còn không mau gọi mẹ nuôi đi!”

“Hi hi, hẹ hẹ” thằng bé mở miệng nhỏ cười vui sướng.

(thứ lỗi cho sự tượng thanh vô đối thiếu năng của tôi)

A? Biến đổi nhiều ghê? Mới một giây trước còn mặt con dâu bị bắt nạt, giây tiếp theo...

Cô... có phải... vừa bị lừa?

“Mẹ nuôi của Hạo Hạo à,” Từ Hách Quân lập tức thân thiết với Hoàng Thượng Dung, “Cô đã thắng chức là mẹ nuôi con tôi rồi, tôi muốn cho cô xem vài thứ.”

“Cái gì?”

Liên thấy Từ Hách Quân về phòng, lấy ra một cái phong bì thư. “Cái này tôi tìm thấy trên người Hạo Hạo ngày tôi nhặt được thằng bé, để mẹ nuôi xem một chút.”

Hoàng Thượng Dung nét mặt có chút kì quái, có điều vẫn đưa tay ra nhận phong bì, không nói lời nào mở ra đọc từ đầu đến cuối.

“Có ý tưởng gì không?” Hấn uống trà nóng, hỏi băng quơ.

“... Cô ấy không có trách nhiệm lắm?” Người bình thường chắc là đều nói như vậy nhỉ?

“Cô không thấy cô ấy rất dũng cảm à?” Từ Hách Quân hai mắt sáng lên, bất thành linh vọt tới gần người cô.

Dũng cảm? Cái gì cơ?

“Trong thư viết, cô ấy để cục cưng lại cho tôi là vì, cục cưng là con trai, nói cách khác, nếu như là con gái, cô ấy sẽ giữ lại một mình nuôi.”

Cô gật đầu, “Không sai.”

“Cô ấy khiến tôi nghĩ đến nữ chiến binh Amazon cổ đại.”

A? Hoàng Thượng Dung mở lớn mắt, không ngờ hấn lại nói vậy.

“Nữ chiến binh Amazon là những người thuộc một bộ tộc hiếu chiến, những người này theo chế độ mẫu hệ, bình thường chỉ có nữ giới sống với nhau, khi kết đôi sinh ra con là con gái, họ sẽ cùng nhau nuôi lớn đứa trẻ, nếu là con trai thì ném cho cha của chúng, để hai cha con tự sinh tự diệt.”

Hoàng Thượng Dung cúi đầu uống trà, im lặng không lên tiếng.

Hấn nói tiếp: “Trong truyền thuyết nữ chiến binh Amazon vô cùng hung hãn, để tiện giường cung, họ còn cắt bỏ một bên ngực, chỉ để lại một bên dùng. Mẹ nuôi Hạo hạo, cô nghĩ, mẹ đẻ của Hạo Hạo có phải nữ chiến binh Amazon không?”

Hoàng Thượng Dung mặt lúc trắng lúc xanh, đến lúc nào rồi mà hấn còn đùa được!

“Tôi tò mò lắm đấy! Rốt cuộc cô ấy là người thế nào! Rất muốn biết.”

“Anh hoàn toàn không có ấn tượng gì sao?”

Hấn lắc đầu. “Có điều, tôi đoán, cô ấy nhất định là người rất mạnh mẽ, còn là mạnh mẽ siêu cấp vô địch, không chừng cô ấy vừa xuất hiện là đủ mọi người đứng hình hết... A, đức mẹ đồng trinh, cô không cảm thấy cô ấy có thể là đức mẹ đồng trinh sao?”

... Mẹ Hạo Hạo có biết bố nó có thể là người thần kinh không bình thường không?

Vì vẫn chưa đến giờ họp, hai người mới vừa tiến vào phòng họp tổng công ty, đã có người kéo Từ Hách Quân hỏi thăm: “Trợ lý Từ, nghe nói gần đây cậu mới sinh một thằng cu?”

Khóe miệng hấn lúng túng kéo lên, “Phải! Xem ra mọi người đều biết cả!”

“Sinh lúc nào đấy? Trứng đỏ thế nào chưa thấy, chúc mừng một chút?”

Hấn cố gắng giữ nụ cười, trả lời, “Gần đây hơi bận, hôm nào có thời gian bù lại ọi người.”

“Cũng đúng ha! Đột nhiên đâu ra một tiểu tử, đổi lại là tôi cũng sẽ đau đầu, hình như nghe qua, mẹ nó là ai, cậu thật không nhớ hả?”

Từ Hách Quân mỉm cười, ngược lại Hoàng Thượng Dung ngồi ở trước hơi xoay người, đến thẳng trước mặt ông ta, mắt chăm chăm nhìn thẳng vào tận mắt cái tên nhiều chuyện kia.

“Sam, phòng quảng cáo của các anh một quý gần đây hiệu quả quảng cáo không cao lắm nhỉ! Là ai trước đây thề thốt nói lên TV, tăng tỉ suất chiếu là có thể đề cao doanh thu? Hôm nay họp lão tổng sợ là sẽ tìm anh xuống tay đấy, giờ còn có tâm trạng đùa giỡn với trợ lý của tôi à!”

Lời vừa nói, người đến sắc mặt tái một nửa. Có cần nói rõ ràng thế không? Người ta nói nữ hoàng đế Hoàng Thượng Dung không dễ chọc, quả là đúng! Ngay cả trợ lý của cô cũng không được động vào nửa phần sao? Hừ! Đàn bà muốn khống chế mọi thứ đây hử.

“Giám đốc Hoàng, trợ lý của cô xảy ra chuyện lớn như thế, cô không biết gì cả sao?”

“Tôi không phải Đại La thần tiên, không có khả năng cái gì cũng biết, nếu như tôi thật sự biết, nhất định sẽ nói trước với anh, ngày nào vợ anh đến nhà nghỉ tìm anh và bồ nhí, đến khi đó anh đừng lấy cớ là xui xẻo.”

Chiêu này ác! Ngay cả chuyện đời tư cũng lòi ra!

“Cô... Cô không có việc gì hay sao mà nói chuyện của tôi?”

“Anh không nhắc thì tôi không nói, tốt nhất là tất cả mọi người đừng ai đề cập đến.”

Thế là mấy người đồng nghiệp vốn đang định trêu chọc Từ Hách Quân vì sợ nữ ma đầu phóng sấm sét đến thân, đành phải quệt mũi chạy về chỗ.

Hoàng Thượng Dung hài lòng gật đầu, cũng quay về chỗ ngồi.

7. Chương 7

Từ Hách Quân thấy cô tự đứng ra bảo vệ mình như thế chỉ có thể cười khổ. Thật ra thì, với những lời nói mát thế này hẳn cần bản không để trong lòng, họ muốn nói sao thì nói, ngược lại họ càng bàn tán nhiều, hẳn càng dễ dàng nhìn ra được ai là địch ai là bạn trong đám đó.

“Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ anh.” Cô hạ thấp người thì thầm bên tai hắn.

Lần này hắn không cười nổi. “Này này, những lời này tôi nói mới phải chứ!”

Hoàng Thượng Dung đang quay lưng về phía hắn nhún vai, có vẻ không quan tâm, xem ra cô thật sự coi hắn là em trai nhỏ, không có cô là không xong rồi.

Có điều... Không sao cả, hắn sẽ chuyển nguy cơ thành cơ hội!

Năm phút sau, ông chủ – tổng giám đốc của tổng công ty – Từ tổng dẫn theo phó tổng Tương Húc Hoa và bốn thư ký trợ lý vào phòng họp, cuộc họp bắt đầu, Hoàng Thượng Dung là giám đốc của công ty con, vị trí nói lớn không phải, nói nhỏ cũng không đúng, ở công ty con, cô là to nhất, nhưng khi họp mặt tất cả các công ty với nhau, không ai dám nói mình to hơn, vì ông chủ và cổ đông mới là lớn nhất!

Trợ lý lần đầu tham gia đại hội cổ đông, tất cả bị dọa đến cái gì cũng không làm nổi, có thể nộp được một cái văn bản hoàn chỉnh làm tư liệu cho cô là quá giỏi rồi, nên lần này, Hoàng Thượng Dung cũng không khắt khe yêu cầu Từ Hách Quân đóng góp gì được cho cô, chỉ cần đến khi cô báo cáo đừng kéo chân cô là được.

Đến lượt cô, thân là quản lý nữ thuộc “nhóm thiểu số” của ban điều hành tập đoàn, cô đã chuẩn bị ăn đạn rồi, chỉ là không ngờ, tất cả những lãnh đạo vốn đang chờ cười nhạo cô tất cả bị đẩy ngược trở lại, trong tài liệu đều có, về nhà đọc lại chút đi! Cho dù có lúc cô gặp rắc rối không kịp ứng phó, cũng may có Từ Hách Quân kịp thời đưa giấy lên thuận lợi hóa nguy thành an.

Tiểu tử này, không phải dễ bắt nạt như bề ngoài đâu nhỉ?

Tối nay ăn gì? Hắn đưa giấy hỏi.

Liền thấy Hoàng Thượng Dung sững sốt một lúc rồi cau mày viết – Hôm nay tôi phải làm thêm giờ.

Không bỏ cuộc, Từ Hách Quân tiếp tục gửi tiếp.

Khi lần thứ hai nhận giấy từ phía sau, cô do dự. Có nên nói với hắn không, bây giờ không phải là lúc bàn luận cái này, nhưng tờ giấy mỏng manh này thực sự mười phần cảm dỗ!

Cô lật một góc, nhìn thấy bên trong viết. – Phân tích của Sam có chỗ sai, lão ấy lấy thành tích tổng công ty viết vào thành tích công ty mình.

Bất lão lão, đấu tố lão, chinh lão chết đi!

Người này! Đang họp hay là quan báo tư thù đây?

Vì vấn đề phòng trẻ em, Hoàng Thượng Dung đúng là phải tranh cãi với những người khác một hồi, đối với hội bảo thủ...

Á, không, phải nói là cổ hủ, cô thiếu chút nữa là phát khùng, chỉ thẳng vào mũi người ta mắng “Đồ con lợn!” May mà Từ Hách Quân kịp thời đá vào ghế cô một phát, cô mới tỉnh táo lại, tập trung vào sự “phát triển lâu dài” và “độ tận tâm” của công nhân viên, cũng đưa ra một số ví dụ về đóng góp và sức làm việc của các nhân viên nữ, vân vân.

Hoàng Thượng Dung khom người nhận tờ giấy Từ Hách Quân đưa đến, hiểu ý cười một tiếng.

“Phó tổng cũng biết, Khai Thạc từ tổng công ty đến công ty con, tổng cộng có hơn năm trăm nhân viên, trong đó nữ có ba trăm tám mươi người, hơn một nửa, hơn hai trăm trong số đó đã lập gia đình...”

Từ Hách Quân tiểu tử này, lấy đâu ra mà lắm số liệu thế?

“Căn cứ điều tra ngẫu nhiên không lộ danh tính, nữ giới sau khi kết hôn mức độ tập trung vào công tác và tận tâm sẽ phụ thuộc vào chế độ phúc lợi sinh sản của công ty, nói cách khác, chế độ phúc lợi tốt, sẽ càng thu hút được nhiều nhân viên nữ xuất sắc bỏ sức làm việc...” Cô cảm giác ghế lại bị đá mấy phát, liền bổ sung, “Cho dù là nữ giới đã kết hôn hay là, ... Khụ, chưa kết hôn, khi một cô gái trẻ có phẩm chất tốt lựa chọn nơi làm việc, đều sẽ suy xét kỹ càng chế độ phúc lợi của công ty.”

Tại chỗ có hơn phân nửa lãnh đạo nam lông mày giãn, xem ra chấp nhận cũng khá rồi.

“Đương nhiên, nếu như quy chế này được phổ biến thành công, chúng ta cũng không từ chối các nam nhân viên nếu họ có nhu cầu – dù sao, con cái là trách nhiệm của cả hai bên bố mẹ, nếu như nam nhân viên có nhu cầu việc này, cũng rất hợp lý.”

“Hoang đường, hợp lý chỗ nào?” Một cổ đông nhảy dựng lên phản bác, “Công ty cũng không phải nhà trẻ, sao có thể để cho trẻ con chạy tới chạy lui trong công ty?”

“Phòng chăm trẻ đương nhiên có giới hạn tuổi, trẻ từ hai tuổi trở xuống cần người chăm sóc, phần lớn bảo mẫu cũng sẽ tiếp nhận công việc này.”

“Bất chúng tôi bỏ tiền ra cho bọn trẻ ranh đấy? Cô coi là chúng tôi tiêu tiền như nước đấy à?”

Thấy Hoàng Thượng Dung lại sắp bão nổi, Từ Hách Quân đá vào ghế cô, lại nhét một tờ giấy vào tay cô.

“Mỗi trẻ em đều là chủ nhân tương lai của đất nước, không chỉ con cái của các vị ngồi đây như vậy, mà con em của bất cứ nhân viên nào của Khai Thạc đều như thế. Hơn nữa, chi phí cho kế hoạch này đều là từ người sử dụng là chủ yếu, còn có chính phủ trợ cấp, tôi tin, các vị cổ đông ngồi đây không bận tâm chuyện này.”

Tương Húc Hoa quay đầu trao đổi ý kiến với trợ lý riêng, tiếp tục gật đầu, dường như là tán thành, anh ta nhìn Hoàng Thượng Dung, còn có Từ Hách Quân đứng sau cười tươi rói, “Ý tưởng của giám đốc nghe không tệ, vậy trước Cảnh Tường hãy làm thử nghiệm, thời hạn nửa năm, xem lại hiệu quả thế nào.”

“Cảm ơn Phó tổng.”

A ha! Thật sự thành công rồi!”

Vừa đến bãi đỗ xe, Hoàng Thượng Dung lập tức hưng phấn ôm lấy Từ Hách Quân hô to, “Yes!”

Mặc dù hẳn rõ ràng là đương sự nhận ân huệ của cô, xem ra cô còn vui vẻ hơn hẳn.

“Vui thế sao?” Hân cười nhạt, nếu hiện tại cô đủ tỉnh táo, nhất định sẽ phát hiện phản ứng của hân không đúng lắm.

“Đương nhiên là vui rồi! Anh nghĩ xem, từ nay về sau, anh không những tiết kiệm được một lượng phí bảo mẫu lớn, còn có thể ở gần chăm sóc Hạo Hạo, không chỉ có anh, mà còn những đồng nghiệp khác, như Shon, Bell phòng kế toán, từ khi họ mang thai, đã lo lắng chuyện này rồi, lại không dám tìm người trông trẻ, sợ thuê thì không an tâm làm việc, giờ, không chỉ an tâm làm việc, chi tiêu cũng tiết kiệm được bao nhiêu, quá tiện! Lẽ nào anh không vui?”

Thật ra không phải hấn không vui, mà là hấn đã sớm biết thế nào cũng qua rồi, ngay trước mặt hấn, cha hấn và anh họ còn dám nói gì hấn, vậy thì quá không cho hấn mặt mũi rồi, cháu trai Từ gia chính nhà mình nói cần mở phòng chăm trẻ cần mời chuyên gia chăm sóc, ai dám có ý kiến?

Có điều, không thể nói thẳng thế được, nhất là thân phận giờ quá nhạy cảm, dĩ nhiên là không thể làm nhiều như thế rồi.

“Tôi đương nhiên là vui chứ!” Từ Hách Quân nháy mắt nhướng mày, nhếch miệng, “Vây để ăn mừng kế hoạch thành công, hôm nay tôi mời cô ăn cơm!”

“Không cần đâu!” Hoàng Thượng Dung không nghĩ ngợi liền từ chối, “Bây giờ anh còn phải nuôi Hạo Hạo, phải tiết kiệm chứ!”

“Không nên nói như thế, “ Hấn toét miệng cười, “Chúng ta vừa mới cắt được tiền thuê bảo mẫu đi đúng không?”

“Vây đã muốn ăn mừng, sắp tới chúng ta còn rất nhiều khó khăn phải qua, lúc nào cũng nghĩ tiêu tiền là không nên...”

“Chỉ là một bữa cơm thôi, sẽ không chết ai đâu!”

“Nhưng mà...”

“Ôi, được rồi! Cô không đến thì thôi, tôi và Hạo Hạo mở tiệc một mình!” Hấn cô đơn đi về phía trước, “Gặp chuyện tốt như thế, nếu mẹ Hạo Hạo ở đây, phải đi tìm cô ấy ăn mừng, nhưng không biết người kia là ai mới mời mẹ nuôi là cô... Quên đi, say này cứ để hai bố con tôi với nhau đi!”

Ồ, thế này là sao? Đây là khổ nhục kế hả? Có phải rõ ràng quá không? Hoàng Thượng Dung biết rõ, mà vẫn sập bẫy.

“Rồi rồi!” Cô đuổi theo, kéo tay hấn. “Anh cũng thật là, đàn ông lớn dưng rồi còn giả vờ đáng thương, thật chịu anh rồi, tôi đi!”

Từ Hách Quân nghe vậy, quay đầu cười nhạt. “Hôm nay không phải làm thêm?”

Cô nghiêm túc nghĩ, “Ừm, dù sao cũng không phải chuyện gì trọng đại lắm, chỉ là hoàn chỉnh nội dung cuộc họp hôm nay thôi... Tôi mang đến nhà anh làm đi, anh cũng thuận tiện giúp tôi nhớ lại một chút.”

Nếu không phải hấn tu dưỡng quá tốt, mặt hấn bây giờ có lẽ đang vỡ từng mảnh.

“Cô thư giãn một chút được không!”

Hoàng Thượng Dung khó hiểu nhìn hấn, “Tôi đang thư giãn mà!”

“Cô có biết tất cả những người chịu áp lực lớn, thông thường đều không biết mình đang chịu áp lực không hả?”

“Cái quỷ! Thân thể tôi, tự tôi rõ nhất!”

“Nhưng cô thường hay nhức đầu!”

“Đó là...” Hoàng Thượng Dung đột nhiên biến sắc, nói cũng lấp bắp, “Ồ... Từ bé đã vậy, không liên quan đến áp lực.”

Từ Hách Quân quan tâm giảng giải, “Nếu là từ bé đã thế, vậy càng phải chú ý, có phải cô bị huyết áp cao không? Huyết áp cao dễ bị đau đầu, giờ tuổi cô cũng không nhỏ nữa, càng phải chú ý.”

Cái gì? Còn nhắc đến tuổi cô nữa hả? “Không, tôi đau đầu không liên quan gì đến áp lực, hơn nữa, chỉ cần anh đi làm, đầu tôi cũng không đau.”

“Cái gì?” Đây là lý lẽ gì vậy? Từ Hách Quân dừng lại nhìn cô. “Cái này có liên quan gì đến tôi?”

“Bởi vì anh là trợ lý của tôi!” Cô nói rất hùng hồn. “Nếu anh không đến, tôi phải tự làm bao nhiêu việc? Anh rốt cuộc có biết không hả? Như thế mà đầu không đau à?”

“Cho nên... Tuần tôi nghỉ phép, thật ra cô rất khổ sở phải không?”

“Còn nói nhảm!” Cô đau đầu đến muốn giết người luôn!

Hóa ra cô ấy không có mình là không được...

Từ Hách Quân cười lắc đầu, chấp tay đi về phía trước.

“Anh cười cái gì?”

“Cô đoán thử xem.” Khóe miệng hắn cong lên cười rạng rỡ, ngay cả mắt cũng híp tịt.

Nghĩ lại đối thoại của hai người khi nãy, cô cảnh giác hỏi: “Có phải anh hiểu nhầm gì không vậy?”

“Tôi hiểu lắm sao?” Xoay người, Từ Hách Quân nở nụ cười chói lọi.

Hoàng Thượng Dung nhất thời vì cái nụ cười như mê hoặc của chàng trai trước mặt mà ngực thót một cái. Hắn chỉ là trợ lý của cô thôi mà! Hơn nữa hắn còn kém cô những bốn tuổi, cô hốt hoảng cái gì?

“Xem như không có đi.” Giận dữ, cô bước nhanh vượt mặt hắn.

“Nói chưa được hai câu đã giận rồi?” Hắn không ngại ngần khoác một tay lên vai cô.

Động tác này nói lại, có chút vô cùng thân mật, có chút giống như bạn bè tốt khoác vai, nhưng cô và hắn? Họ là cấp trên và cấp dưới, hơn nữa xem tuổi tác, cũng không hợp...

“Bỏ tay ra!” Cô quét mắt lạnh qua, lườm cái tay trên vai mình.

Từ Hách Quân nhướng mày, ngược lại không quan tâm, “Không được sao? Tôi cũng chỉ khoác vai!”

“Giờ đang ở công ty!”

Hóa ra người được tôn làm nữ ma đầu để ý ánh mắt người khác nhỉ! Nói thì nói, nhưng tay hắn thì vẫn khoác vai cô, không có vẻ gì là sẽ bỏ xuống cả.

Thế là sao? Người này muốn xưng huynh gọi đệ với cô rồi hả? Hoàng Thượng Dung không nói gì cũng không gạt tay hắn ra.

Đối với động tác của hắn, cô cũng không ghét – ngoài ý muốn, hắn cũng chỉ khoác vai cô thôi, nhìn cái mặt cười ngu của hắn là biết hắn không có ý khác, mà cô cũng không phải nữ sinh mười mấy hai mấy, thân thiết với người khác giới một tí là tìm đập rợn rợn gì, chỉ là, so với nguyên tắc của cô, và cá tính của cô, lúc này cô hẳn là nên hung hăng trừng hắn, không thì mắng to cái gì, quăng hắn qua một bên.

Nhưng cô không làm vậy.

“OK, OK.” Từ Hách Quân ngược lại bỏ tay xuống trước, nhảy ra cách xa cô một mét. “Giờ đang ở công ty, không cho thì không cho, đừng nóng.”

Hoàng Thượng Dung mi tâm nhíu lại. Cô không tức giận mà! Người này đang đùa gì vậy?

Đột nhiên hắn tới gần cô, đầu mũi gần như chạm vành tai cô, nhanh đến mức cô không kịp tránh. “Nhưng là, sau này không có người khác thì vẫn có thể phải không?”

Người, người này, giờ lại là làm sao? Cô vẫn y nguyên mặt không biểu cảm, duy nhất đôi cửa sổ tâm hồn nói lên cô kinh ngạc, đang trợn to nhìn hắn.

“Cô không trả lời, là ngầm đồng ý rồi!” Giọng hắn chuyển thấp, giống như rất hài lòng phản ứng của cô, cũng cười tà mị với cô.

“Xem tình hình.”

Lên xe rồi, Hoàng Thượng Dung ngồi ở ghế lái, mà Từ Hách Quân lại xuống ghế sau ngồi, cởi áo vét, kéo cà vạt, đổ rạp ra ghế sau.

“Mệt chết đi được, hôm qua chuẩn bị tài liệu đến ba giờ rưỡi, để cho tôi ngủ một ít, chút nữa đến công ty lại gọi tôi.”

Hoàng Thượng Dung biết, có thể chuẩn bị được số liệu và tài liệu đầy đủ như thế, đến thống kê cũng làm xong, nhất định tốn không ít công sức. Cô tắt nhạc, điều hòa cũng giảm đi, lấy từ trong cốp sai một cái chăn đưa hấn.

“A – tốt quá! Ghế sau thật lớn, xe thật lớn, sau này tôi cũng muốn mua một cái.” Cầm lấy chăn, tuy rằng một người đàn ông lớn đùng như hấn không thể lặn qua lặn lại trên ghế sau, nhưng bảo hấn tím một tư thế thoải mái mà ngủ thì dư dả.

Nhìn trong kính chiếu hậu thấy dáng vẻ thỏa mãn của hấn, cô không nhìn được cười, “Đồ ngốc!”

“Giám đốc...” Trước khi nhắm mắt lại, Từ Hách Quân nhận ra mùi trên tấm chăn, là cùng một mùi với cô, hấn không nhìn được nghĩ, đắp trên người hấn, không phải là chăn, mà là cô... Lập tức, toàn thân phẫn khích.

“Sao?”

“Thật ra... Cô rất biết chăm sóc người khác đấy! Ở nhà cô là con gái lớn phải không?”

“Sao anh biết? Anh...” Hoàng Thượng Dung quay đầu lại mới nghĩ đến hai câu trước của hấn, thấy hấn đã hơi nghiêng đầu, nửa khuôn mặt chôn trong tấm chăn, sắp ngủ rồi.

Một chút râu mỏng mọc từ dưới tai hấn đến tận cằm, cô mím môi, dừng nghĩ nữa. Từ kính chiếu hậu nhìn lại, cô thấy hai mắt mình ướt ướt, má đỏ ửng.

Cổ sức nháy mắt mấy cái. Cô động lòng với hấn sao? Không, không phải vậy, tên tiểu tử tuổi, tưởng hai ba câu dễ nghe mà cô đã lay động được sao? Hấn cho cô là ai?

Cô là nữ hoàng đế Hoàng Thượng Dung.

Cô mới là người quyết định muốn hay không muốn, mà cô đã quyết định, đời này không cần động tâm với ai, càng không nói yêu đương, lại càng không mơ vì một đoạn tình cảm mà lo được lo mất.

Cô không biết vì sao, thái độ của Từ Hách Quân với cô thay đổi nhiều như thế, nhưng cô đã quyết định đời này sẽ độc thân, không bao giờ dây dưa tình cảm không rõ với chồng...

Nhất là hấn.

Chém gió nhiều lắm đó ạ....

Anw, thấy hai người cũng đáng yêu ghê mà.

Không đáng yêu dịp đã không làm.

8. Chương 8

Phòng chat chim cò, đêm khuya, ba con cò mẹ bay vào.

“Các chị em, làm tốt lắm!” Con cò đỏ chót ngẩng đầu léo nhéo.

“Thế này, có thật sự tốt không?” Cò nhỏ màu xanh biển lo lắng nói.

“Đương nhiên rồi! Từ xưa tới nay, chăm sóc con cái cực khổ nhất bao giờ chả là người mẹ! Cũng là một đêm phong lưu, đến lúc sinh thì chịu đau đớn... Chết người đấy, không phải à? Qua được con mọn như điên, không qua được phải nằm yên trong hòm. Giờ chỉ là dạy dỗ bọn đàn ông đó một tí, để cho bọn họ sau này quản lý tiểu đệ đệ cho tốt vào!”

“... Câu này cậu nghe ở đâu đấy?” Còn có vằn điệu cơ đấy! Cò nhớn màu nâu yên lặng nhanh chóng ghi chép.

“Mẹ tớ nói đó!”

“Tốt lắm... Bảo tồn văn hóa dân tộc!”

(dip cũng giật mình không ngờ lần đầu làm thơ lại là cái hoàn cảnh này :v :v, câu đây tự chế đây :v)

“Không ngờ gái dẫn đầu trào lưu hiện đại mà vẫn biết câu nói dân gian nhờ.”

Cò nhón đỏ chót cứ cảm giác mình bị mả mai hay sao ấy nhờ, thế là vội chuyển đề tài, “Thật mà! Thật sự chúng ta nên dạy dỗ đám đàn ông đó, để cho bọn họ biết, phụ nữ chúng ta không dễ chọc vào!”

Đúng đúng! Cứ nhìn em cò đỏ kia là biết rồi! Chỉ là đồng bào phái nữ đứng cùng chiến tuyến cũng cảm nhận được sự cường thế hùng hổ dọa người rồi, chứ đừng nói bọn đàn ông suốt ngày bị cô chỉ vào mũi mắng.

“Cậu tức giận như vậy, thế sao lúc đó còn sinh ra?”

“Tớ... tớ sợ ma!”

“Sợ ma?”

“Phải! Tớ không hi vọng sáng sớm nào cũng bị “nó” đánh thức, cho nên quyết định sinh nó ra thôi! Các cậu nghĩ lại xem, nếu các cậu có âm dương nhân, vừa sáng ra mở mắt, cũng sẽ thấy đứa bé các cậu không có duyên sinh nó ra thiếu tay thiếu chân mà nằm cạnh cậu, cậu không bị dọa chết khiếp mới là lạ!”

“Cậu có âm dương nhân?”

“Có mới sợ đấy! Lần khủng nhất nhá, tớ nhìn thấy một người đàn ông trên người mang theo một loạt tám đứa con! Tám đứa! Vừa thấy hấn ta bước vào tầng bọn tớ, tớ đã khó chịu toàn thân luôn! Từ đầu đến cuối tớ chưa từng thân thiện nổi với hấn lần nào.”

Thật hay giả? Nhưng bình thường cô cũng không giống người sẽ nói linh tinh...

“Này... Sao lại dính vào người hấn?” Bị ám không phải đều là mẹ đẻ sao?

“Không nhất định mà! Thời vận không đủ sẽ bị theo.”

“Nhưng mà... Tám cái! Bạn gái hấn ta cũng thật đáng thương!”

“...Tớ chưa nói, tám đứa đây cùng một mẹ!”

Đây lại là chuyện bát quái gì đây? Thật là thần bí, xoắn não quá!

“Sao cả chuyện này cậu cũng biết?”

“Thì chúng nó nói với tớ mà!”

“Ai?”

“... Tám đứa trẻ con đấy.”

Được rồi! Các cô bắt đầu nổi tóc gáy, quyết định tin cô đi vậy.

“Các cậu không biết đâu! Ngày nào tớ cũng bị chúng nó làm phiền ăn không ngon ngủ không yên, lúc nào cũng tụ tập bên cạnh tai tớ nói chuyện rào rào, chúng nó lại gần một tí, đầu tớ lập tức đau như sắp nổ tung, bình thường thì không sao lắm, nhưng nếu gặp đứa có ác ý á, hừ, đấy mới gọi là hành hạ! Trời tháng bảy nóng bức, nửa đêm tớ còn có thể bị bọn nó làm cho lạnh quá phải tỉnh, nếu không thì bị bóng đè, các cậu bảo thế thì sáng ra tớ tâm trạng tốt làm sao được!”

Ặc, nghe có vẻ thảm.

“Không có cách nào cải thiện sao?” Chim xanh nhỏ lo lắng hỏi. “Vì dụ, tìm thầy trừ ma chẳng hạn? Ít ra cậu cũng không đau đầu suốt nữa!”

“Trừ ma?” Chim cò đỏ chót bật cười ha hả. “Oh, các cậu không biết đâu, bên cạnh tớ có một trợ lý, dương khí của cậu ta cực kỳ vượng, chỉ cần cậu ta bước vào phòng làm việc, không đến ba giây, bọn “anh chị em thân thiết” kia tất cả chạy hết sạch!”

“Oa, lợi hại vậy hả?”

“Đúng vậy, nếu hôm nào tớ chạm được người cậu ta, cho dù chỉ là một ngón tay, tớ nói cậu nghe, bảo đảm hôm đó tớ ngủ tới hừng đông luôn!”

“Vậy không phải cậu ngày nào cũng đi “chạm” người ta chứ?” Chim xanh xầu hổ hỏi.

“Nào có!” Cò đỏ lập tức phản bác. “Tớ cũng không phải sắc nữ, nếu như tớ suốt ngày đi chạm cậu ta thật, nhất định cậu ta sẽ tố cáo tớ là quấy rối tình dục mất.”

“Vậy cậu phải làm sao?”

“Cậu ta là trợ lý của tớ mà, đương nhiên phải pha cà phê cho tớ rồi! Trong lúc cậu ta pha cà phê, sẽ truyền một ít chân khí vào trong, tự cậu ta thì không phát hiện ra đâu! Nhưng mà, tớ vừa uống là biết ngay, tuy rằng không có hiệu quả bằng chạm thẳng người cậu ta, nhưng mà dù sao vẫn là hơn không có!”

Lâm Tĩnh và Khang Hoa Hiên thấy mà miệng há hốc. Hai cô chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, nhưng nghĩ cũng biết cuộc sống của cô ấy hình như hơi thảm.

Ban ngày đi làm áp lực đã lớn rồi, năm thì mười họa còn có “anh em” đến tán phét, tuy nói việc nhìn thấy trên người đồng nghiệp dính vài đũa trề con cũng không phải cô mong muốn, dù sao cũng là chuyện riêng tư của người ta, nhưng nếu bảo suốt cứ phải nhìn bọn thiếu chân thiếu tay thiếu đầu đấy... Thực sự là không tốt chút nào!

“Vậy... Đêm đó không phải cậu vì chuyện này... Cho nên, bò lên giường trợ lý nhỏ đó chứ?”

Lâm Tĩnh lấy tư duy biên kịch rất nhạy cảm, cảm giác được có sự kì lạ.

“Ặc, không có cách nào khác mà, lúc đó tớ đã hai tháng liền không được ngủ ngon, lần đầu tiên đụng phải thể chất như cậu ấy, tớ, tớ không biết sẽ thoải mái đến thế! Đừng nói nhức đầu, vừa được cậu ấy động vào, khí lạnh trong người đều bị cậu ấy đốt đi hết! Toàn thân khoan khoái nghĩa là gì? Toàn thân khoan khoái chính là như thế! Cho nên, đương nhiên phải để cậu ấy “động” thêm vài cái...” Cho nên cứ động tiếp, kết quả là trời sáng...

Toàn thân khoan khoái? Cuối cùng là có “khoan khoái” đến thế không!

“Kết quả, “động” ra baby luôn?”

“Đừng nói khó nghe vậy chứ!” Đỏ mặt.

“Trợ lý nhỏ nhà cậu mà biết con cậu ta là từ như vậy mà ra, nhất định là té xỉu luôn.”

“Tớ cũng muốn ngất lắm...” Cò đỏ nhìn đồng hồ, kinh hãi, “Sắp mười hai giờ rồi, muộn thế rồi, các cậu đi ngủ sớm chút đi!”

“Không được, tớ quen thức khuya rồi.” Lâm Tĩnh là biên kịch, đã quen làm việc nghỉ ngơi thế rồi.

“Khuyên cậu nên đi ngủ sớm đi thì tốt hơn đó! Cậu biết không, giờ Tý là đúng lúc ngày và đêm thay phiên nhau, ban ngày là thuộc về con người, ban đêm thì chưa chắc đâu, cậu không thấy đôi lúc ban đêm soi gương...”

“Rồi, đừng nói nữa.” Lâm Tĩnh chợt thấy chân lạnh toát. “Không quan tâm chuyện của cậu đâu, tớ out.”

Hình lóe lên, Khang Hoa Hiên nhìn thấy có vẻ bất thường, còn lại mooic mình và chim nhón đỏ chót kia vẫn đang on, cũng vội vàng nói: “À, cậu nói đúng, tớ, tớ đi ngủ liền. Ngủ ngon.”

Mọi người out hết? Ừm, tốt lắm, cô cũng muốn đi ngủ.

Hôm nay nhất định cô sẽ ngủ rất ngon! Đúng! Không thể nghỉ ngơi, bởi vì cô còn “chạm” hấn đến mấy lần cơ mà!

Cạnh Tường là công ty con đầu tiên thử nghiệm xây dựng phòng chăm sóc trẻ, mà đảm nhiệm trọng trách này là Từ Hách Quân, Hoàng Thượng Dung chỉ là thỉnh thoảng đến giúp một tay, xem hấn cần gì, điều động tài chính cho hấn. Hai người luôn làm thêm giờ cùng nhau, lúc tan việc, nếu trời mưa to, cô càng khẳng khái mà bảo hấn để xe lại công ty, cô chở hấn đi đón con, sáng hôm sau nếu phải đi làm, dù sao cô cũng thuận đường lái xe qua, tiện thể đón hấn đi làm.

Trừ cái đó ra, nữ ma đầu, không, Hoàng Thượng Dung chỉ cần có cuộc họp quan trọng, hoặc vấn đề quan trọng cần thảo luận, cũng chắc chắn tìm Từ Hách Quân đi cùng. Hấn không phải là trợ lý duy nhất của cô,

ở bên cạnh cô còn có những người thâm niên hơn, thậm chí là trợ lý nữ, nhưng cô lại nhất nhất tìm hấn ra tay, lý do là, hấn chuẩn bị là chu đáo nhất, chỉ cần cô ngẩng đầu, hấn luôn biết ngay cô muốn làm gì. Vì vậy, hấn vốn là một trợ lý nhỏ, thoáng cái lên chức thành trợ lý đặc biệt của giám đốc, tiền lương cũng tăng ba bậc, trở thành người có tiền lương hiện tại cao nhất trong tất cả các trợ lý.

Hai người đồng tiến đồng xuất một thời gian, mặc dù mọi người đều biết Từ Hách Quân tình hình gần đây khá đặc biệt, nhận được sự quan tâm đặc biệt là không thể tránh, nhưng mà, người kia là nữ ma đầu đấy! Nam chưa hôn (mặc dù có con nhỏ), nữ chưa gả (sau này cũng không chắc đã gả được ra ngoài), có thể cọ xát ra tia lửa gì không? Hơn nữa mọi người còn kinh ngạc phát hiện, có khi nếu Từ Hách Quân nghỉ phép một ngày, hôm đó, Hoàng Thượng Dung tình tình sẽ trở nên hết sức cáu bẳn, hể có chút ít không hài lòng, liền nổi trận lôi đình tìm người cho lên thớt.

Như vậy mà nói hai người không có quan hệ gì cả, đánh gãy chân cũng không ai tin.

“Hách Quân,” Giờ nghỉ trưa, Tô Tiểu Đại đặc biệt chuyển khay đồ ăn đi tới bên cạnh hấn, “Hi, gần đây khỏe không?”

“Cũng được,” Hấn ngẩng đầu, cười một cái với cô. “Cảm ơn đã quan tâm.”

Cho là hấn còn vì chuyện cô đá hấn mà giận dữ, thế là cô liền xích lại chỗ hấn, “Hách Quân, nếu có gì cần giúp, anh có thể nói với em.”

Từ Hách Quân không phải đồ ngu, hấn loáng thoáng nhận ra mục đích hôm nay cô đến tìm hấn, nên hấn chỉ cười nhạt, “Cảm ơn, có điều trước mắt không cần thiết.”

Tô Tiểu Đại cho là hấn lạnh lùng vì hấn còn oán trách, rằng lúc hấn cần giúp đỡ nhất, cô không ở lại bên cạnh hấn.

“Hách Quân, anh, anh còn trách em sao?”

“Trách em? Sao lại thế?”

“Vì, lúc anh khó khăn nhất em chia tay, không ở lại bên cạnh anh.”

“Sao lại phải trách?” Hấn cười nhạt đáp lại. “Chuyện này vốn không thể cưỡng ép, mọi người đều là người trưởng thành, anh hiểu. Vả lại, chúng ta mới qua lại không bao lâu, anh đã xảy ra chuyện này, em lui bước lại cũng là bình thường, đây là vấn đề của riêng anh, không thể ép buộc kéo em xuống nước cùng được.”

Hấn nói với ngữ khí lạnh lùng mà tự nhiên, không nhìn ra cảm xúc, càng khiến Tô Tiểu Đại nghi ngờ.

“Anh, anh có thể buông nhanh như vậy?”

“Không phải thế thì sao? Vậy hấn là anh nên mỗi ngày tâm tình không tốt, cả ngày nghĩ ngợi vì sao em lại bỏ anh, còn tất cả công việc thì không quan tâm sao?” Từ Hách Quân thở dài, “Tiểu Đại, như anh đã nói, chúng ta qua lại không bao lâu, tình cảm không sâu, lúc ấy em có thể thoải mái quay đi, anh cũng thế, cũng không phải nói ai tuyệt tình hơn ai, tình cảm không so đo được như thế, e là chúng ta không có duyên phận thôi! Cảm ơn đã quan tâm, giờ anh sống rất tốt.”

Hấn biết rõ cô và Ông Dục Kiệt gần đây chiến tranh lạnh, nguyên nhân cụ thể hấn không rõ lắm, cũng không muốn quan tâm, với hấn mà nói, tất cả đều qua rồi, hấn có chuyện mình muốn làm, sẽ không cần quan tâm đến những người khác không liên quan.

Tô Tiểu Đại không nói lời nào. Trước đây cô nhìn nhầm rồi sao? Hóa ra Từ Hách Quân là loại người nói buông liền buông?

Lúc đầu thật sự cô thấy hấn rất tốt, là vì đứa trẻ kia cô mới từ bỏ, bây giờ, nhìn hấn và con hấn hình như dần dần bước vào quỹ đạo, sống không tệ, tuần sau phòng chăm trẻ em sẽ bắt đầu thử nghiệm, gần đây nữ hoàng đế cũng tăng lương cho hấn, hấn cũng dần dần dư dả hơn... Nếu vậy, cô quay lại tìm hấn, có còn kịp chăng?

“Bây giờ anh có đối tượng nào không?”

Trong lòng hắn đã có câu trả lời, nhưng hắn cũng không muốn nói nhiều với người không liên quan, “Em xem giờ anh còn có một đứa con không rõ mẹ, nói dễ vậy sao? Người bình thường chắc là chạy xa ngay!”

Còn nói không trách cô! Cô tự biết, đúng lúc quan trọng thì bỏ rơi hắn kì thật là có chút không tốt bụng, nhưng loại phiền toái này, cô cũng không muốn dính vào!

Có tiếng giày cách cách vang lên, Từ Hách Quân vội vàng thụ lại khay ăn, chuẩn bị trở về phòng làm việc. “Oh, anh phải đi nhận cái thư, đi trước.” Không chờ Tô Tiểu Đại kịp phản ứng, hắn đã xoay người đi mất.

Buổi chiều, Từ Hách Quân đang chuẩn bị cầm đơn làm thêm giờ để cho Hoàng Thượng Dung ký, cô nhìn một cái rồi lại đẩy trở về —

“Hôm nay không cần làm thêm, anh về trước đi!”

“Tại sao?” Hôm nay không phải có rất nhiều việc sao? Trên bàn cô còn một cặp tài liệu chờ ký, hơn nữa tuần sau phòng chăm trẻ sẽ mở, có có những chi tiết cần bàn, sao giờ lại đuổi hắn về?

“Không phải anh có hẹn sao? Để cho con gái chờ lâu quá không tốt, mau đi đi!” Hoàng Thượng Dung tự cảm thấy mình hết sức hiểu chuyện.

“Ai có hẹn?”

“Anh đó!”

“Vớ ai?”

Hoàng Thượng Dung sững sốt. Vớ ai? Hắn không biết sao? Trưa nay trong nhà ăn, cô rõ ràng thấy hắn và Tô Tiểu Đại đang ngồi sát vào nhau nói chuyện, Tô Tiểu Đại còn mặt đáng thương, kéo tay áo hắn, ngay cả cô nhìn cũng thấy không nỡ! Chắc chắn là muốn nói lại rồi! Đàn ông thường sẽ không từ chối, huống hồ hiện tại cuộc sống của hắn đã trở lại bình thường, lại không có bạn gái.

Thấy cô không nói lời nào, Từ Hách Quân cũng đại khái đoán được một chút.

Hắn lập tức thanh minh, “Tôi và Tiểu Đại chia tay rồi, ngựa tốt không ăn cỏ quay đầu, tôi và cô ấy không có quan hệ gì nữa.”

“Sao anh có thể buông nhanh vậy được?”

Từ Hách Quân cười thành tiếng. Sao phụ nữ đều nói giống nhau thế!

“Tôi vốn cho cô ấy là đối tượng tốt,” hắn bổ sung, “Có điều, tiếc thay là không có duyên phận.”

Mấy năm nay, hắn từ nhân viên quèn làm lên. Đường nhiên đến tuổi phải cưới gả, hắn cũng biết chuyện chung thân đại sự của mình không thể tha hồ trì hoãn, nếu ba mấy bốn mấy còn chưa lấy vợ, nhất định mẹ hắn sẽ nhét cho hắn một cô tiểu thư nhà đối tác nào đấy, thay vì thế chẳng bằng hắn chọn một người hắn thích trước đã, thân thiết với nhau, rồi hướng đến tương lai có một người vợ trợ giúp được mình.

Tô Tiểu Đại là một đối tượng tốt, cô ấy rất giỏi gió chiều nào che chiều ấy, cũng không làm quá để đắc tội người khác, vô cùng biết cách dùng mị lực của mình để tranh thủ được lợi ích lớn nhất, sự khôn khéo của cô đúng là giúp hắn rất nhiều, cái này có chút giống hắn, cho nên ngay từ đầu hắn đã chú ý đến cô, mà có vẻ cô cũng có ý với hắn, đã vậy, mặc kệ có hợp hay không, cứ thử xem thế nào. Không ngờ mới quen nhau ba tháng thẳng bé kia đã xuất hiện, mà người biết cơ hội như Tô Tiểu Đại cũng lập tức chạy mất dép, nói bọn họ không có duyên phận — mà cũng đúng thật là không có duyên phận gì cả.

“Nếu không phải vì Hạo Hạo, anh và Tiểu Đại sẽ còn tiếp tục đúng không?”

“Có lẽ, nhưng ai biết được?” Hắn có vẻ không có hứng thảo luận đề tài này, kéo một cái ghế qua cạnh bàn cô, giúp cô sắp xếp chồng tài liệu chất đống.

Không quan tâm hắn muốn hay không, cô vẫn hỏi đến cùng: “Anh không trách mẹ đẻ của Hạo Hạo bao giờ sao? Cô ấy đã phá hoại cuộc sống của anh, thậm chí còn làm hỏng đời anh.”

“Muốn nói là phá hoại cuộc sống của tôi... Tôi nghĩ, người kia chắc chắn cũng có chỗ không tiện chứ! Một cô gái đang mang thai, lại không thể tìm tôi đòi tôi chịu trách nhiệm... Tôi không biết cô ấy có lý do gì nữa? Có điều, tôi nghĩ hẳn là chuyện gì đó khó nói.” – Hân nhướn mày hỏi cô – “Cô không thấy vậy sao?”

Cô nuốt nước bọt một cái, “Thế... Anh có bao giờ nghĩ đến, mẹ của Hạo Hạo có thể là ai chưa?”

“Cho dù cô ấy là ai, thân phận gì, miễn là vấn đề có thể giải quyết được, tôi đều sẽ lấy cô ấy về nhà.”

“Lấy về nhà?” Hoàng Thượng Dung nghe xong cũng hít một hơi, không ngờ được tiểu tử này khẩu khí lớn như thế, muốn lấy cô, khụ, muốn lấy mẹ của Hạo Hạo về nhà?

“Đúng vậy!” Từ Hách Quân hai mắt sáng lên. “Đừng nhìn tôi như thế, bản chất bên trong tôi là người truyền thống lắm đấy! Cô thấy đấy, người ta ngay cả con cũng đã sinh cho tôi rồi, nếu tôi không thể hiện một chút thành ý, lấy cô ấy làm vợ, vậy mà coi là đàn ông được sao?”

Càng nghe sắc mặt cô càng khó nhìn. “Nếu... Tôi nói nếu, hai người không hợp thì sao? Ví dụ, thói quen sống, tuổi tác, nhân sinh quan, cá tính, vân vân...”

“Chưa thử thì sao biết?” Hân chống hai tay trên bàn, nhìn thẳng cô, mắt sáng ngời đầy ẩn ý, mà nụ cười thì càng uy hiếp.

Nụ cười tự tin của hân nhanh chóng làm cô chột dạ, Hoàng Thượng Dung nuốt nước bọt. “Tốt lắm, vậy anh cứ bình tĩnh mà tìm.”

“Nếu tôi bảo, tôi tìm được rồi thì sao?”

“Anh tìm được rồi?” Cô hét lớn, “Nói bậy!”

“Cho nên tôi mới nói là “nếu!”” Hân cười khúc khích.

“A! Nếu à...” Hóa ra là giả thuyết, dọa cô sợ chết khiếp.

“Nếu tôi tìm được thật, cô có muốn giúp tôi không?”

“Giúp anh cái gì?”

“Giúp tôi khiến mẹ Hạo Hạo trở thành vợ của tôi.”

“A, cái này... Anh cũng phải xem người ta có muốn không đã!”

“Cô không muốn sao?” Hân hỏi xoáy.

“Tôi... Tôi không thềm làm vợ anh đâu!”

Từ Hách Quân mím môi, trộm cười, vô cùng nhẫn nại giải thích, “Ý tôi là, cô có muốn giúp tôi theo đuổi mẹ Hạo Hạo không – nếu như tôi tìm được cô ấy.”

Hoàng Thượng Dung thở hốc vì kinh ngạc. Cô suýt nữa lại bị lừa? Hừ, ngoan, đừng sợ, bình tĩnh một chút, tiểu tử này không phát hiện ra đâu.

“Vậy chờ anh tìm được hăng hay!”

Cô tạt một gáo nước lạnh với hân có vẻ chẳng ảnh hưởng gì, Từ Hách Quân vẫn cười híp mắt: “Đúng! Chờ tôi tìm được đã!”

Nguy hiểm thật! Sặc, quái, cô sao cứ có cảm giác đầu không hoạt động kịp, toàn bị người này lừa là thế nào?

Hân... có phải không phải giống với biểu hiện mặt ngoài của hân... Không phải lương thiện như vậy?

Cô bủi môi. “Nếu không có hẹn, vậy ở lại làm thêm đi! Cuối tuần tôi mua một đôi giày hổ xinh xinh cho con nuôi tôi, tan làm chúng ta cùng đi đón nó.”

Từ Hách Quân nhíu mày nhắc nhở, “Giám đốc, Hạo Hạo đã có gần mười đôi giày rồi.” Trẻ con cần nhiều giày thế làm gì? Dù sao cũng có mặc được bao lâu đâu!

Cô cười mắng, “Dài dòng, có phải mua cho anh đâu.”

“Cô đối tốt với người khác như vậy, đến khi nào người khác mới lại đối tốt với cô?”

9. Chương 9

Hoàng Thượng Dung không ngờ hần lại nói vậy, tim cứng lại, bắt đầu suy ngẫm. Cô đối với người khác rất tốt sao? Không có mà! Cô là nữ ma đầu cơ mà! Mọi người sợ cô muốn chết, tránh được là tránh càng xa càng tốt, sao lại là người tốt được?

“Thật vậy à, tôi cũng không có cảm giác là mình đặc biệt tốt với ai đâu.”

“Muốn tôi tính cho cô nghe không?” Từ Hách Quân bĩu môi, kể vanh vách chuyện cô làm, “ Ngày nào có việc phải làm thêm giờ, cô sẽ đưa một phần công việc của tôi ột nhân viên nam nào đó chưa có gia đình, tiền làm thêm giờ đương nhiên cô cũng không keo kiệt, còn nếu đã có gia đình, cô sẽ cân nhắc giảm bớt đi; đồng nghiệp liên hoan cuối năm, cô nhất định sẽ không uống một giọt rượu hay bia, vì khi mọi người đều say khướt cả, cô sẽ đưa từng người một về nhà.”

“Chuyện phòng chăm trẻ tôi không nói lại, việc này, không phải chỉ cho tôi, mà còn vì nhiều nhân viên nữ khác, cô rất ít để ý mình sẽ trở nên như thế nào, cũng không quan tâm người khác nói mình thế nào, có lẽ trong mắt đại bộ phận mọi người ở đây là nữ ma đầu tính tình không tốt, giọng đều khó nghe, nhưng tiếp xúc với cô một thời gian, sẽ phát hiện cô là một người rất biết lo lắng cho việc chung, đây cũng là lý do vì sao có người còn muốn bán mạng cho cô... Hơn nữa không nói chắc cô không biết, tỉ lệ xảy ra quấy rối tình dục ở Cảnh Tường là thấp nhất trong toàn bộ các công ty của tập đoàn...”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Nghe hần khen có phần hơi quá, Hoàng Thượng Dung không nhịn được cắt ngang. “Anh còn nói nữa, tôi sẽ cách chức anh, cho anh làm “lộng thần”, cả ngày chỉ cần nói những lời xuôi tai cho tôi nghe là được.”

“Đây không phải là lời xuôi tai, mà là nói thật.” Hần chột thấp giọng “ Cô có tin không, nếu tôi thực sự nói ngọt, thì còn hơn thế này nhiều?”

Đây là sao? Quyển rũ cô à? Cô cự tuyệt, đỏ mặt, đôi mắt xinh đẹp trừng lên theo dõi hần.

Trong chớp mắt, Từ Hách Quân lại nở nụ cười, thật sự quá xảo quyết!

“Cuối tuần là sinh nhật tôi, nhà tôi chỉ có tôi với con tôi thôi, hôm qua tôi đã bàn với nó rồi, Hạo Hạo nói là có thể mời mẹ nuôi đến dự, không biết mẹ nuôi của Hạo Hạo có muốn nhận cái vinh hạnh này hay không?”

Hoàng Thượng Dung vẫn nhìn hần chằm chằm, khóe miệng vô thức nở nụ cười, “Hần là Hạo Hạo nói!”

“Nó không nói, có điều tôi biết thuật độc tâm.”

“A?” Cái này cô có hứng thú đấy. “Vậy anh nói thử xem tôi đang nghĩ gì?”

Hần đặt hai tay lên thái dương, nhíu mày lại, làm bộ đang phi thường tập trung. “Tôi thiếu công lực, không đọc được ý nghĩ của cô, có điều, tôi biết được một cái bí mật trong lòng cô.”

“Nói nghe xem nào.” Cô vẫn cười, nhưng không tin lời hần.

Từ Hách Quân lắc lắc đầu ngón tay. “Không, tôi không nói được, vì bí mật này của cô chính là lừa tôi.”

“Nghĩa là sao?” Rốt cuộc là hần có biết đọc ý nghĩ thật không? Cô bị hần làm phân vân.

Hần buông tay nói: “Đây là bí mật của cô, cô phải biết rõ hơn tôi chứ!”

Hoàng Thượng Dung nhướn mày. Cô có không ít bí mật, trong đó có một cái đúng là giấu giếm hần, thế nhưng, kiểu kết luận này của hần quá chung chung, vậy nên trực tiếp bắt thóp.

“Cái quỷ!” Cô làm mặt quỷ. “Tôi hoàn toàn không tin anh đâu.”

“Tốt nhất là cô tin tôi đi!” Hần ném cho cô một cái hôn gió cực kỳ sến súa, thu lại giấy tờ các loại trên bàn, rồi ra khỏi phòng.

Người này, tuyệt đối không dễ bắt nạt như bề ngoài đâu! Cô thầm nghĩ

*

Người lạnh quá, đầu đau quá!

Hoàng Thượng Dung mở mắt, phát hiện mình đang ở trong phòng tắm, nửa người dưới gần như ngâm trong bồn, nước trong bồn đầy đến ngang lưng bồn, ngập bụng cô, cô khẽ nguyên rửa, “Nhất định lại là chúng nó làm!”

Từ bồn tắm đứng lên, cầm khăn tắm lau khô tóc, may, bây giờ là mùa hè, nếu như mùa đông chúng nó còn dám đùa cô cái kiểu này, cô nhất định đốt một phát tam vị chân hỏa cho chúng nó cháy rụi hết – đương nhiên cũng phải trả giá lớn, cô sẽ rất cổ khô họng, liên tục ba ngày không phát ra được tiếng nào.

A, bây giờ mà có Từ Hách Quân ở đây thì tốt.

Tên kia rõ ràng là phạm nhân, sao lại đầy người phúc trạch bao bọc đến mức gần như thần phật khắp trời chu đáo dạo qua đầu hần thế? Chỉ cần có hần ở cạnh, những thứ bệnh trạng ốm đau phiền phức này đều toàn bộ không cần thuốc cũng khỏi hết, cho nên, đây tuyệt đối không phải lỗi của nàng, khi mà công ty sắp xếp trợ lý, giữa mười tám người, cô lại chọn hần mang về công ty mình dùng.

Lúc đầu cô cũng không phát hiện ra, chỉ cảm thấy cà phê hần pha đặc biệt ngon, chỉ cần một cốc nhỏ, uống xong, lập tức cảm giác cả người thoải mái, thần thanh khí sảng, cảm giác nặng nề cả ngày lập tức biến mất hoàn toàn, tiếng động lao xao phiền toái cũng nhạt đi rất nhiều, khiến cho cô có thể thảnh thơi được tận hưởng cuộc sống thanh nhàn của một người bình thường.

Cô chú ý thấy bên cạnh Tô Tiểu Đại có hai đứa bé đi theo, mà mỗi khi Từ Hách Quân xuất hiện, chúng nó sẽ tự động biến đi mất, vậy nên Tô Tiểu Đại bị hần hấp dẫn là do như thế sao? Cô có thể cảm nhận được, từ sau khi Tô Tiểu Đại chia tay với Từ Hách Quân luôn cảm thấy buồn bã vô cớ, chẳng qua Tô Tiểu Đại không nhìn thấy thôi, nếu thấy được, chắc chắn sẽ không chia tay Từ Hách Quân như vậy.

Có loại bùa hộ mệnh mạnh thế này đi theo, còn gì hữu dụng hơn!

Thế nhưng, vòng thần phật phù hộ của Từ Hách Quân thực sự sẽ làm người ta nghiện! Hơn nữa còn càng ngày nghiện càng nặng, trừ hưởng thụ cà phê hần pha, còn có thảnh thơi chạm chạm hần, kéo kéo hần, vỗ vỗ vai hần, được như vậy là tâm tình cô sẽ tốt cả ngày, tuy là không đến nỗi lúc nào cũng cười rạo rờ, nhưng ít ra số lần phát cáu giảm đi, đương nhiên công lực của Từ Hách Quân thì không giảm, chỉ cần sáng một cốc cà phê, chiều một cốc cà phê, đầu cô sẽ không đau nữa, vấn đề là buổi tối thì sao?

Cuối tuần thì sao? Ngày nghỉ thì sao?

Buổi tối, có thể bảo hần ở lại làm thêm giờ; cuối tuần, có thể lấy cớ đi mua đồ cho con hần; ngày nghỉ, miễn là... Đành vậy, miễn là cần răng mà chịu!

Tiếp xúc với Từ Hách Quân càng gần, cô mới phát hiện tính tình mình thực sự không tốt, lại còn không đủ kiên nhẫn, so sánh với cô, hần thực sự ba phải! Nếu có thể, cô cũng không muốn tức tối đầu, ít ra tức giận là phương thức đạt hiệu quả nhanh nhất, mọi người chỉ cần làm theo cách của cô, nhất định có thể làm được chút đại sự.

Cô là người nóng tính, lúc nào cũng muốn hiệu suất đạt tối cao, người không theo kịp được cô đương nhiên rất khổ, oán hận tự nhiên sinh ra, mà Từ Hách Quân lại rất biết cách khuyên được cô, rõ ràng cũng một việc, người khác càng chỉ trích cô càng cứng đầu, lập tức phát hỏa, một câu cũng không nghe vào, nhưng đối thành Từ Hách Quân, cô sẽ gạt đầu vui vẻ tiếp thu... Là do cách nói khác nhau, hay do người khác nhau?

Thật như vậy thì không ổn, có phải cô có chút không thể phòng bị được Từ Hách Quân không vậy? Lấy quan hệ sếp và nhân viên mà nói, thì có hơi phiền, nhưng nếu là nói về một mối quan hệ bình thường mà nói, như vậy không có gì không tốt...

Không, cô không phải là một người không biết phân biệt công với tư!

Hoàng Thượng Dung ảo não cỡi đồ ngủ ướt đầm, thay sang quần áo khô cho thoải mái. Liên tục ba ngày nghỉ, hôm có chỉ là cả ngày không gặp Từ Hách Quân, không uống cà phê hần pha, thế mà cô không những đau đầu, còn toàn thân rệu rã, tâm trạng vô cùng không tốt, không, đơn giản là xấu đến cực điểm!

Nghe nói trợ lý điều về các công ty con, nhiều nhất cũng chỉ làm không quá một năm, lần trước Từ Hách Quân tự xin ở lại, lần này, cô phải nghĩ cách gì để giữ hẳn lại công ty (pha cà phê) đây...

Nên dùng cách gì đây?

Điện thoại títt títt vang lên, cô nhìn lướt quá, thấy lịch làm việc nhắc hôm nay là sinh nhật Từ Hách Quân, cô sững sốt, nhớ đến hẳn nói buổi trưa ở nhà làm chút đồ ăn ăn mừng, còn tìm cô đến dự — tốt quá, quá tốt luôn, hẳn đúng là không quên mời cô, vậy chút nữa cô đến nhà hẳn, nhất định phải uống cà phê hẳn pha.

Có điều, sinh nhật hẳn, tặng gì đây? Cô làm người phách lối thì phách lối thật, lẽ nên có thì không thể thiếu, chẳng hạn sinh nhật của nam, nên tặng đồng hồ đeo tay hoặc đồ 3C hẳn là không tệ! Cà vát, sơ mi quá mờ ám, cô không nên tặng.

Hắn giờ là bố trẻ con, phải nuôi con, cô đã đến nhà hẳn xem thử rồi, đồ đạc đều là secondhand cả, nếu không phải thì là nhà người ta không muốn dùng nữa chuyển cho hẳn, vừa cũ vừa tã, có khi cô nhìn cũng xót, ít ra cũng phải có vài thứ tự mua chứ! Nhưng mà, không hề có cái nào — người này sao tiết kiệm đến mức độ đấy được nhỉ? Nghe nói đệm của hẳn cũng là bạn cũ cho, hẳn không ngủ quen được — đương nhiên! Đệm vứt đi rồi, dễ chịu làm sao được?

Thần phật phù hộ hẳn như thế, hẳn là phải cho hẳn miệng ngậm thìa vàng mà sinh ra chứ! Sao lại để cho hẳn sống như thế hả!

Lắc đầu thở dài, Hoàng Thượng Dung nhớ tới hôm qua xem trên DM, ở cửa hàng bách hóa đang giảm giá đặc biệt bộ đệm, vừa nghĩ ra điều này, cô lập tức nghĩ ra quà sinh nhật tặng hẳn là gì rồi. (DM là direct message)

Tên kia thường ngày làm ông bố tốt, nhân viên tốt, vất vả lắm, lúc ngủ cũng nên đối xử tốt với bản thân một chút.

Mười giờ sáng, Hoàng Thượng Dung nhân lúc cửa hàng vừa mới mở cửa, lập tức đi thẳng lên tầng bảy, chọn trong mấy cái đệm bông và gối đầu, nhân viên cửa hàng tận tình đến hỏi thăm.

“Tiểu thư thích bộ này ạ? Chúng tôi đang có giảm giá đấy ạ!”

“Tôi biết.” Cô chọn được một cái đệm đôi lò xo và một cái đệm nhồi than tre hoạt tính. “Tôi đang phân vân...”

Đệm đôi nằm cực kì thoải mái, nằm xuống là thiếp đi luôn! Nhưng mà, tặng Từ Hách Quân đệm đôi thì ám muội quá; đệm than tre hoạt tính thì không tệ, đệm đơn cũng hợp hẳn hơn, nhưng mà, giường nhà hẳn là giường đôi, lại đi lấp đệm đơn vào thì kì lắm, hơn nữa cũng không thoải mái bằng đệm đôi...

“Tiểu thư, là một người ngủ ạ?”

“Không, không phải tôi ngủ, là bạn tôi...”

Đến chọn đệm, thường là vợ chồng hoặc là người yêu, độ thân mật quá rõ ràng. Nếu là người độc thân đi chọn, thường là mua ình dùng, nếu là tặng người khác —

“Bạn trai?”

“Không phải!” Hoàng Thượng Dung lập tức biến sắc mặt, giọng nói cũng cao lên, dứt khoát phủ nhận.

“A, vậy — cho hỏi người kia là...”

“Một nam, không kết hôn.” Lời vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng hừ một tiếng. Không thể trách cô nhân viên hiểu lầm, ở chỗ này chọn đệm một mình, thật sự là... Ai!

“Vậy... Đệm than tre hoạt tính nhất định cực kì phù hợp! Đông ấm hạ mát, vô cùng dễ chịu.”

“Không, nó không dễ chịu bằng cái đôi kia đâu.”

“Vậy... Mua đệm đôi đi vậy?”

“Nhưng mà anh ấy độc thân!”

Nhân viên cửa hàng cố nhịn giải thích, “Độc thân thì cũng vẫn có thể ngủ giường hai người mà! Có người thích nằm trên giường to được lăn qua lăn lại mà, vả lại, khó nói được sau này người ta có độc thân nữa hay không.”

Ừm, có lý. Hoàng Thượng Dung chọn đệm đôi, đến quầy tính tiền, thuận tiện hỏi, có dịch vụ đưa đến tận nhà đi kèm không.

“Tiểu thư có muốn nhân tiện xem ra trải giường không, khách hàng chỉ mua đệm, từ bộ ra trải giường thứ hai có thể được giảm nửa giá tiền đấy!”

Nửa giá? Máu mua sắm của phụ nữ bị kích thích. Cô xem màu với hoa văn của mấy bộ cũng rất thích, nhưng vừa nghĩ đến là tặng cho Từ Hách Quân, cuối cùng cũng không tránh được lưỡng lự.

Đệm còn chưa tính, nhìn hắn trông nghèo rớt thệ, mua cho hắn loại đệm cao cấp thế này hắn cũng phải cười trộm rồi, hắn còn không phân biệt nổi hàng tốt hàng rởm nữa! Nhưng ra trải giường thì không giống, mặc dù chỉ là một lớp hoa văn thôi, nhưng tính kích thích về thị giác vô cùng quan trọng! Nhờ đâu hắn không thích thì phải làm sao?

“Tặng quà thôi mà! Quan trọng là tấm lòng, nếu không đoán được người kia thích cái gì, vậy cứ theo ý mình mà chọn thôi!” Nhân viên bán hàng nhìn ra cô lo lắng gì, đưa ra đề nghị.

Hoàng Thượng Dung nghĩ một chút, cũng phải, dù sao cũng là cô chọn, Từ Hách Quân có không thích thì cũng đành chịu, hắn đến vải hoa hương thơm của các mẹ cũng mang ra làm khăn trải giường được, chất vải thế này, cho dù hoa văn không hợp ý hắn, hắn cũng chẳng chọn được.

Cứ vậy đi!

Cô chọn một cái khăn trải giường màu lam đậm và một cái màu tím hồng, màu lam đậm là màu quy củ rồi, hắn sẽ nhận, màu tím hồng, thì là cô thích, lại còn càng nhìn càng ưng, trên còn có hình hoa anh đào, nhìn đáng yêu quá... Ừ, cứ giả như hắn không muốn, vậy cô có thể mang về nhà mình dùng...

Đương nhiên nếu hắn muốn, thì tốt.

Giữa trưa, gần mười hai giờ, cô cùng với công nhân vận chuyển đến Từ gia, công nhân lúc đầu còn có chút kinh ngạc, chủ nhân cái bộ giường đệm này sao lại ở khu tập thể cũ thế này, nhưng dù sao, tiêu tiền thì là ông lớn, họ cũng không tiện ý kiến gì.

“Đây, đây là...” Từ Hách Quân thấy một đám người bê một đồng công kênh rầm rầm đi vào nhà hắn, hắn mở to hai mắt hỏi Hoàng Thượng Dung đi đâu.

“Quà sinh nhật của anh, chúc mừng sinh nhật, Hách Quân.”

Hắn nhìn người công nhân cuối cùng mang đệm dọn vào phòng, mới thấp giọng hỏi cô, “Cô tặng đệm cho tôi?”

“Đúng thế! Không phải anh nói anh ngủ không được ngon sao?” Cô vỗ vỗ vai hắn — Ừm, cuối cùng cũng được đụng vào hắn.

“Bây giờ anh là ông bố đơn thân, lại phải làm thêm giờ ở công ty để kiếm thêm nữa, phải đối tốt với mình một chút, biết không?”

Từ Hách Quân không phải ngớ ngẩn, cũng biết Hoàng Thượng Dung không phải tiểu nữ sinh cái gì cũng không hiểu, tặng loại quà so với cà vạt sơ mi còn mập mờ hơn thế này, là muốn hàm ý cái gì? Hắn không phải không biết, nhưng hắn không muốn vạch trần, hơn nữa, như tính cách của cô, cho dù có nói thẳng ra, cô cũng không nhận.

“Xin hỏi, đệm cũ có cần thu lại không? Chúng tôi có thể xử lý luôn cho.” Một người công nhân hỏi.

“Tốt quá, làm phiền các anh.” Đó là đệm cũ Húc Hoa cho hắn, giờ đệm mới của Hoàng Thượng Dung nhập chủ, đệm cũ đương nhiên phải quăng càng xa càng tốt!

Trong lúc nhóm công nhân tháo khăn trải giường ra, để đệm cũ sang một bên, Hoàng Thượng Dung tò mò nghiêng đầu nhìn dòng chữ mạ vàng trên đệm... “Bell”... Hừm? Hình như cô đã thấy ở đâu rồi...

A! Không phải ở ngay hàng bên cạnh quầy Simmons cô vừa mua sao! Bell là hãng đồ phòng ngủ không hề thua kém Simmons, giá cao thậm chí có đến ba bốn mươi vạn, rất nhiều phòng ngủ hoàng thất châu Âu hay phòng tổng thống khách sạn sáu sao mới dùng đến loại đệm đẳng cấp thế này, loại này cô mua không nổi, còn Từ Hách Quân lúc ngủ cũng chẳng cảm giác được giá trị của nó, nên hắn cũng chỉ nhìn rồi thôi.

“Cái này, không phải là hãng đệm hàng đầu ...” Cô kéo kéo hắn, định hỏi kỹ hơn, nhưng lại bị hắn cắt ngang.

“Oa! Cô còn mua cả khăn trải giường mới cho tôi hả!” Từ Hách Quân vô cùng điêu luyện đánh lạc hướng, cầm hai hộp khăn trải giường trên đất lên, mắt không chớp nhìn “Cô thật chu đáo quá.”

“À, cái này không đáng gì đâu...”

“Cả bộ Simmons luôn! Đời tôi chưa bao giờ dùng đồ gì cao cấp thế đâu!” Hắn vui vẻ ôm vào trong ngực, nói: “Cảm ơn cô.”

Hắn chưa dùng? Thế, thế cái Bell kia là sao? Không lẽ nói, hắn thực sự sống khổ đến mức cả ngày ngủ trên loại giường cao cấp hàng đầu cũng không quen được?

Ặc! Thật là đáng thương!

“Màu lam đậm và tím hồng, anh thích cái nào?” Cô hỏi. “Bọn họ có thể tiện bày luôn.”

“Cô thích cái nào?”

“Tôi?” Sao lại hỏi cô? “Đây là giường anh mà! Hỏi tôi làm gì?”

“Cô thích cái nào thì dùng cái đấy.” Hắn hướng cô cười nhạt, nhưng khoe miệng treo đầy đắc ý. “Loại chuyện thế này, để cô quyết định là được.”

Cười thế này là ý gì? Làm người ta muốn đánh!

Chiều theo lệ cũ, cô thật sự cho hắn một đấm.

Cuối cùng — “Tím hồng.” Cô nói.

10. Chương 10

Trước mặt là chiếc giường một mảng tím hồng, thật khiến người ta không kháng cự nổi, cô muốn là người đầu tiên được nằm! Tiếp theo, lập tức thoải mái mà nằm thành chữ đại, lăn qua lăn lại trên giường.

“Ừm...” Mắt nửa khép, Hoàng Thượng Dung xoay xoay thắt lưng, cảm nhận từng đợt rung động dưới thân. “Thật là thoải mái...” Cô cũng đổi sang Simmons luôn đây!

(dip: mk đọc như đọc H :v, bảo sao có người chết đứng luôn :v)

“Đúng.”

“Anh có thấy thoải mái không?” Cô cũng biết hắn vừa nằm dài trên giường ngay sau lưng mình.

“Chỉ cần là cô tặng, tôi đều thấy thoải mái.”

Hoàng Thượng Dung nhíu mày, hắn nói buồn nôn quá, quay đầu dán lại gần khuôn mặt tuần tú. “Đừng có nhiều lời, đây là quà sinh nhật của bản cô nương tặng người, còn không mau tạ chủ long ân.”

Từ Hách Quân cười một tiếng, đứng dậy nhanh chóng ôm con trai trên giường trẻ con, để cho nó lăn mấy vòng trên giường giữa hai người, Hoàng Thượng Dung còn chưa kịp hiểu chuyện gì, hắn đã ôm con trai lên đưa lên trước mặt cô —

“Hôn mẹ nuôi nào, mau cảm ơn người ta nào.”

Từ Hạo vô cùng phối hợp “chụt” một cái lên má cô.

Cô sững sốt, không ngờ hắn lại đưa con đến chỗ cô.

“Không cần khách khí.” Vật nhỏ thực sự quá đáng yêu, còn không nhịn được lại hôn lại nó một cái.

“Vậy đến lượt tôi đi.” Kéo con trai qua một bên, Từ Hách Quân nhòm về phía trước, điểm một cái trên môi cô, giọng nói khàn khàn vẫn vương trong hơi thở của cô, “Đây là dành cho người lớn.”

Hoàng Thượng Dung nháy mắt cảm thấy toàn thân khoan khoái — không, là toàn thân căng thẳng, công thêm thần thanh khí sảng — không, là máu toàn thân dồn lên mặt... Tóm lại, toàn thân thoải mái và căng thẳng, thần thanh khí sảng và mặt đỏ tim đập, cùng một lúc xảy ra, trong nháy mắt, cô cũng không biết phản ứng của mình là thế nào nữa.

Cũng như đêm đó...

Cô cả kinh, bật người dậy, không nghĩ đến, lại bị hấn quay người chặn lại.

Hấn bá đạo đè trên người cô, thân thể nóng bỏng dán chặt cô, cũng rất có định lực mà không làm động tác nào, hai tay đè trên hai tay cô, khoe miệng vẫn là nụ cười đắc ý, nói : “Cô còn chưa hôn trả.”

Tại sao tôi lại phải hôn anh? Trong đầu rõ ràng cô nghĩ như thế, nhưng lại không nói nổi thành lời, vì mắt hấn quá kiên định và mãnh liệt, ghim chặt ánh mắt cô không có chút thỏa hiệp, cô biết, từ trong ánh mắt hấn cô biết, nếu cô không hôn hấn, hấn sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô nhắm tới miệng hấn, nhắm mắt, vươn về phía trước, điểm nhẹ một cái cho qua chuyện, coi như đã hôn trả.

Vậy là được rồi chứ! Buông cô ra được chưa! Nhưng mà, hấn vẫn đè trên người cô, không hề có động tác nào.

Cô không dám mở to mắt, bởi vì cô biết, ánh mắt hấn chắc chắn nóng dọa người, bởi vì giọng nói của hấn thật —

Hấn khe thở dài, hơi thở mơn man trên má cô, khiến cô cảm thấy tâm ngứa khó nhịn.

“Thượng Dung, Thượng Dung...” Chỉ nghe thấy hấn trầm giọng hỏi: “Em thật sự nghĩ như vậy là đủ rồi sao?”

Không phải à? Hấn còn muốn thế nào?

Rõ ràng, giọng nói của hấn, động tác của hấn, nhiệt độ của hấn, dự vọng của hấn — vừa nãy rõ ràng không có, đáng ghét! Bản năng nữ tính cô cảm môi, lại khiến hấn càng nặng nề thở dốc.

“Thượng Dung...”

Hấn đang gọi cô sao? Đã bao lâu rồi không có ai gọi cô như thế? Hoàng Thượng Dung kinh ngạc mở hai mắt ra, cánh môi khẽ mở, Từ Hách Quân lại đè xuống người bên dưới, bắt lấy đôi môi ngọt ngào của cô.

“Ồ..” Cơ thể theo bản năng co rụt lại, cô nắm chặt hai tay, mới nghĩ đến phải đẩy hấn ra, nhưng đối diện với thể tiến công nhiệt tình như lửa của hấn, cô mới nhận ra mình không thể lùi lại được nữa, toàn bộ cơ thể hấn áp lấy trên giường mềm mại, cô càng lúc càng thấy mình lún sâu hơn?

Lưỡi nóng dò trong miệng cô, cô thử giãy giụa, nhưng mỗi lúc hấn càng khiêu khích càng quyến rũ, càng được một tác lại muốn tiến một thước —

Hấn không phải nhỏ hơn cô những bốn tuổi sao? Còn là cấp dưới của cô, còn là một nhân viên chỉ mua nổi xe máy cũ, sao hấn có thể hôn cô như thế?

Khi tay hấn đi xuống một tác, bàn tay ấm nóng cách lớp quần dài lụa mỏng, mơn trớn vùng nữ tính thần kinh nhạy cảm nhất của cô, nháy mắt toàn thân cô cứng đờ, kinh ngạc mở to mắt, nắm chặt tay hấn, không để hấn tiếp tục xâm nhập.

“Hách Quân...”

Từ Hách Quân hai cánh tay dài một trái một phải đỡ phía trên cô, cầm lấy hai khối tròn trước ngực cô, Hoàng Thượng Dung lúc này mới phát hiện, hóa ra cô ở trong ngực hấn nhỏ bé đến thế nào, lúc trước sao cô không bao giờ phát hiện, hấn không chỉ có một khuôn mặt tuần tú nhả nhả, mà còn có vóc người và bờ vai vững chãi, cơ thể này đủ khiến cô phải nép vào ngực hấn.

“Nhìn anh,” Tiếng nói khàn khàn của hấn tràn đầy từ tính, hơi nóng phe phẩy trên mặt cô vẫn còn mang theo một chút nhàn nhạt khí tức của cô, cô nghĩ, có lẽ hơi thở của mình giờ cũng giống thế. “Đây là cảm giác của anh với em, cảm nhận được không?”

Cảm giác của hấn với cô? Hấn thích cô? Hoàng Thượng Dung hoàn toàn nghi hoặc. Rốt cuộc hấn thích cô chỗ nào? Cô không phải là nữ hoàng đế, nữ ma đầu sao? Sao hấn có thể thích một người như thế?

“Nhưng...”

Hấn nghiêng người về phía trước, không chế không để mình đè nặng cô, vùi mặt vào bên hõm cổ cô, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được khẽ ngâm nga, “Hôm nay là sinh nhật của anh, quà anh mong đợi nhất trong sinh nhật là em, nhưng anh biết, em cần thời gian, mà anh cũng không muốn làm phiền người đàn ông xấu xa tùy tiện — nếu anh làm được vậy thì tốt, vậy anh nhất định phải ăn em ngay.”

Vừa nói, hấn vừa gặm gặm vành tai cô, làm cô phải run rẩy thở gấp. Từ Hách Quân hài lòng cười, nói tiếp: “Nhưng vì anh tôn trọng em, cho nên tối nay chúng ta lại tiếp tục, được không?”

Cô có thể nói không sao?

Chỉ thấy hấn dứt người bỏ đi, hiện ngang tự tại đứng trước mặt cô, cũng không e dè với dục vọng đang phần khích, để cho Hoàng Thượng Dung không nhịn được nuốt mạnh, không phải là nghĩ bậy bạ gì về tình trạng dưới quần bò của hấn đâu, mà là... Trên đời đúng là có loại đàn ông như vậy! Có thể thoả cái làm nũng giả ngây ngớ với cô như trẻ con, thoả cái như một người đàn ông kiêu ngạo thực thụ, không che giấu gì nhiệt tình và dục vọng với cô...

“Em ngồi nghỉ nhé, anh đưa Hạo Hạo ra ngoài, đồ ăn làm sắp xong rồi, em bình tĩnh lại thì ra, anh chờ em cùng ăn.” Nói xong, bế con đi ra.

Đây, đây là lời thoại của cô mới đúng! Cho cô thời gian bình tĩnh sao? Hấn còn cần bình tĩnh hơn cô đấy! Không thấy “đệ đệ” hấn đứng thẳng lâu như thế sao? Còn giả như không có gì xảy ra mà ôm con đi nữa...

Bình tĩnh? Nghe hấn tỏ tình kiểu nóng bỏng như thế, có ai còn bình tĩnh nổi không?

Đó là Từ Hách Quân mà cô biết sao? Hấn không phải trợ lý nhỏ không tranh giành, nhã nhặn vô hại sao? Sao lại thành dáng vẻ phong lưu miệng lưỡi dẻo quẹo như thế này? Trên đời chắc chỉ có hấn xem cô như đồ ngọt mà gặm gặm liếm liếm... Cô sờ sờ đôi môi ướt mà sưng đỏ của mình, còn có chỗ hấn vừa gặm cắn trên cổ, hai má nóng bừng không cần sờ cũng biết nhiệt độ cao quá mức.

Tại sao hấn lại hôn cô? Còn nói với cô những lời như vậy? Hấn thích cô sao? Không thể nào! Hấn nên thích những cô gái cùng lứa tuổi, thậm chí là tuổi nhỏ hơn chứ, cô hung hãn như thế, có khí chính cô cũng không chịu được bản thân, sao lại có người thích cô được chứ! Lại nói, nụ hôn này, nhiệt tình này, chỉ là đáp lại, chỉ là cảm ơn đáp lại món quà hấn tặng, còn có, còn có những gì cô đã cho Hạo Hạo...

Duyên khác phái của cô không tốt, ai cũng biết, không ai sẽ thích mẫu con gái như cô, có đôi khi cô cũng rất hoài nghi có phải mình đầu thai nhầm rồi không, nếu cô ở trong một cơ thể nam giới, một người đàn ông có sự quyết đoán và mạnh mẽ của cô, nhất định đã mê đảo một đám con gái, nhưng cô cũng là con gái, tính cách thế này, chỉ hù dọa đàn ông chạy mất mà thôi.

Từ Hách Quân là một người đàn ông rất tốt, một người đàn ông tốt như thế chắc sẽ không vừa ý cô đâu, cô biết vị trí của mình mà, có lẽ, hấn chỉ là mù quáng nhất thời mà thôi!

Đối với một chàng trai trẻ mới bước ra xã hội không lâu, cô có được đời sống vật chất mà bọn họ mơ ước, cô độc thân, địa vị không tính thấp, có nhà riêng, có xe, biết đầu tư, có thể tự nuôi bản thân, không cần lo lắng cho cuộc sống hàng ngày, hơn nữa, với khả năng kinh tế của cô, còn có thể chu cấp cho cuộc sống của Hạo Hạo... Đây là một cuộc sống đáng mơ ước của một người trẻ tuổi, mà hấn, có lẽ vì đồng cảm, hâm mộ, thậm chí là một có được chút lợi lộc từ cô, tăng lương hay lên chức vân vân...

Hoàng Thượng Dung mím mím môi, cảm giác khổ sở tràn ra trong lồng ngực. Đúng thế! Nếu nghĩ từ góc độ này, hấn lấy lòng cô, cũng không có gì kì lạ.

Vừa nghĩ đến đó, cảm giác nhiệt tình lúc này giảm đi không ít, nhưng cô bắt ngờ nhận ra hốc mắt mình ẩm ướt và cay cay...

Vào phòng tắm rửa mặt xong, cô mới dám vào phòng bếp. Hai bố con nhà nọ đã ngồi trước bàn ăn chờ cô, Từ Hách Quân đang đùa với con, Hoàng Thượng Dung ho nhẹ hai tiếng ngồi xuống bên cạnh hắn. Lúc ngồi còn không nhìn được liếc mắt về đống quần hắn.

“Khá hơn chút nào chưa?”

Cô gật đầu, vẫn không dám nhìn thẳng hắn, nhất là sợ hắn phát hiện mình vừa rút mấy giọt nước mắt.

“Ăn nhiều thịt vào, em gầy quá!” Gấp đùi gà vào bát cô xong, lại hỏi cô có muốn ăn pizza không.

Tuy là nói hắn phải chuẩn bị đồ ăn, nhưng hắn cũng không biết nấu nướng lắm, cho nên đây bàn đây hầu hết là pizza và đồ uống gọi bên ngoài. Cô nhìn thấy vậy lại nói.

“Sao lại ăn toàn đồ ăn thiếu chất thế này?”

“Anh không biết nấu ăn mà!” Từ Hách Quân vô tội nhún vai. “Ra ngoài ăn sẽ bị em mắng là phung phí, cho nên anh đành...”

Hoàng Thượng Dung mọc được ba cái sọc trên đầu. Vậy còn dám mời cô đến nhà hắn ăn “tiệc lớn” —

“Anh... Trước đây rất cực anh sống làm sao được vậy?”

“Sẽ có người... Đến nhà nấu cho anh ăn...” Hắn nói rất thận trọng.

Người giúp việc theo giờ sao? Không ngờ hắn thật sự rất khổ, cô vỗ vỗ vai hắn, lại nghĩ đến thần phạt đầy trời trên đầu hắn. “Anh phải cố gắng vượt qua, nghĩ lại xem, Trần Thủy Biển cũng là từ nhà nghèo rút mà làm được Tổng thống đấy! Tôi tin, chỉ cần anh cố gắng không ngừng, nhất định sẽ làm được.”

Có phải cô thật sự cho hắn là nhà khó khăn? Trong thoáng chốc, Từ Hách Quân có một cảm giác tội lỗi xưa nay chưa từng có. Thực tế, người sống trong giàu sang phú quý như hắn, từ bé không biết đến cuộc sống bình dân như thế nào, sống riêng rồi, mới nghĩ mình cũng nên giống như người bình thường thôi...

Thế nào là người bình thường? Là phải tiết kiệm tiền chứ còn gì nữa! Hắn xem ti vi giới thiệu về cuộc sống của sinh viên bình thường rồi, không có gì khác ngoài việc dùng đồ cũ của người khác dùng xong thải lại, cho nên, hắn còn làm y nguyên, đồ dùng điện trong nhà đều là người nhà dùng xong rồi thải lại, mặt khác, hắn mở tài khoản ở ngân hàng, tiền lương trích ra một khoản cố định gửi vào đó tiết kiệm, cũng tự quy định mình chỉ được dùng bao nhiêu tiền để duy trì cuộc sống...

Lúc mới bắt đầu thì cực kì không quen, cũng rất khó chịu, lâu dần thì cũng không sao nữa, dù sao cũng ăn đồ tiện nhất, dùng tiết kiệm nhất, trừ những khoản cần thiết là tiền ăn, tiền thuê nhà, tiền điện nước ra, không nên tiêu hoang.

Còn nữa, ở riêng rồi hắn mới phát hiện, hóa ra quần áo bẩn phải tự mình giặt, tự mình phơi phóng, tự mình thu gấp, thì nó mới phẳng phiu như mới được, còn có cả bát đĩa cũng thế. Từ trước đến giờ người giúp việc trong nhà đều làm những thứ đó cho hắn cả, nên giờ hắn mới biết hóa ra có rất nhiều việc không phải tự nhiên mà có, muốn quần áo sạch, bát đĩa sạch, thì phải tốn thời gian, mất công đi làm việc.

Người bình thường vất vả thật!

Cũng bởi vì cuộc sống bình dân (giả nghèo) của hắn, Hoàng Thượng Dung hình như đã nghiêm túc đem hắn xếp vào hàng nhân viên nhỏ neo đơn cùng khổ rồi, còn mua đệm cho hắn, làm hắn rất là xúc động... Hắn cũng muốn làm gì đó cho cô, nếu như hắn mà là Đại thiếu gia Từ Hách Quân, thì đương nhiên sẽ vui vẻ mua 999 bông hồng ngày mai gửi đến công ty cô. Hắn biết cô thích sưu tập một vài loại đá quý để chờ giá tăng, vậy thì có gì khó, cô muốn viên kim cương thế nào, hắn cho người đặt mua ngay...

Nhưng hắn bây giờ là một Từ Hách Quân nghèo khổ, ôm theo một đứa con nheo nhóc, lúc nào cũng khóc đòi ăn, thu không bù được chi, nào có tiền dư để khoe giàu có, giả lãng mạn?

Nếu hắn có tiền, bên cạnh hắn cũng sẽ không có một cô gái nào như Hoàng Thượng Dung, một người luôn suy nghĩ chăm sóc cho hắn, bao dung hắn, hơn nữa, cô có thể sẽ bỏ hắn lại rất xa. Bất chợt, hắn giật mình, vì một quyết định năm năm trước – quyết định tạm thời bỏ xuống hào quang của thiếu gia nhà họ Từ, mà giờ hắn mới có thể gặp cô ở nơi này...

Hắn biết cô rất đặc biệt, cho nên, có phải nên tiết lộ một chút thân thế bản thân cho cô không?

“Con người ấy mà! Dù là đi tới chỗ nào, cũng phải biết tự chăm sóc bản thân... Lúc nào cũng ra ngoài ăn, không về nhà nấu nướng, rất không tốt cho sức khỏe.” Hoàng Thượng Dung tiếp tục tự quyết định, “Như vậy đi! Sau này bữa sáng và trưa, nếu như tôi có nấu ăn, tôi sẽ làm luôn một phần cho anh nhé!”

Cái gì? Có hộp cơm tình yêu nữa hả! Từ Hách Quân nghe vậy, mắt sáng ngời. Nếu để cô biết thật ra mình “không nghèo đến thế”, chắc là cô sẽ không chuẩn bị hộp cơm cho hắn nữa! Ừm.. Nghĩ lại, cảm giác tội lỗi nho nhỏ kia thực ra không có nghiêm trọng như vậy...

Nếu như cần thiết, hắn không ngại chân chó một tí.

“Tạ chủ long ân.”

Nhà họ Từ, tọa lạc ở nơi cao cấp nhất của khu Đại An, ở công khu nhà cao cấp nổi danh nhất đài loan, có một cái xe máy rách nát đỗ lại.

Từ Hách Quân cởi mũ bảo hiểm màu vàng bám bụi, vỗ vỗ con trai trong ngực, ném chìa khóa cho cậu nhân viên trông xe, tiếp theo, nghênh ngang vào trong thang máy.

“Eugene?” Chủ tịch Hứa trên lầu bảy cùng hắn đi vào thang máy, liền kinh ngạc. “Đã lâu lắm rồi không nhìn thấy mày, mày...” Hắn há hốc mồm tròn mắt nhìn đứa bé trong ngực Từ Hách Quân. “...có khỏe không?”

“Tao? Tao khỏe lắm, vô cùng khỏe!” Hắn cúi đầu nói với con trai: “Nào, mau chào chú Hứa nào, hai con gái của chú Hứa đều xinh đẹp lắm nhé, sau này phải tận lực mà theo đuổi, nghe không?”

Chủ tịch Hứa cười gượng. “Eugene, tao bảo này, mày kết hôn lúc nào vậy, còn sinh con trai rồi, sao chưa thấy báo tin gì? Dù sao cũng là bạn tốt lớn lên với nhau bao năm!”

Có ai thấy có người đã lòi đuôi không biết rụt vào còn giơ ra cho người ta tóm không =”=. Mà thứ lỗi nhé. Tuần này chỉ có bấy nhiêu thôi :v. Hi vọng vào năm học đỡ bận hơn một chút thì sẽ làm được nhiều hơn

11. Chương 11

Ở khu nhà này, hôn nhân đại sự tuyệt đối không phải chuyện có thể giấu được, không phải là vì hàng xóm rỉ tai nhau, mà phương thức truyền tin tốt nhất chính là những báo chí truyền thông ngoài kia, ài, với ài, lúc nào phải kết hôn, tổ chức lễ cưới thế kỷ gì gì, kiểu tin này không thể để lờ.

Vậy Từ Hách Quân kết hôn lúc nào mà đã có con rồi?

“Tao còn chưa kết hôn! Nhưng nó là con trai tao thật —” Hắn nắm tay nhỏ xíu của con trai vẫy vẫy với người bên này. “Nào, chào chú đi con.”

Từ Hạo nở nụ cười ngọt ngào trên cái mặt tròn xoe, cái khóe miệng này đúng là có vài phần giống Từ Hách Quân.

Không kết hôn mà đã có con? Tuy rằng cũng không phải chuyện gì mới mẻ, nhưng cái đáng ngạc nhiên là, hắn làm sao mà giấu được truyền thông?

“Shhh, “ Từ Hách Quân nửa đùa nửa thật đặt ngón tay trên môi. “Mọi người không biết, giờ cũng chưa phải lúc công khai, phải không?”

Chủ tịch Hứa quá thấu hiểu, cũng gật đầu, người có tiền ấy mà! Phần lớn đều là quái thai. “Hiểu, có điều... Sao mày lại mặc thế kia?” Áo sơ mi của hàng vỉa hè, quần bò 499 đồng, còn cái ba lô rách sau lưng...

Nếu không phải bảo vệ đã nhớ kỹ tất cả mọi người ở khu nhà cao cấp này, chắc chắn sẽ không để người nào ăn mặc cái kiểu này đi loanh quanh đây đâu.

“A, đến tầng năm rồi này, Hạo Hạo bye bye chú đi nào — bye bye!”

Hừ, muốn bóc mẽ hắn hả, không có cửa đâu.

Khi hắn về đến nhà thì là buổi chiều, vừa vào cửa, mẹ hắn lập tức ôm cháu trai vàng bạc của bà qua một bên, hắn về phòng mình rửa mặt mũi, đổi lại quần áo bình thường, chải lại tóc.

Mà Tương Húc Hoa nghe nói hắn về nhà, liền vào phòng hắn tìm hắn —

“Chú về rồi?”

“Chết tiệt, đều tại anh đấy!”

Vừa gặp đã mắng người ta? Tương Húc Hoa kinh ngạc.

“Anh làm gì?”

“Cái đệm Bell của anh khó ngủ chết được, còn dám cho em, hôm nay tí nữa thì bị phát hiện!”

“Anh biết sao được? Chỉ là cái đệm thôi mà! Là tự mày nói, đồ dùng hàng ngày không cần hoàn toàn mới, chỉ cần là secondhand, hoặc là người khác không cần nữa! Với lại, cái đệm bình thường để đấy, cũng có ai tự nhiên vén ga giường lên xem đâu! Sao lại mắng anh...” Tương Húc Hoa gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ ra, “Đúng rồi! Ai vén ga giường của em?”

“Thượng Dung chứ ai! Cô ấy mua đệm mới cho em làm quà sinh nhật, lúc công nhân đổi ga giường thì thấy!”

“Ồ my? Nữ hoàng để tặng đệm cho em!” Hắn sờ sờ má Từ Hách Quân. “Chú — chú cuối cùng cũng được “thánh thượng sung hạnh” rồi hả?”

“Cái mông!” Một đạp đá văng Tương Húc Hoa, “Em với Thượng Dung rất trong sáng đấy anh có biết không? Không được nghĩ sai.” Đúng thế, siêu cấp trong sáng! Hắn nhìn vô cùng lâu, chỉ có hôm nay được hôn nhẹ, ôm nhẹ có một tí thôi...

“Mày dạo gần đây là rất không đàng hoàng nhá! Toàn lém phéng với nữ hoàng để nhá, mẹ thằng con mày thì sao rồi! Dù sao cũng phải tìm ra người đó đã chứ!” Nữ hoàng đế và tiểu lộng thần, không, không phải, là Tiểu Từ Tử, có qua lại gần gũi, sớm không phải là tin mới, từ dạo gần đây liên tục những cuộc họp quan trọng Hoàng Thượng Dung đều mang theo Từ Hách Quân bên cạnh, biểu lộ ra thừa tin nhiệm với hắn, không khó nhìn ra sự ăn ý giữa hai người. Vào mắt người anh họ như hắn đây, thật sự là... nhìn không quen nổi!

Trước đây hắn sắp xếp cho Từ Hách Quân đến chỗ Hoàng Thượng Dung, chính là muốn thằng bé học được ít quyết đoán và mạnh mẽ của cô ấy, không ngờ, hiệu quả không cao lắm, em họ hắn bình thường vẫn không có gì là dứt khoát, mà cứ cái vẻ lơ ngơ ba lảng nhăng thế này... Nếu Hách Quân với Hoàng Thượng Dung mà cộng vào chia đôi thì quá tốt, Hoàng Thượng Dung có được một nửa phần mềm dẻo của nó, mà Hách Quân được phân nửa cường thế của cô ấy... Vậy thế giới có đẹp hơn bao nhiêu không!

“Ai nói em không tìm?” Từ Hách Quân nhướn mày, nhếch miệng cười đắc ý.

Tương Húc Hoa hiểu rất rõ biểu cảm nắm đằng chuôi của hắn, hiện tại chẳng hạn. “Tìm được rồi hả?”

“Tìm được rồi.”

“Cái gì, là ai?” Hắn vọt sang một bên. “Nói mau, dì mà biết, nhất định phải mang kiệu tám người khiêng rước nàng về nhà làm con dâu đây.”

“Không được, cô ấy lại trốn mất.”

“Không thể nào!” Tương Húc Hoa trợn mắt. “Nếu biết Từ Hách Quân chú là con trai Tổng giám đốc, thiếu gia đời thứ hai, có cô gái nào không tự động chạy đến, còn chạy được sao? Thật không biết nhìn hàng.”

“Cô ấy sẽ trốn.” Từ Hách Quân thấp giọng xuống, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

“Cô ta bị ngốc à?”

“Cũng vì cô ấy không ngốc, nên cô ấy biết mình muốn gì, hơn nữa cô ấy cũng không thiếu gì cả...” Hắn nhìn anh họ mình, cười khổ. “Anh biết không? Cô ấy là loại người không phải biết được thân phận thật của em mà mắt sáng ngời, còn ngược lại kia, sẽ thẳng chân đạp em một cước, đá em sang một bên.”

Tương Húc Hoa trừng mắt. “Kiểu con gái này quá thông minh, khó theo đuổi lắm.”

“Đúng, cô ấy rất thông minh.” Nhưng nghĩ lại, lại đổi cách nói, “Có điều... có nhiều chỗ thật sự hơi ngốc!”

Cô thật sự không hiểu sao? Hần đã chú ý đến cô từ rất lâu, nếu như thật sự không có tình cảm gì với cô, hẳn có cần thiết ngày nào cũng đi theo cạnh cô không? Lúc họp hành phải xung phong lên trước, tài liệu chuẩn bị đầy đủ, ngày ngày làm thêm giờ mệt như chó, nữ hoàng để mới có thể cho hẳn chút an ủi vỗ vỗ đầu hẳn, còn cho hẳn ôm một cái, giúp hẳn chuẩn bị đồ ăn ngon, coi như ban thưởng.

Theo đuổi cô, vung tiền vẩy hoa không có tác dụng, xe đẹp nhà cao cấp đối với cô chỉ là vật chất, dùng cách này lấy lòng cô thì không cần thắc mắc, cô cho OUT luôn, theo đuổi cô là phải tự mình làm, dựa vào tài năng thật sự mới đổi lại được ít phần thưởng.

(nghe thăm thật...)

Lúc bàn đầu, hẳn nghĩ thế rất mới lạ, dù sao hẳn chưa bao giờ dùng cách này hấp dẫn con gái, lâu lâu sau, hẳn cũng phát hiện ra, hóa ra hẳn còn có tiềm chất làm tiểu bạch kiểm, vẩy đuôi nịnh hót cũng không mặt đỏ không thở mạnh, chỉ cần hấp dẫn được sự chú ý của cô, để cô hài lòng, cái gì hẳn cũng làm được.

Cuối tuần hẳn đi cùng cô mua đồ dùng trẻ em, là để khắc sâu ấn tượng của cô với hẳn. Nếu hẳn không có tình cảm gì với cô, cơ bản cũng không cần tốn tâm tư lấy lòng cô, tiếp cận cô! Từ Hách Quân hẳn là ai chứ! Chỉ cần hẳn muốn, ngoắc ngoắc ngón tay, các em sẵn sàng xông tới, nào cần như bây giờ, tự làm mình uất ức nằm sắp một bên chờ nữ hoàng để sủng hạnh...

Trưa hôm nay mất khổng chế như vậy là ngoài dự liệu của hẳn, hẳn không muốn lộ ra bản chất và dục niệm của mình với cô quá sớm, mà hẳn cũng biết, dưới bề ngoài tỉnh táo lý trí của cô, thật ra là một sự dè dặt từng bước, cái hôn của hôm nay, cô tỏ ra là không có gì, nhưng thực ra thì đang nghĩ ngợi hàng trăm nghìn lý do hẳn hôn cô.

Lý do chỉ có một, chính là, hẳn thích cô — đơn giản nhất, cũng trực tiếp nhất, nhưng cô gái vẻ ngoài mạnh mẽ kia tuyệt đối không nghĩ được đến như thế.

Một người đàn ông đối mặt người phụ nữ mình thích, hẳn là không ngần ngại thể hiện sự nhiệt tình của mình, mặc kệ ngày thường biểu hiện của mình như thế nào, khi cần bày tỏ sự nhiệt tình, thì tuyệt đối không thể lùi bước.

Hẳn biết trận này chắc thắng không thua, nên mới ra tay.

Ai bảo cô... Cô đáng yêu quá đi mất! Tính cách quật cường, không khi nào chịu thua, lúc nào cũng bị kích thích làm ra chuyện ngốc nghếch, sau đó thì yên lặng quay đầu, rồi không nói lời nào tự thu dọn tàn cuộc, đúng là tiêu chuẩn miệng sắc như dao, bụng mềm như đậu phụ, rồi dùng đủ mọi cách, khéo léo không để người nào biết... Hạo Hạo cũng như thế.

Hẳn biết cô chính là mẹ đẻ của Hạo Hạo. Lúc đầu, đối với giả thuyết này, hẳn cũng chỉ nghi ngờ, bởi vì hành động của cô thật quá bất thường, mặc dù là lấy vai trò sếp, nhưng lúc nào cũng lơ đãng hỏi về chuyện của Hạo Hạo, thậm chí dường như “chăm chút” cuộc sống hàng ngày của hai bố con họ hơi quá.

Nếu như trong lòng hẳn có một danh sách “Mẹ ruột của Hạo Hạo”, vậy chắc chắn là Hoàng Thượng Dung cô xếp ở số thứ nhất.

Sau đó hẳn mời người đi điều tra, trong thời gian cô ra nước ngoài bồi dưỡng, cuối cùng là đã xảy ra cái gì? Không ngờ, cô căn bản là chưa hề ra nước ngoài, mà trông ở vùng nông thôn sinh con, chờ hết ngày ở cữ thì đem con ném cho hẳn... Hẳn không tra ra rốt cuộc hẳn và cô xảy ra chuyện đó vào cái lúc nào. Nhưng chỉ bằng ấn tượng, hẳn đại khái có thể nghĩ được tình tiết cơ bản của câu chuyện. Tiệc cuối năm hôm đó, hẳn vừa mới sang Cảnh Tường, bị một đồng tiền bối chúc quá chén, Hoàng Thượng Dung như lẽ thường, là người duy nhất không uống rượu, sau đó cũng chính là cô và mấy nhân viên phòng hát đỡ đồng nghiệp về nhà, hẳn nghĩ, có lẽ là xảy ra vào ngày hôm đó —

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trước đây hẳn phi thường sùng bái cô, từ lúc ở Tổng công ty, rồi sang bộ phận ở nước ngoài, hẳn đã nghe nói đến một nhân vật như thế, tính cách nghiêm túc, quyết đoán, mạnh mẽ, kiên định và có hơi hung hãn của cô có khi cũng sẽ đắc tội không ít người, nhưng tiếp xúc lâu dài, sẽ biết cô còn là một cấp trên chịu vì cấp dưới mà đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ, chỉ có như vậy mới có thể đi lên đến chức vị này, đây cũng là nguyên nhân trước đây hẳn chọn đến chỗ cô.

Nếu như cô thật sự không muốn có con, thật ra cô hoàn toàn có thể bỏ đứa bé đi, nhưng cô lại quyết định sinh nó ra, lấy khả năng của cô, nuôi một đứa bé cũng không phải việc khó, vậy sao lại ném con cho hần chăm sóc, rồi sau đó lại ngằm giúp đỡ hần nhiều như vậy?

Biết chuyện này rồi, hần thực sự rất tức giận, tức giận rất lâu, thậm chí còn muốn đi chất vấn cô sao lại làm ra chuyện như thế này, đến tận khi hai người tiến triển đến bước này, hần vẫn không thể hiểu nổi sao lúc trước cô lại làm như thế, mà cô, cũng giả ngu, như thể triệt để xóa bỏ liên hệ huyết thống của cô và Hạo Hạo... Đã vậy, cô còn chạy đến muốn làm mẹ nuôi Hạo Hạo làm gì?

Mặc kệ lý do của cô là gì, một ngày nào đó hần sẽ tìm ra... Mà không tìm ra thì cũng chẳng sao, dù sao chỉ cần cuối cùng cô đồng ý là mẹ của Hạo Hạo, làm vợ của hần là được.

Có một bà xã siêu cường à? Ừm, có vẻ nghe không tệ.

Tương Húc Hoa trầm tư hồi lâu, cũng không nghe được tiếng lòng của em trai.

“Cho nên, người đó cuối cùng là ai?”

Từ Hách Quân nhàn nhạt liếc hần. “Anh cứ muốn biết vậy làm gì?”

“Giúp chú theo đuổi người ta!”

“Không cần.” Hần phất tay từ chối, Hoàng Thượng Dung, chỉ có chính hần mới có thể bắt vào tay. “Anh cứ lo chuyện của anh đi thì quan trọng hơn!”

Nhìn theo bóng lưng Từ Hách Quân, lại nghĩ đến, hần vừa nói hần và nữ hoàng đế đang rất thân thiết, không những thế, sinh nhật còn tặng hần đệm...

“Mẹ Hạo Hạo, không phải là Hoàng Thượng Dung chứ!” Trời ạ, chuyện thế này, hần chỉ dám nghĩ chứ...

Thì thấy lưng em họ cứng lại, rồi cứng còng quay người...

“Sao anh biết!”

Gì? Thực sự thật à? Vậy... Nếu như Hách Quân theo đuổi người ta thành công thật, vậy không phải cô ấy thành em dâu hần sao?

“Chuyện này, cho dù là ai anh cũng không được nói! Biết không?”

Dưới sự uy hiếp của Từ Hách Quân, Từ Hách Quân mặt nguyên si ngoan ngoãn thừa vâng, còn sau lưng, đương nhiên là...

Bán đứng nó!

Tình hình không biết có phải là một sự lựa chọn tương lai sai lầm nhưng thời gian rảnh của người ta sẽ càng ngày càng ít.

Cơ mà người ta không muốn drop đâu.

Hắc nữ phụ đã dừng được mấy chương rồi nhỉ.

Cố gắng lên xong truyện này ngộ sẽ cuốn chiếu Hắc nữ phụ – Hắc Lục Bạch. Làm cuốn chiếu đi cho nhanh :v.

Cơ bản là có một số cái hố đang muốn đào hoặc dở dang bị thiếu raw :v. Nên phải đợi tí bao giờ có tiền em đi mua mấy chương thiếu :v

12. Chương 12

Dự án phòng chăm trẻ thực hiện chưa đến ba tháng, đã cho hiệu quả ngoài dự kiến, số người đặt hẹn nhờ chăm trẻ càng ngày càng tăng, gần như người nào trong nhà có baby, đều muốn đưa con đi gửi công ty —

Cuối tuần lại còn mời chuyên gia tới mở lớp giải đáp các thắc mắc về chăm sóc con cái, nên nhân viên không những có thể đến học thêm kinh nghiệm, còn có cơ hội để chia sẻ những kinh nghiệm hay của bản thân.

Ngoại trừ Cạnh Tường, các công ty con khác cũng học tập làm theo, dù quy mô không bằng Cạnh Tường, nhưng chỉ cần là có ý muốn làm, quy mô lớn hay nhỏ không quan trọng.

Vì Cạnh Tường mở ra phong trào xây dựng phòng chăm sóc trẻ, nên trong thời gian ngắn hấp dẫn không ít nhân tài, cho dù là người trung niên chuyển công tác hay là người trẻ tuổi nhảy việc, phần lớn đều sẽ cần nhắc phúc lợi này, sau đó thì có truyền thông quảng bá, nhận xét động thái này chính là khuyến khích dân chúng Đài Loan tăng sinh báo quốc, những công ty khác cũng nên học tập, vì thế tỉ lệ kết hôn và tỉ lệ sinh mấy năm nay đều thấp cũng có tăng lên.

Mà những khách hàng nước ngoài cũng rất mong đợi vào hoạt động này, ít nhiều cũng tăng thêm hình tượng đẹp của Cạnh Tường, đơn đặt hàng cũng nhiều hơn 20% so với năm ngoài, cái này có thể xem là thu hoạch ngoài dự kiến.

Phòng chăm trẻ cũng làm cho đám người trên Tổng công ty, mặt mày hếch cả lên, Hoàng Thượng Dung có thể nói đã đánh một trận thành danh, chiến công tạo hiệu quả đến lần khen thưởng sáu tháng cuối năm —

“Chúc mừng giám đốc được lên chức!”

“Cảm ơn.”

Cạnh Tường tổ chức một buổi tiệc tiễn nhỏ trong nội bộ, có bánh ga tô và sâm panh, ngoài việc tiễn cô đi ra, còn là mừng giám đốc mới – Từ Hách Quân.

Không chỉ có cô được thăng chức, cả Từ Hách Quân cũng vậy, hẳn vốn là một trợ lý nhỏ, đột nhiên nhảy vọt, thành giám đốc Cạnh Tường.

Vốn trước đây cô đã nghĩ đủ cách để giữ Từ Hách Quân lại bên mình, không ngờ, chính cô lại là người đi trước!

Thực sự là người tính không bằng trời tính!

(dipM ai bảo chị là trời tính?)

Rời Cạnh Tường, đến làm giám đốc trên Tổng Công ty, chức danh thì không đổi, nhưng nói về tiền lương hay quyền hạn thì đúng thực là cô đã thăng chức.

“Thật không hiểu Phó Tổng giám đốc nghĩ gì vậy?” Lúc ăn cơm, Hoàng Thượng Dung đem vấn đề đã ghen cả ngày nói ra cho thoải mái. “Lại để ột người đang làm trợ lý nhỏ như anh lên làm giám đốc – có người có ý chĩnh anh sao?”

Từ Hách Quân bật cười. “Sao em lại nghĩ như vậy?”

“Em lo có người không phục! Lần này đâu chỉ là nhảy ba cấp...”

“Nếu như chỉ có chút vấn đề như thế mà anh không giải quyết được, vậy anh cũng không cần làm nữa.”

Không cần người khác nói, hẳn cũng biết đây là công đồ miệng rộng Húc Hoa kia cáo trạng.

Tám phần là hẳn dùng cách gì đó, nhắc cho hai cụ, Hoàng Thượng Dung chính là con dâu bọn họ chờ đợi mấy chục năm. Lúc đầu mẹ hẳn còn lo lắng con dâu như cô ấy thì mạnh mẽ quá, nhưng Húc Hoa kể lại vài câu, mới phát hiện, Hoàng Thượng Dung mạnh mẽ với con trai không để ý việc gì, thực sự là nòi nào úp vung đấy — tuyệt phối trời đất tạo nên! Cha hẳn sau đó còn quan sát cô một thời gian, phát hiện Hoàng Thượng Dung là người tài hiếm có, thế là cũng quyết định “lén” giúp hẳn một chút.

Nói thật ra, chẳng qua là đang lúc thử nghiệm phòng chăm trẻ em thành công, có cách nào mà nhiều đơn đặt hàng nước ngoài thế? Nghĩ là biết có người có ý! Từ Hách Quân đối với hành động ngầm không đơn giản này cũng ghi nhớ trong lòng, hẳn biết cha mình đang có ý thử hẳn và Hoàng Thượng Dung, nếu như vài cái đơn đặt hàng cũng xử lý không tốt, vậy hẳn và nữ hoàng đế sau này cũng không cần lăn lộn làm gì.

May là, hai người bọn họ một múa một hát, một cứng một mềm, lừa lừa bịp bịp cũng hoàn thành, thành tích thuận lợi khiến người ta phải sáng mắt ra, cho nên Hoàng Thượng Dung đương nhiên được thăng chức

– nhưng là quay về tổng công ty! Hừ! Nghĩ là biết cha hần chuẩn bị để quan sát tầm gần, chỉ có hần là khổ thôi, tuy tan tâm cô vẫn sẽ đến nhà hần giúp hần chăm Hạo Hạo, có điều, hần không thể nhân thời gian làm việc ăn vụng đậu hũ của cô nữa!

“Có ý gì?”

“Không phục, thì anh bắt bọn họ phải phục, đừng quên anh nhân duyên tốt lắm.”

Người này, lửa cháy đến nơi còn bình chân như vại!

Thực sự là hoàng đế không vội, thái giám đã cuống muốn chết! Hoàng Thượng Dung còn lo lắng hơn cả hần, căng thẳng đến nhú chặt lông mày.

“Được rồi, thả lỏng đi, chuyện đâu có nghiêm trọng đến thế.” Từ Hách Quân cười híp mắt, xoa xoa mi tâm của cô, nhân cơ hội trộm một cái hôn trên má cô.

“Ai nha,” Hoàng Thượng Dung xấu hổ đỏ mặt, vội vàng liếc cửa sổ rèm chớp, không quên đẩy hần một cái. “Anh làm gì vậy? Đang ở công ty đấy!”

Tiểu tử này! Càng lúc càng làm càn, mấy tuần nay, cứ lúc nào hai người ở chung một chỗ, nào thì nắm tay, quàng vai, ôm eo, giờ đến cái miệng cũng bắt đầu không an phận, lúc nào cũng hướng mặt cô hôn loạn, có đậu hũ nào ăn được đều bị hần ăn sạch!

“Giờ đã hết giờ làm rồi...” Hần không bỏ cuộc lại nhào lên lần nữa, lần này hần há miệng, tìm cái má phính của cô cắn một cái –

“Từ Hách Quân!” Cô kinh hô một tiếng, muốn đẩy hần ra mới phát hiện không đẩy nổi, hai tay hần vòng quanh cô, đầu chôn thật sâu trên cổ cô, ôm cô vào ngực thật chặt.

“Bắt đầu từ mai, chúng ta sẽ không còn ở cùng một phòng làm việc nữa.”

Hoàng Thượng Dung lúc này mới chú ý đến, xung quanh đều là hộp đồ đã đóng gói xong của cô. Đúng vậy, từ mai, cô sẽ không còn xuất hiện ở đây nữa, nơi này cũng không còn thuộc về cô...

Cho nên, hần sẽ nhớ cô! Cho dù hai người có quan hệ tốt, lúc rảnh có liên lạc thường xuyên đến đâu, cũng có khi mấy ngày liền không thể gặp mặt, không thể được như trước.

Nghĩ vậy, cô cũng không nhịn được dùng lực nhiều hơn, ôm hần thật chặt.

“Cho nên, nhân lúc này, chúng ta ở trong phòng làm việc này lưu lại chút kỉ niệm đi!” Nói xong, hần kéo cà vạt trên cổ xuống, ánh mắt chuyển thành chăm chú.

“Anh, anh là cầm thú à! Đây là công ty đấy, tiết chế một chút cho em!”

“Có cách nào sao? Anh là tuổi trẻ khí thịnh thôi!”

Thật, thật sự quá khoa trương! Hoàng Thượng Dung chưa từng bị kịch liệt cầu ái như thế này, hơn nữa, đây là công ty mà! Cho dù công ty không có người, cũng không thể như thế được...

Nhưng hần vừa dè xuống một cái hôn, thì cô cũng không còn nghĩ ngợi gì được nữa, hai tay còn đang nửa phản kháng mà nắm hai vai hần, cũng không còn tác dụng, Từ Hách Quân một tay đặt cô ngồi lên bàn, gạt qua mái tóc bị bó một ngày của cô, tóc đen tùy ý rủ xuống trên vai, một luồng hương thơm thanh lệ gây rối phảng qua trong mũi hần...

Tiếp tục như vậy không được, lần đầu tiên của hần và Hoàng Thượng Dung... Ồ, được rồi! Lần đầu tiên hần nhớ được, lại là ở phòng làm việc hay sao? Cô có thể chấp nhận, chứ hần thì không thể được!

Mới nghĩ đến dừng lại lên xe, để cô tiếp tục nhiệt tình như thế này, sau đó về nhà bọn họ có thể tiếp tục... Thì nhìn thấy bóng người bên ngoài cửa...

“Tôi bảo rồi mà! Phòng giám đốc đèn vẫn sáng, cô ấy nhất định còn đang...”

Cửa vừa mở ra, Từ Hách Quân vội vàng kéo Hoàng Thượng Dung lên trên ghế, nhanh chóng quay ghế một vòng để cho cô quay lưng về cửa, còn mình thì thản nhiên làm như không có gì nhìn mọi người.

“Hello!” Hấn thoải mái chào hỏi.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc, tuy rằng chỉ thoáng nhìn, nhưng trên ghế kia, đúng là một cô gái tóc dài ngồi... Hơn nữa áo của hấn đang không chỉnh tề, bên môi còn có một chút son màu cam...

“Từ Hách Quân!”

“Eugene! Cậu ở đây làm gì vậy?”

Hấn buông tay, lau lau vết son bên môi.

“Từ nay trở đi, đây là phòng làm việc của tôi rồi, đương nhiên là phải đưa bạn gái đến làm quen khung cảnh một chút! Các vị đại ca thủ hạ lưu tình, đừng để lộ ra ngoài.” Nghe thật quá vô lại, Từ Hách Quân không quan tâm hình tượng liều mạng diễn.

Ra thế!

Từ khi Từ Hách Quân có con trai, chia tay Tô Tiểu Đại xong, vốn nghĩ hấn sẽ sa sút tinh thần, không gượng lên được, không ngờ, hấn lại gặp được đại quý nhân như nữ hoàng đế, không chỉ sự nghiệp một đường đi lên như điều gặp gió, gần đây còn được thăng chức tăng lương, tính cách cũng càng lúc càng dám làm can, lại dám mang bạn gái đến công ty thân thiết, còn là ở trong phòng của nữ hoàng đế!

“Cậu á! Đạo này càng lúc càng thấy cậu liều!”

“Vậy là không hay đâu! Nếu nữ hoàng đế về, cậu nhất định phải chết rồi!”

“Yên tâm, giám đốc còn đang đi mua cơm, nửa tiếng nữa mới về.” Xem ra mọi người ở đây không ai nghi ngờ người sau ghế là Hoàng Thượng Dung, may quá! Hấn cố gắng làm như cô không ở đây.

“Ha ha ha, hóa ra là thế...” Nhóm tiền bối vỗ vỗ vai hấn, rồi lại liếc ra sau ghế. “Được rồi, vậy cậu tranh thủ thời gian đi nhé, không có nhiều đâu!”

Tiến những người không liên quan đi xong, Từ Hách Quân mới đến trước mặt Hoàng Thượng Dung, nhìn cô núp toàn thân trên ghế, hai tay che mặt, không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

“Bọn họ đi rồi!”

“Thật là mất mặt mà!” Cô vẫn chôn mặt vào hai tay, giận dữ kêu lên.

“Không ai biết là em mà,” Hấn cười kéo tay cô xuống, khó có dịp lại thấy má cô vì xấu hổ mà đỏ bừng, hấn đưa tay chạm một cái, quả nhiên rất nóng. “Anh lừa bọn họ rồi.”

“Anh...” Hoàng Thượng Dung cắn môi trừng hấn. Thế này phải mắng hấn thế nào? “Anh thật là! Vậy mà còn nói với mọi người anh đang thân thiết với bạn gái trong phòng làm việc, vậy sau này anh đứng trước mặt mọi người sao được? Anh còn phải ở lại Cảnh Tường làm giám đốc đây, như thế này sao có thể quản lý được người khác?”

Hóa ra là cô lo việc này hả! Từ Hách Quân bật cười. “Không được sao? Vậy em có cách nào hay hơn?”

“Cứ để em ra mặt, dù sao em phải chuyển đi rồi, không sợ người ta nói.”

Hấn trợn mắt, mắt cũng ảm đi, ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc dài của cô. Cô bảo để cô chịu mất mặt, nào có cô gái nào không rụt rè? Cô nghĩ cho hấn như thế, ngay cả thể diện cũng sẵn sàng thay hấn mà gỡ xuống...

Hấn sao lại cảm động thế này?

Từ Hách Quân cười gian, “Em muốn ra mặt, vậy sau này phải bắt lấy cơ hội nhé.”

“Là sao?”

“Em lên tổng công ty, sau này muốn không ra mặt cũng không được.”

“Em là giám đốc, cũng không phải bộ phận quan hệ công chúng, có việc gì mà phải ra mặt.”

“Em có phải ra mặt hay không, đến lúc đó là biết!” Hấn trộm hôn má cô. “Bây giờ, tốt nhất là dọn đồ cho nhanh, rồi về nhà đi! Anh đói lắm rồi!” Hấn ôm bụng kêu loạn.

“Anh còn đói hả! Không phải vừa mới ăn một hộp cơm sao?”

Hắn kéo tay cô, áp lên dục vọng của mình, rồi lại lấy ánh mắt sáng ngời nhìn cô. “Là chỗ này rất đói.”

Hoàng Thượng Dung bối rối rút tay lại, rất muốn mắng hắn không có từ nào hay để nói. Trên đời có loại cấp dưới quấy rối tình dục cấp trên sao? Hắn tám phần đúng là người đầu tiên đấy.

“Anh coi em là cái gì?”

“Đương nhiên là bạn gái rồi!” Hắn cười híp mắt kéo tay cô, đặt lên môi mình hôn. “Anh sẽ chỉ biểu lộ ý muốn của anh trước mặt cô gái anh yêu thôi.”

Bạn gái sao? Cô? Ừm, cũng không sai.

Hoàng Thượng Dung đưa tay ngăn lại đôi môi muốn tấn công của hắn. “Mẹ Hạo Hạo thì sao! Anh mặc kệ cô ấy sao?”

Mắt hắn lại sáng lóe lên, khoe miệng cong lên thật cao. “Không phải càng tốt sao, em làm mẹ của con trai anh, mọi vấn đề không phải đã được giải quyết?”

“...Anh nằm mơ hả?”

“Làm người à, phải biết nắm chặt lấy cái trước mắt, trước mặt có một cô gái hoàn mỹ thế này mà còn không thương, vậy anh thương ai?”

Cô theo dõi khuôn mặt tuần tú của hắn một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói, “Tại sao lại là em?”

Từ Hách Quân bật cười. “Phụ nữ các em đúng là thích hỏi loại vấn đề này thật đấy!”

“Anh nghĩ lại một chút, tính cách như em, hung hãn mà còn mạnh mẽ, một chút nữ tính cũng không có, tuổi còn lớn hơn anh, các em gái xinh đẹp hơn em tuổi trẻ hơn em ngoài kia có một đồng – em thực nghi ngờ, đàn ông tiếp cận em rốt cuộc là có âm mưu gì?”

“Em đúng là hung hãn mạnh mẽ thật, nhưng em cũng có lúc thẹn thùng đấy thôi!”

Hơn nữa, em là cô gái đầu tiên có thể chấp nhận anh giở trò xấu và làm nũng đấy, anh không yêu em thì yêu ai đây?”

Hoàng Thượng Dung đẩy đẩy hắn, “Anh cũng biết anh giở trò làm nũng là giỏi nhất hả!”

Hắn đường hoàng kêu to, “Có thể tìm được một cô gái làm tình làm nũng đối với đàn ông là rất quan trọng đấy!”

“Lời như thế chỉ có anh mới dám nói ra miệng!”

“Cô gái có chính kiến lo lắng mình thiếu ôn nhu chăm sóc, cô gái dịu dàng ôn thuận thì lo lắng mình thiếu tự tin... Phụ nữ các em định tự ép mình đến mức nào mới chịu được?”

“Con gái đều vậy mà! Mong muốn mình trước mặt người mình thích là hoàn mỹ thôi!”

“Vậy anh không phải là cần lo mình trước mặt em thiếu uy phong bá đạo sao? Nhưng vấn đề là, nếu anh bá đạo thật, em còn thích anh sao?”

Hắn nói vậy làm Hoàng Thượng Dung mặt bối rối, chỉ nhìn thấy hắn lại không ngừng cười cười, mười phần hình tượng lộng thần.

“Không cần lo người khác yêu nhau thì thế nào, tự hai ta yêu nhau và thấu hiểu nhau là được rồi không phải sao?”

“Em sợ anh sẽ thay đổi...” Khó có khi e lệ như thiếu nữ, Hoàng Thượng Dung lấy ngón tay ngoắc ngoắc cổ áo sơ mi của hắn, làm cho hắn toàn thân hắn ngứa ngáy.

Từ Hách Quân che trán kêu oan, “Sao em lại chỉ trích anh như thế? Anh còn lo em về tổng công ty xong, làm việc bán mạng quá, không có thời gian để ý anh! Không được, như vậy không được, anh phải nghĩ cách để về tổng công ty.”

“Anh nói về là về? Anh tưởng anh là ai hả?”

Cũng đúng, giờ hẳn cũng không phải thiếu gia Từ thị, cũng không có quyền này, có điều...

Hắn không có, nhưng anh họ hắn có, Húc Hoa có thể điều cô về tổng công ty, còn hắn? Hắn tin chắc hắn sẽ tìm được cách.

Hoàng Thượng Dung lên tổng công ty, tuy nói không tính là như cá gặp nước, có điều dựa vào thực lực và kinh nghiệm của cô từ trước đến nay, tất nhiên là còn cần thích nghi, nhưng mọi việc cũng xem như thuận lợi, cô vốn nghĩ mình sẽ phải ngày nào cũng làm thêm giờ, không ngờ, tháng này, số ngày cô phải ở lại làm thêm đếm được trên đầu ngón tay.

Case duy nhất tương đối có vấn đề cũng nhờ cô phát hiện sớm, khách hàng còn chưa kịp phát hiện vấn đề, cô đã nhân dịp đoạt lại đơn đặt hàng, hạ lệnh lập tức sửa chữa, không chỉ để lại ấn tượng sâu sắc với khách hàng, mà còn giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất, nghe nói, tổng giám đốc và cổ đông đều vô cùng hài lòng với biểu hiện của cô.

Cho nên, vào một buổi trưa nọ, tổng giám đốc Từ Ánh Chương tìm cô lên tầng cao nhất ăn cơm.

So, màn trấn áp con dâu kinh điển chuẩn bị >.

13. Chương 13

“Chào giám đốc.”

Tuy không xem là gặp sóng to gió lớn gì, nhưng lần đầu tiên cô nhìn thấy ông chủ Từ Ánh Chương, suy nghĩ hình như bị thít lại. Ông chủ của cô làm người không tệ, không kiêu ngạo, đối với nhân viên cũng rất hòa ái, mà lần đầu tiên hai người gặp mặt, ông cũng thân thiết bắt chuyện với cô, nhưng khuôn mặt cười và cái trán quen thuộc quá – cô chắc chắn đã gặp đôi mắt này ở đâu rồi?

“Tổng giám đốc, chào ngài.”

“Vụ vừa rồi, nhờ cô mà mới giải quyết thuận lợi.”

“Tôi chỉ làm công việc thuộc bổn phận của mình mà thôi, nếu không có những đồng nghiệp khác hỗ trợ, một mình tôi cũng không làm được gì.” Hách Quân nói rất đúng, cô lúc nào cũng tỏ vẻ là người gây sự, chỉ biết gào mắng người xung quanh. Đến nơi làm việc mới, cô mới dần dần thay đổi mình, mặc dù trước đây mọi người cũng đã nghe nói ít nhiều hình tượng “nữ hoàng đế” của cô rồi, có điều, nếu là hoàn cảnh mới, vẫn có cơ hội thay đổi.

Nửa năm này, cô thay đổi rất nhiều, dù vẫn mạnh mẽ tích cực như thế, có điều, lúc cần mềm mỏng, cô cũng sẽ điều chỉnh cho vừa phải.

“Cô rất cẩn thận, xử lý công việc lưu loát hiệu suất cũng rất cao, đúng là một nhân tài.”

Thật khó có dịp, ông chủ thật đang khen người sao? Không hiểu đây là có ý thế nào? “Tôi chỉ làm việc tôi nên làm.”

“Thật tốt! Nếu tôi có đứa con gái xuất sắc như cô thì đã không cần lo lắng rồi.”

Hoàng Thượng Dung vừa khiêm tốn vừa giỏi, kiên trì lại còn chăm chỉ, con trai ông được nghiêm túc bằng nó thì tốt quá...

Lên tổng công ty còn có một phần công việc là ngồi nghe các cụ than thở sao? Hoàng Thượng Dung tự nhận không phải là một người giỏi lắng nghe, chỉ khẽ cười với ông.

“...Nếu tổng giám đốc không có việc gì khác, vậy tôi xin đi trước, chiều nay còn có cuộc họp.”

“Chờ một chút, đừng đi vội!” Từ Ánh Chương cười híp mắt mời cô ngồi xuống, lấy từ trong ngăn kéo một hộp bọc nhưng đồ to cỡ tờ A4. “Con gái các cô hiểu biết mấy cái này hơn, tôi định tặng vài thứ nhân dịp cháu trai tôi mới đầy tháng, cô thấy thế nào?”

Vừa mở hộp ra, quả nhiên là vàng, một bộ băng tên và đầy đủ nhẫn và vòng tay bằng vàng nhuộm khí bức người, giờ giá vàng không phải cao lắm sao? Chẳng lẽ người có tiền thì tiêu cũng không cần xem giá thị trường?

“Cháu tôi sinh năm ngoái, nhưng tôi và con trai tôi có chút hiểu lầm, vẫn chưa hòa giải, giờ nhân cơ hội, nhận hai bộ con nó về, cô xem, thành ý thế này đã đủ chưa?”

“Đây...” Một trưởng bối lại bằng lòng nhân nhượng người dưới, tìm cấp dưới như cô thảo luận quà tặng cháu trai, đã là rất có lòng rồi, đổi lại là cô, cũng sẽ rất cảm động! “Tôi nghĩ, dù ngài tặng cái gì, tâm ý này lệnh công tử cũng sẽ cảm nhận được.”

Từ Ánh Chương như thế không nghe thấy ý kiến của cô, tự nhiên trò chuyện với cô, “Cô thích? Thích thì tốt. Cô xem, bên trên tôi còn mời người khắc một chữ “Từ” đây này, đẹp không? Đây là chữ giáp cốt đấy, người thợ này khéo tay quá, có phải rất hay không?”

Một chữ “Từ” vô cùng cứng, lại được sáng tạo mà làm méo lệch đi, nếu không phải tổng giám đốc bảo với cô đây là chữ từ, cô có xoay trái phải cũng không nhận ra.

“Rất đẹp.”

“Vậy hả!” Từ Ánh Chương nghe vậy, đặc ý nói: “Cháu trai của tôi, là đích tôn nhà họ Từ đấy, không phải hai vợ chồng tôi bảo thủ hay truyền thống đâu, nhưng... tuổi cũng từng đấy rồi, lúc nào cũng mong trước lúc mình ra đi, có thể ôm cháu nhà mình một cái! Con tôi và ... À, nói thật cũng không ngại cô cười, con tôi còn chưa lấy vợ, nhưng đã có một con trai với người ta rồi, tôi mắng nó không biết xem xét, đã có con rồi, còn không mau làm xong chuyện hôn sự đi, nhưng nó tuyệt nhiên không sốt ruột, chẳng lẽ tôi lại không tìm cách giúp nó?”

“Chuyện như vậy bây giờ có rất nhiều.”

“Vốn tôi cũng không thích cô bé kia, nó lớn tuổi hơn con trai tôi một chút, nhưng sau này phát hiện ra nó rất thông minh, cẩn thận tỉ mỉ mà lại biết cố gắng, không hề thua kém con tôi chút nào! Tuy rằng Húc Hoa đồng ý hỗ trợ, nhưng nếu một mình thằng bé chống đỡ thì cũng không nổi, hai anh em nó đều có một cái bệnh chung của con nhà giàu – thông minh có thừa, kiên trì thì có hạn, nếu chơi bởi được thì phải tích cực chơi, chuyện khó khăn giao cho người khác đi làm, cô xem, Từ Ánh Chương tôi nỗ lực hơn nửa đời người mới nên cái cơ đồ này, rồi lại mất hết trên tay hai đứa nó thôi!”

Càng nghe càng cảm thấy cảm thông, tận mắt nhìn giang sơn mình vất vả làm nên, không chừng vào lúc rực rỡ nhất lại mất hết trong tay thằng con trai hấp tấp nhà mình, thật bi ai! Ai nói thế hệ thứ hai các tập đoàn đều là đàn ông xuất sắc có chí tiến thủ? Từ nhỏ không thiếu tiền dùng, được nuông chiều như vậy, muốn một người như thế chống đỡ một công ty lớn đang cần phát triển, nào có dễ? Cũng đâu phải tiểu thuyết.

Nhìn chằm chằm tổng giám đốc cảm xúc dạt dào... à không, đáng cảm thông, thành thật mà nói, cô còn định vỗ vai ông an ủi, có điều ngại thân phận, hơn nữa đó cũng là việc nhà của tổng giám đốc, cô không nên nhiều lời.

“Cô có biết các tập đoàn gia tộc hàng đầu Hàn Quốc làm thế nào không?”

Từ Ánh Chương đột nhiên hỏi câu này, làm Hoàng Thượng Dung sửng sốt, không hiểu được sao đột nhiên ông lại nói như vậy.

Nhưng ánh mắt ông đột nhiên hiện ra một chút gian xảo, khóe miệng nhếch lên vô cùng quỷ dị, khiến cô sửng người, cô thể, chắc chắn cô đã gặp cái biểu cảm này ở đâu đó rồi!

“Ở Hàn Quốc, nếu một ông chủ lớn dưới gối không có con trai, chỉ có con gái, mà không hi vọng giang sơn mình tự tay dựng nên phải chấp tay nhường cho người khác, sẽ tìm một người con rể, rồi để con rể thừa kế gia nghiệp, tôi thấy cách này rất hay, cô thấy thế nào?”

“Cái này... Nghe không tệ.” Dù sao thì cũng vẫn là của mình.

“Nếu như tôi huấn luyện con dâu thành giỏi hơn cả con trai, vậy cũng không phải là không thể đúng không?”

“A?” Hoàng Thượng Dung không biết phải phản ứng thế nào, nhất là với kiểu cười trộm thấy gậy ông đã đập lưng ông của Từ Ánh Chương.

Tuy rằng trực giác mách bảo có điều bất thường, cô cũng không thể hiểu nổi bất thường chỗ nào? “Xét về lý thì cũng không phải là không được...”

“Được!” Mắt ông sáng lên. “Tôi rất đánh giá cao cô, giám đốc Hoàng, quý tiếp theo đơn đặt hàng của Khải Thạc giao cho cô phụ trách, công ty này là khách hàng cũ của chúng ta, tôi và chủ tịch bên họ là bạn bè lâu năm, cô đừng để tôi thất vọng.”

Giao một nhiệm vụ quan trọng như thế cho cô? Hoàng Thượng Dung vừa mừng vừa lo, thương lượng với Khải Thạc luôn là chính tổng giám đốc thực hiện, vì hai bên không chỉ là tri kỷ lâu năm, mà họ còn là khách hàng lớn công ty coi trọng, giờ ông lại giao nhiệm vụ quan trọng như thế cho cô là có ý gì? Cô đã được chọn làm hạt giống cho hội đồng quản trị sao?

“Nếu cô cần bất cứ tài liệu gì, chỉ cần nói với trợ lý Kha, cậu ấy sẽ giúp cô hết sức có thể.”

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ dốc hết sức.”

Ha ha, ông biết là cô sẽ mà.

“Dốc hết sức là tốt, nhưng cũng phải giao một ít việc cho Hách Quân làm, đừng để nó suốt ngày nhàn rỗi.”

“A?” Sao đột nhiên lại nhắc đến hắn?

“Ý của tôi là,” Từ Ánh Chương nuốt nửa thì lộ hết cả bài, vội vàng ho nhẹ hai tiếng, “Giám đốc Từ đã làm việc cùng cô ở Cảnh Tường, bên đó thành tích không ngừng tăng, doanh thu gần áp đảo tổng công ty rồi, lần trước cậu ấy xin tôi được quay về tổng công ty, tôi thấy cậu ấy là một nhân tài, hai người hợp tác rất tốt, cho nên cùng nhau cố gắng nhé.”

“Ý của chủ tịch là...”

“Tháng sau, tôi sẽ đưa cậu ấy về tổng công ty, trước cậu ấy sẽ hỗ trợ bên phó tổng giám đốc, nếu cô có chỗ nào cần người giúp, có thể gọi cậu ấy hỗ trợ.”

Tuy rằng vẫn thấy kì quái thế nào đó, Hách Quân không tính là nhân viên quen, có điều bị tổng giám đốc điểm danh trực tiếp như thế, không phải có nghĩa là Từ Hách Quân đã tạo được ấn tượng nào đó với ông già này sao?

“Chủ tịch biết Từ Hách Quân?”

“... Hai người đều là một trong số những nhân viên giỏi nhất, sao tôi lại không biết?”

(dịM : ông cụ đương nghĩ “nó là chính tôi đẻ ra tôi nuôi lớn, sao tôi lại không biết?”)

Mặc dù còn một bụng nghi vấn, nhưng cô cũng không phải loại người thích soi mói đời tư người khác, tổng giám đốc bằng lòng chia sẻ chuyện con trai mình với cô, cô đã thấy ăn không tiêu rồi, dù sao ông ấy cũng không giống kiểu người nhiều chuyện.

“Được rồi, không phải chiều cô phải họp sao? Đi làm việc đi!”

Đuổi người giờ à? Hoàng Thượng Dung cầu còn không được. “Vâng.”

Đi thang máy về tầng tám, dọc đường cửa vừa mở ra, vừa vịn gập phó tổng giám đốc vào cùng thang máy, cô lịch sự gật đầu chào hắn,

Tương Húc Hoa thấy cô, cũng mỉm cười lại – một nụ cười rất kì quái.

Anh ta và tổng giám đốc sao đều có gì kì lạ vậy? Hoàng Thượng Dung buồn bực.

Thang máy đến tầng tám, cửa vừa mở, cô liền đi ra.

“Các cậu xem kia, phó tổng giám đốc đấy.” Nữ đồng nghiệp A mắt sắc liếc đại nhân vật trong thang máy, vui vẻ hô khẽ.

“Các cậu có thấy phó tổng giám đốc rất đẹp trai không?” Nữ đồng nghiệp B hai mắt đầy trái tim nhìn chăm chăm, đến tận khi thang máy đóng cửa lại rồi mới quay ra nói chuyện.

“Đúng vậy, anh ấy là người đàn ông độc thân hoàng kim số một công ty đấy!” Nữ đồng nghiệp C phụ họa.

“Có tiền lại còn đẹp trai, còn là cháu họ ngoại của tổng giám đốc, nghe nói đến giờ anh ấy còn chưa có bạn gái.”

“Tổng giám đốc không phải cũng có con trai sao?”

“Ai nha! Cần bản chưa ai gặp anh ấy bao giờ! Học ở Anh bao nhiêu năm, tốt nghiệp xong, nghe đâu đã làm cho bộ phận nước ngoài rồi, chỉ có mấy cán bộ cấp nguyên lão mới biết thôi.”

“Đó mới là độc thân hoàng kim chứ!”

“Không biết anh ấy có bạn gái chưa?” Ưc – nuốt nước bọt.

“Quá xa mà! Không chừng người ta ở Anh đã có bạn gái người Tây rồi, còn đến lượt cậu à?”

“Tây già nhanh lắm, không chừng chẳng bao lâu anh ấy thay lòng đổi dạ về Đài Loan tìm bạn gái đấy!”

“Vậy cậu còn không cố gắng đi?”

“Không được đâu! Tôi đã hai lần rồi, cậu không lẽ không biết người có tiền như họ, thích nhất các em trẻ cơ.”

“Hơn nữa còn càng trẻ càng tốt ý!”

“Anh ấy bao tuổi rồi?”

“Chưa đến ba mươi đâu!”

Trẻ quá! Cả phòng làm việc ồ lên, tổng giám đốc tuy đã năm sáu mươi tuổi, nhưng nhìn khí độ và tướng mạo toát ra từ ông, con trai hẳn là không kém, đây là chưa nói phu nhân tổng giám đốc là hoa hậu châu Á một thời, cho dù chăm chút ra thế nào, cũng chắc chắn tướng mạo đường đường, hơn nữa gia thế kinh người như vậy...

Hoàng Thượng Dung vừa bước đến tầng tám, đã nghe các đồng nghiệp nữ đang bình phẩm từ đầu đến cuối từ già đến trẻ cả nhà tổng giám đốc, cô không khỏi nhíu mày. Con cả nhà họ Từ? Ngậm thìa vàng mà sinh thì sao? Tuổi còn trẻ không làm việc đảng hoàng, để người lớn lo lắng, còn tùy tiện có con với con gái người ta – hơn nữa còn chưa kết hôn, nghĩ xem hẳn có cái tiền đồ gì, khó lắm!

“Nếu có sức nói chuyện phiếm vậy nhanh chút làm cho xong báo cáo tháng trước đi, nửa tiếng nữa tôi sẽ cần.”

Cô xoay người vào phòng làm việc, giờ mới nghĩ đến, phó tổng giám đốc Tương Húc Hoa trong lời các nữ đồng nghiệp không phải còn chưa kết hôn mà cũng chưa có con nhỏ sao? Hộp vàng lóng lánh ánh kim của tổng giám đốc là tặng cho ai?

Con trai một nhà họ Từ? Có người đó sao? Sao cô chưa từng nghe nói?

Quên đi, dù sao cô cũng không có hứng thú gì với việc thăm dò chuyện linh tinh nhà người ta, cuộc nói chuyện với tổng giám đốc khi nãy, coi như ông ấy bức bối nên xả ra thôi!

14. Chương 14

(đoạn đầu này mình thề chỉ muốn phang tiếng nhật vào vì đây đúng là cặp câu mình thích nhất trong tiếng Nhật)

“Em về rồi.” Không biết từ bao giờ, cô đã tập thành một thói quen hết giờ làm trước hết phải đến nhà Từ Hách Quân báo danh, thường thì hẳn sẽ tan việc sớm hơn cô, mà hẳn bây giờ cũng mới học được làm vài món ăn đơn giản, còn cố gắng học quán xuyến việc nhà, nấu cơm, nếu có thời gian, hẳn sẽ chuẩn bị hai ba món ăn.

Về điểm này ở hần, Hoàng Thượng Dung thực sự không có gì để soi mói, tuy rằng cô không phải là người không biết làm việc nhà, những cô cũng chỉ biết quét dọn và nấu nướng đơn gian, lúc đầu cô còn tưởng Từ Hách Quân sẽ phải nhờ vào cô mãi – dù là công việc hay việc tư, nhưng quá bất ngờ, ở công ty hần có vẻ rất thông dong, mà chết tiệt, còn xuất sắc muốn chết, ở nhà, hần từ một người không biết gì về sinh hoạt hàng ngày chậm rãi học tập, tuy rằng không phải quá xuất sắc, có điều cũng xem những tương xứng với cô.

“Em đã về!” Hần mặc tạp dề, chạy ra từ trong bếp tay bưng một bát to cà ri. “Hôm nay lại ăn cà ri nhé, anh sẽ rửa nhục, nhất định phải làm được món này.”

Hôm qua cũng ăn cà ri, cô không phải vô cùng thích ăn, có điều, có người nấu cho, cô cũng sẽ không khắt khe quá, có đôi khi cô bận, cơm sáng cơm trưa cô chuẩn bị cho Hách Quân cũng không nhiều đồ ăn ngon, hần cũng không hề oán hận ăn hết toàn bộ. Khi nào muốn ăn món ngon thật sự, mà cả hai đều không làm ra được, vậy không cần, đi thẳng ra ngoài tìm hàng ăn.

Lúc ăn cơm, cô nhìn chằm chằm Từ Hách Quân, càng nhìn càng thấy hần rất giống ông chủ, lúc cười to lên không giống, khoe miệng Hách Quân lộ ra ý xu nịnh, không, là gian xảo, mà tổng giám đốc vừa nhìn đã biết là một con cáo già lòng dạ khó lường rồi, muốn đọc được cái gì từ trong mắt ông là chuyện không thể.

Nhưng đường nét khuôn mặt của họ rất giống mà! Những lần trước họp, do áp lực, cộng thêm tổng giám đốc ngồi cách quá xa, không nhìn kĩ, hôm nay cùng với ông chủ nói chuyện những nửa tiếng đồng hồ, khi mặt đối mặt, cô mới phát hiện phần quen thuộc này lại đến từ Hách Quân!

Càng thêm kì quái là, hai người đều họ Từ...

Không, không thể nào, trên đời người họ Từ nhiều lắm, Hách Quân sao có thể trùng hợp là con trai Từ Ánh Chương được.

Hơn nữa, nếu như hần thật là cậu chủ nhà họ Từ, sao không có việc gì chạy đến giả nghèo, đồ trong nhà cũng toàn đồ đã qua sử dụng, cũng không đổi cái mới, bát đũa trong bếp cũng là hàng mua trong cửa hàng đồng giá 10 đồng, còn có nệm vú Hạo Hạo ngậm có giá 39 đồng mua trong cửa hàng bách hóa...

“Sao suy nghĩ lo lắng gì vậy? Nhìn thấy anh quá đẹp trai à?” Từ Hách Quân vừa cho con ăn đồ ăn đậm, thấy Hoàng Thượng Dung ánh mắt khác thường, thuận miệng hỏi.

“Anh có quen Từ Ánh Chương không?”

“Từ Ánh Chương?” Não hần chuyển một vòng. “Đương nhiên là biết.”

“Anh thực sự biết?”

“Ông ấy là ông chủ của chúng ta, là áo cơm cha mẹ của chúng ta mà! Sao lại không biết? Đâu phải là não thiếu nơ ron đâu!”

Cũng phải, hần còn có thể nói được tiếp, hần biết ông chủ Từ Ánh Chương, nhưng Từ Ánh Chương có biết hần đâu!

Thực sự là, cô đang nghĩ gì thế này? Vậy mà có thể xâu hai người này vào với nhau được! Hoàng Thượng Dung lắc đầu, thôi suy nghĩ vớ vẩn, đặt bát đũa xuống, tiếp bát nhựa trong tay hần.

“Anh ăn trước đi, em bón cho Hạo Hạo!”

Từ Hách Quân và mấy miếng cơm, như thể nghĩ đến cái gì, chớp lấy một gói giấy ở một bên, thần bí nhìn cô. “Em đoán xem hôm nay anh mua được cái gì?”

Hoàng Thượng Dung nháy nháy mắt. “Cái gì?”

“Ta đa!” Hần lấy từ trong gói giấy ra một cái gói màu lam nhạt, vui vẻ hướng cô hiến vật quý. “Bình thường đều là em mua đồ cho Hạo Hạo, anh đây là bố nó cũng phải cố gắng, gần đây tăng lương, mua chút quà nhỏ cho con cũng không xem là gì đúng không? Em xem cái gói này này, đúng vừa thích hợp cho trẻ con một tuổi đấy, cho Hạo Hạo ngủ là quá hợp!”

“...” Hần không phát hiện con hần bình thường đều gói bằng chăn gấp lại sao?

“Còn có cái này, bao đầu gối cho trẻ con bò, Hạo Hạo bây giờ thích bò trên đất lắm, sau này cho nó đeo cái này, đầu gối sẽ không bị thương.”

“...” Cái đó, người lớn còn không thích, trẻ con sẽ thích được sao?

“Còn nữa còn nữa, dụng cụ mọc thuốc, nhân viên cửa hàng đặc biệt khuyến khích mua, cô ấy nói dùng cái này cho cục cứng uống thuốc sẽ rất tiện, có thể dùng đến ba tuổi.”

“...” Lẽ nào hắn không biết, trong ba năm đầu tiêm thuốc là cách hiệu quả nhất! Hơn nữa đến phòng khám, hỏi xin người ta còn không cho hay sao?

“Hay nhất là cái này – ba lô ẹ!” Từ Hách Quân gần như là xun xoe. “Sau này chúng ta mang Hạo Hạo ra ngoài, không cần bọc lớn bọc nhỏ nữa, em xem, cái túi này nhiều ngăn không, chỗ này đủ để sửa bột, tã, khăn ướt...”

“Trời ạ!” Hoàng Thượng Dung buông bát, cầm lấy đồng hồ trẻ con hắn mua về kêu to. Hắn vậy mà lại mua hết cả năm thứ đầu tiên trong danh sách “Đồ trẻ con tuyệt đối không nên mua” về nhà... “Anh quá lãng phí đấy!”

Từ Hách Quân sững sốt. “Sao lại thế?”

“Anh phải vất vả lắm mới để dành được ít tiền, sao lại phung phí thế này!”

“Đồ tốt cũng không phải là...”

“Không phải, anh mới bắt đầu có sự nghiệp, sau này còn có rất nhiều việc phải dùng đến tiền, đáng ra anh phải dùng ở những thứ thật cần thiết, ví dụ như – “ cô chỉ sô pha. “Anh nhìn, cái ghế này... ít nhất... phải được hai mươi năm rồi! Bông cũng lộ hết cả ra, đổi đi!”

Đồ cũ thì đồ cũ, cũng phải đổi!

“Nhưng mà, còn dùng được mà...”

“Hạo Hạo tập đi rồi, nếu lúc nào đấy mình không chú ý, nó cầm bông này nhét vào miệng thì sao... Rất nguy hiểm!”

Từ Hách Quân mở to mắt. “Đúng!”

“Còn bàn, cái bàn này bốn chân không dài bằng nhau, anh không thấy nó bị cập kênh sao? Cái này cũng phải thay. Còn nữa, anh cũng phải lắp bộ lọc nước đi, đừng có lấy nước ở ngoài bể nữa, anh không thấy nước lấy được đều có vị đắng sao...”

Thế là, Hoàng Thượng Dung nói một hồi, cái này phải mua mới, cái này phải đổi, Từ Hách Quân nghe mà ong cả đầu.

“Làm sao anh biết cái gì phải mua, cái gì phải đổi chứ?”

“Anh có thể hỏi em!”

“Vậy à...” Từ Hách Quân gãi gãi đầu, gần đây thăng chức, lương lên, tiết kiệm được thêm một ít tiền nhân rồi, có thể mua ít đồ tốt, ai ngờ lại có nhiều thứ đồ cần bỏ thế... Ấy! Thật đúng là đầu vào không bằng đầu ra! “Nhưng em còn mua nhiều đồ cho Hạo Hạo hơn anh mà! Em tốn nhiều tiền hơn anh!” Hắn không cam lòng phản bác.

Cô nói lại: “Em có kế hoạch.”

“Kế hoạch gì?”

“Em chia tiền lương thành nhiều phần, tiêu cho Hạo Hạo tối đa không quá một phần năm, thêm thu nhập của anh, nuôi một đứa bé là đủ. Một phần năm nữa em trả góp tiền nhà, hơn nữa ít nhất em để phân nửa tiền để tiết kiệm, chỗ còn lại, để một ít đầu tư.”

“Cái gì?” Một người đi làm, mà có thể chia được tiền lương làm năm phần, cô quá giỏi! Trước mắt hắn kiếm được chưa nhiều bằng cô, trừ chi tiêu hàng ngày và chi cho thằng bé, hắn thật sự không tưởng tượng được

sao có thể chia tiền còn lại làm mấy phần còn đầu tư gì nữa... Nếu như cho hẳn mấy triệu, hẳn còn có thể đầu tư gì gì, nhưng mới có mấy vạn, trừ sinh hoạt còn có thể làm gì nữa?

Hóa ra, người bình thường không chỉ giống học sinh sinh viên nhin ăn nhin mặc, mà còn phải lên kế hoạch quản lý tài sản...

Nhìn Từ Hách Quân đã có vẻ nào thiếu oxi, Hoàng Thượng Dung thương tình nói: “Trước đây anh sống kiểu gì vậy!”

Hắn xoa tay, đột nhiên như nghĩ ra cái gì, nhảy dựng lên, mắt sáng lóe. “Không bằng, em làm đại thần tài vụ cho anh!”

“Cái gì đại thần tài vụ cho anh?” Hắn cho là hẳn có bao nhiêu tiền chứ?

“Sau này tiền lương của anh giao hết cho em giữ, từng tuần em đưa tiền tiêu vặt lại cho anh, quy định anh chỉ được tiêu bao nhiêu là đủ. Ừm, tốt, cứ làm vậy đi.” Vậy hẳn cũng khỏi cần hao tâm tổn trí, gì cần mua, gì không được mua.

Nói xong, chạy tóe khói vào phòng, cầm con dấu và sổ tiết kiệm cho cô.

Còn tưởng hẳn đang nói đùa, không ngờ hẳn lập tức mang dấu và sổ tiết kiệm nhét vào tay cô, Hoàng Thượng Dung đỡ lấy rồi đẩy lại cho hắn.

“Đó là công việc của vợ anh, không liên quan đến em.” Tiểu tử này, ngốc thật hay giả? Đây là cầu hôn biến tướng hả? Cô không thích tham dự mấy việc đoán già đoán non, chỉ đơn giản đẩy chúng lại, từ chối.

“Vậy em gả cho anh, không phải là thành vợ anh sao?”

“Anh điên à!”

“Sau này tiền của anh là tiền của em, tiền của em... vẫn là tiền của em, anh biết con gái trong người có tiền thì sẽ có cảm giác an toàn hơn, em giữ đi!”

Rõ là có được bao nhiêu tiền đâu, hẳn còn không biết xấu hổ bày bộ dạng đại trượng phu, thực sự làm cô thấy có chút vừa bực vừa buồn cười.

Hoàng Thượng Dung nhìn sổ tiết kiệm và con dấu bị hắn đẩy trở về trong tay, một cảm giác mơ hồ dần dần đọng đầy trong ngực. Cô luôn luôn độc lai độc vãng, đã quen tự mình giải quyết mọi chuyện, tuy Hách Quân cứ thấy nhân nhượng là lại lấn tới, bắt chặc cô, lại khiến cô phải giúp hắn giải quyết vài việc vặt, nhưng kì lạ, cô dường như không ghét chuyện như thế.

Cô có phải trời sinh số vất vả không vậy?

“Để sổ tiết kiệm cho em, nhờ đâu đến lúc chúng ta chia tay, anh cũng đừng mong cầm lại được tiền.” Cô nói trước, cũng chẳng quan tâm nghe có hay ho hay không.

Từ Hách Quân tới gần cô, hai mắt nhìn thẳng và cô. “Em định chia tay với anh sao?”

“Không, không có!” Cô chỉ nghĩ đến kết cục xấu nhất thôi.

“Không phải thì tốt, anh cũng không có ý định chia tay với em.” Hơn nữa anh nhắm chắc em rồi! Hắn cười xán lạn, lúc sau mới nói. “Anh tin em, Thượng Dung.”

“Thời gian sẽ làm thay đổi mọi chuyện, anh vẫn nên cầm tiền...” Cô đang đưa lại sổ tiết kiệm cho hắn, thì Từ Hách Quân đột nhiên đè một ngón tay trên môi cô, không cho cô từ chối nữa.

“Đã đưa rồi, anh không muốn nói lại nữa.” Lúc ấy hẳn mới cười híp mắt lại gần cô, đẩy lại sổ tiết kiệm và con dấu.

Đang muốn nói sao hẳn bá đạo thế, nhưng hắn cười lại khiến người ta không tự chối được! Rốt cuộc mỗi lần cô dao động là vì hắn cột nhả, hay là vì khí thế của hắn vậy? Hoàng Thượng Dung thực sự không hiểu nổi.

Từ Hách Quân đột nhiên thay đổi nét mặt, gần như mê muội mà nhìn chăm chăm cô.

“Mỗi lần thấy em đang có vẻ mặt tập trung suy nghĩ, anh lại thấy em thật đáng yêu.”

Hoàng Thượng Dung thường không dễ đổ mắt như vậy, nhưng đành vậy, người nói câu này lại là Từ Hách Quân, luôn luôn có khả năng khiến cô mềm lòng.

“Anh nói cái gì vậy!” Cô dỗi, đẩy hấn.

Từ Hách Quân thuận thế kéo cô vào lòng, Hoàng Thượng Dung đương nhiên hiểu ẩn ý hấn nhấn nhủ trong ánh mắt, cô thuận theo nhận nụ hôn của hấn, hai tay tựa nhẹ trên vai hấn, hưởng thụ nụ hôn nhiệt tình này.

Nụ hôn của hấn khi nhẹ khi mạnh, khi nông khi sâu, dần dần, đôi tay cũng không còn ngoan ngoãn. Vốn chỉ là nhẹ đặt trên hông và mông cô, dần lại xuôi theo váy ngắn của cô đi lên trên, đem chiếc chân thon dài vòng trên hông hấn, khi nhẹ khi nặng cảm nhận đường cong huyền diệu của cô, tay kia từ hông cô đi lên, như có như không ve vuốt hai khối mềm mại.

“Hạo Hạo đang nhìn kìa!” Hoàng Thượng Dung thở gấp.

“Anh muốn em, ngay đêm nay.”

Cho tới giờ, hấn chỉ môi chạm môi lờ lờ đầu hũ cô thôi, nhiều lần thỉnh thoảng động tay động chân một ít. Chỉ cần cô lấy con trai ra lấy cớ, hấn sẽ dừng lại đúng lúc, đến bây giờ hấn chưa bao giờ thực sự cưỡng ép cô. Hôm nay, thái độ của hấn lại cứng rắn khác thường, cô thoáng liếc về sổ tiết kiệm trên bàn, linh quang lóe lên, trong đầu nổi lên một ý nghĩ –

“Anh đưa em sổ tiết kiệm, là có ý cầu hôn em à?”

Từ Hách Quân giọng nói có chút khàn khàn, “Anh biết với năng lực hiện tại của anh, không thể mua nhẫn kim cương cho em – cũng có thể tán gia bại sản mà mua được một viên kim cương loại ba, có điều, anh biết, sự tồn tại của em đối với anh, còn quý giá hơn nhiều kim cương.”

Tiểu tử này! Nói ngọt là ngọt đến người ta mê muốn chết, ngay cả người mạnh mẽ như cô cũng không nhịn được đầu hàng. Hấn thật sự có năng khiếu làm ngư lang.

“Đồ ngốc!”

“Nếu em muốn, anh có thể cho em tất cả, một quyển sổ tiết kiệm nho nhỏ không tính là gì, nhưng trong tương lai, anh sẽ đem hết cả mạng sống của anh giao cho em, tất cả anh đều sẽ chia sẻ với anh. Được không?”

Đúng vậy, sắp xếp lâu như vậy, đúng là hấn đang cầu hôn cô.

Tuyệt không có thiết kế tỉ mỉ, tuyệt không có đẹp đẽ xa hoa. Nhưng cô cũng biết, hấn không tính toán như thế. Lời nói của hấn lúc này, không ai có thể nói thành lời.

Cô tin hấn, toàn tâm nhìn đôi mắt chân thành của hấn, hấn bình thường thích đùa cợt, nhưng lúc này, cô không thể nhìn ra sự đùa giỡn nào trong mắt hấn.

“Được.” Lời vừa ra khỏi miệng, Hoàng Thượng Dung mới nhận ra, vì câu nói của hấn, mắt cô đã rưng rưng.

“...” Giọng nói của hấn ngược lại trầm thấp, ghé ở sát tai cô, khẽ nói, “Em đi tắm trước, lên giường chờ anh, anh dỗ Hạo Hạo ngủ, sẽ tìm em ngay.”

Hoàng Thượng Dung đổ mắt lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn tới gần. Lúc trước không cảm thấy hấn đặc biệt đẹp, còn coi hấn là em trai, mà sao gần đây càng nhìn càng thấy hấn trở nên nam tính trưởng thành?

Cô hôn nhẹ một cái trên mặt hấn, để lộ sự e thẹn mà tám phần trên thế giới này chỉ có Từ Hách Quân từng thấy. “Vây anh phải nhanh lên nhé!”

Oh! Cô đang cổ vũ hấn, hay đang hại hấn vậy? Về mềm mại, thẹn thùng này, làm mọi tế bào trên người hấn đều phát điên lên rồi, nhưng giờ hấn cũng chỉ có thể buông tay đã, để cô vào phòng, quay đầu lại, lúc này hấn mới nhìn chằm chằm cậu con trai đang ngồi trên ghế ăn bột, cố gắng giải thích lý tưởng cao cả với nó.

“Ha, nhóc, ăn no no rồi, đi ngủ đi nào!”

Từ Hạo đầu thềm hiểu, nó nhe ra hai cái răng, toét miệng cười thật tươi. Như thể nói cho bố nó, tinh thần nó giờ tốt lắm.

“Con...” Từ Hách Quân hung tợn cảnh cáo nó, “Vất vả lắm bố mới bắt được mẹ con vào tay, con còn tiếp tục không biết điều, nếu để mẹ chạy, cũng đừng trách bố không nói trước.”

“Mẹ mẹ...” Trẻ con vừa bi bô tập nói, chỉ biết nói hai chữ này.

“Đúng rồi, mẹ con ở trong kia.” Từ Hách Quân ôm con trai, đặt đầu nó gối lên vai mình, từng tiếng từng tiếng ru nó ngủ, tâm lý vốn đang vội vã, nhưng, nghe mùi sữa thơm to trên người con trai, còn có tiếng tim đập bé xíu và cơ thể hồng phấn, không khỏi chậm động tác lại, nghiêm túc dỗ con trai ngủ say.

Hoàng Thượng Dung mới tắm xong, định nhìn xem hán đồ con ngủ thế nào, vừa mở cửa, đã thấy con trai ghé vào vai hán, bắt đầu buồn ngủ, mắt híp lại, nước dãi chuẩn bị chảy lên vai bố.

Đây là mơ ước của cô mà! Nếu như, đây là một gia đình hạnh phúc, chỉ cần cô nắm chặt, nó sẽ là của cô. Cô còn độc thân, sống một mình cũng không tệ, nhưng nếu cô có một gia đình hoàn chỉnh, có bố, có mẹ và những đứa con đáng yêu.

Vì lớn lên trong một gia đình tràn đầy tình yêu thương và rất náo nhiệt, cô cũng không quá mong đợi một gia đình của riêng mình, chỉ là, nếu có, hình như cũng không tệ...

Cô bước đến, cầm món đồ chơi sắp rơi xuống trên tay con, khẽ giọng hỏi: “Có cần để em làm cho không?”

Từ Hách Quân quay người ngắm cô, cô mới tắm xong, tóc dài tùy ý xỏa xuống, toàn thân toát ra hương vị tươi mát làm hán yêu thích, hơn nữa cô đang mượn mặc T-shirt dài của hán, độ dài vừa đủ để che khuất cái mông rất tròn của cô, lộ ra hai chân săn chắc trắng nõn..

“Không cần, em lên giường chờ anh là được rồi,” hán cắn một cái vào vành tai cô, bổ sung. “Naked!”

Xác định hán còn rất hưng phấn, Hoàng Thượng Dung đỏ mặt lên, xoay người chạy vào trong phòng, ở lại chờ hán.

Chỉ mấy phút sau, Từ Hách Quân vào phòng, đặt nhẹ con trai lên giường nôi, tắt đèn, bật đèn đầu giường, cấp tốc cởi áo, lộ ra nửa thân trần rắn chắc, chui vào chăn.

“Nó ngủ chưa?” Hoàng Thượng Dung đương chờ “bị ăn”, còn có tâm tư đi hỏi.

“Ngủ, ngủ.”

“Sao nhanh thế? Không phải anh đánh ngất nó đấy chứ!”

“Suýt nữa thì thế thật, anh bảo nó, nếu con không ngủ đi, bố đánh con ngất xỉu luôn đấy, thế là nó sợ quá ngủ luôn.”

Cô không nhịn được cười nói: “Vớ vẩn!”

“Suýt, nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức nó...” Tay nhanh chóng lột sạch cả hai người.

“Anh mới cần nhỏ... Ô ô...” Môi bị chặn rồi.

Be honest my love, what are you guys waiting for???

15. Chương 15

Một lúc sau...

Hoàng Thượng Dung hỏn hển yêu cầu, “Này, tắt đèn đi!”

“Không được, anh muốn nhìn em thật rõ.”

Nghe ra được sự vội vàng trong giọng điệu của hắn, có chút xúu thỏa mãn hư vinh trong lòng cô, có điều, cô vẫn luống cuống tóm chăn quờ quờ che khuất người mình. “Muốn nhìn thì sau này còn nhìn, lần đầu tiên của chúng ta, em xấu hổ mà!”

Tức là muốn hắn lần mò hả!

“Được rồi...” Giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ.

Tắt đèn, lại một lúc nữa...

“A..”

“Sao, có chuyện gì?” Đang được xoa bóp rất vui vẻ, nghe người kia kêu to, cô vội vàng hỏi.

“Cái này... sao lại...” Vậy có bình thường không? Không đúng lắm đâu! Tuy rằng không nhiều lắm, những sao vừa mát liền... Còn, còn thơm thơm...

“Cái gì?” Nhóm nửa người lên, Hoàng Thượng Dung phát hiện người mình ướt ướt, trực giác thấy có chỗ kì lạ, liền giãy giụa nhòem dậy. “Có chuyện gì? Bật đèn xem nhé?”

“Không cần.” Hắn đột nhiên nghĩ đến, dù sao cô cũng từng sinh cực cực, không chừng cô vẫn trốn vào chỗ hắn không thấy cho Hạo Hạo ăn, cho nên việc có sữa cũng bình thường. “Không có việc gì, em nằm xuống đi.”

Đẩy cô nằm xuống, Từ Hách Quân tiếp tục hăng hái chiến đấu...

“Này, không ổn! Em hình như thấy có gì ướt ướt!” Rốt cuộc là cái gì vậy?

“À... Đó là nước bọt của anh.” Là đàn ông, phải dũng cảm gánh trách nhiệm – dù không phải của mình.

“Sao anh lại rơi nước bọt trên ngực em?”

“Vậy anh hút sạch là được!” Đúng như mong muốn của hắn.

Hút sạch? Không phải là liếm sạch sao? Còn chưa kịp chỉnh lỗi dùng từ của hắn, cô đã bị một luồng sóng khoái cảm mãnh liệt từ ngực lan tràn, cô khom lưng nghênh hướng Từ Hách Quân, đôi môi nhiệt tình của hắn như đốt lửa, khiến cô dần dần nóng lên...

Đêm, còn rất dài...

***** seriously what have I been writing???? *****

Được rồi! Lúc yêu thì rất tốt đẹp, mà kết hôn chính xác là cần một sự kích thích.

Mà cô bị kích thích!

Vậy là nhận lời cầu hôn của hắn sao?

Ai bảo hắn dẻo ngon ngọt động lòng quá. “Ai, Từ Hách Quân, tốt nhất anh đừng có là đồ khốn nạn giả điệu dàng!” Nếu không, Hoàng Thượng Dung đời này thực sự khổ rồi.

Người đàn ông bên cạnh còn đang ngủ mê mết, hôm qua không biết hắn bị làm sao, đột nhiên hăng hái vùi đầu vào ngực cô hút hết sức, làm ngực cô đến giờ có chút đau, ăn ngon đến mức nào mà hắn phải cần mạnh mẽ chứ...

Vào phòng tắm rửa mặt, mười lăm phút sau, cô cuối cùng cũng xử lý xong, con trai trên giường con cũng tỉnh, đang nằm song giường nhìn cô. Vừa thấy cô ra khỏi phòng tắm, liền lác lác hai tay đòi cô ôm. Hoàng Thượng Dung trêu con một chút, pha một ít sữa, rồi mới bế nó từ trên giường, cho nó bú sữa.

Từ Hách Quân cũng bị tiếng động đánh thức, hắn nửa nằm nửa ngồi trên giường, mặc đầu tóc đang thành tổ chim, một lúc lâu, hắn mới nói: “Thượng Dung, theo anh về nhà được không?”

“Anh bị ngốc à! Không phải em đang ở nhà anh hay sao?”

“Anh đang nói, là nhà cũ của anh.”

Hoàng Thượng Dung cuối cùng cũng hiểu ý hần, theo hần nghĩ, cầu hôn cũng đã làm, dù sao cũng phải về nhà gặp người lớn trong nhà một lần chứ!

“Anh không phải bị bố anh đuổi ra khỏi nhà?” Tình hình cụ thể cô không hỏi nhiều, có điều vì Hạo Hạo, hai bố con họ có mâu thuẫn rất lớn, cô biết.

Từ Hách Quân gãi gãi đầu. “Nếu phải về, thì về lúc nào cũng được!”

“Bác ấy không tức giận?”

“Có gì mà tức giận?” Hần ngáp một cái. “Con trai là anh tự sinh, cũng là anh tự nuôi, tự chăm, có làm phiền ông ấy bao giờ, còn mang cháu về cho ông ấy ôm, ông ấy còn phải cười trộm ấy.”

Từ lúc sống tự lập, tuy lúc đầu không quen lắm, có điều, lâu dần, cũng thấy rất thích, trừ về mặt kinh tế có phương diện không tiện cho sinh hoạt, hần học được rằng, không cần để người khác làm ỉn thì mới được tự do, lúc trước ở nhà, đi đâu có tài xế chở đi, lúc muốn có trục thăng tự nhân, đến đâu cũng có người đưa, có điều không thể nghỉ ngơi, hành động của mình bị kiểm soát, thảo nào trước đây hần đi đâu bố cũng đều tìm được.

“Bố anh biết về em không?”

“Biết.”

“... Bác ấy không ngại quan hệ của em và Hạo Hạo sao?”

“Thượng Dung ngốc, em thật sự quá thẳng đấy!” Từ Hách Quân đột nhiên nhếch miệng cười, “Không bằng vậy đi! Chúng ta sang nhà em trước, anh nghĩ bố anh không có tính can thiệp lớn với chuyện kết hôn của hai chúng ta, ngược lại người nhà em, phản ứng sẽ lớn lắm đấy...”

“Tại sao?” Không hiểu vì sao hần lại có ý nghĩ này, Hoàng Thượng Dung nghi hoặc nhìn hần.

“Thứ nhất, anh ít tuổi hơn em, nhưng lại có một đứa trẻ con, nói vậy, bố mẹ sẽ không muốn gả con gái ột người đàn ông như thế đúng không?”

Cô yên lặng một chút, trấn an hần. “Không đâu, anh nghĩ nhiều rồi.”

“Quan hệ của em và người nhà không tốt sao?”

Hoàng Thượng Dung nhún vai, “Vấn đề tốt, cũng không thể nói là không tốt, chỉ là tương đối lạnh nhạt thôi. Anh đừng nhìn cá tính của em, thật ra em lớn lên trong một gia đình phi thường bình thường, là con cả, dưới có hai em gái, một kém 6 tuổi, một kém 8 tuổi, vì tuổi chênh nhiều, em phải giúp bố mẹ chăm sóc chúng nó, tuy cũng từng thay tã, pha sữa cho chúng nó, nhưng tuổi kém nhau nhiều quá, bọn em không có gì để nói chuyện.”

“Bố mẹ em đâu?” Hần tò mò hỏi.

“Bố em là quân nhân chuyên nghiệp, rất ít nói, mẹ em rất thương bọn em, có điều từ bé em cũng không nghe lời mẹ nữa, luôn cảm thấy chuyện của chính em, tự em làm là được rồi, nếu như mẹ tham gia nhiều em còn phát cáu... Vì độc lập quá, không hay dựa dẫm người thân, họ thì lại nghĩ người một nhà phải đoàn kết, ở cùng nhau... Mấy năm nay, cả nhà cũng nửa mặc kệ em rồi, dù sao em cũng có nhà riêng, có việc làm, không kết hôn cũng chẳng sao, có điều, đột nhiên thông báo kết hôn, chắc họ sẽ giật mình sợ mất. Mọi người nghĩ em chắc sẽ độc thân cả đời.”

“Cùng với anh, có tốt hơn độc thân không?”

Hoàng Thượng Dung sững sờ, nhìn chăm chú Từ Hách Quân, rồi vuốt lưng tâm mình mà nói: “Không.”

“Này này!” Tiểu nam nhân kháng nghị.

“Nhưng, vậy thì liên quan gì đâu? Độc thân có cái tự do của độc thân, kết hôn có chỗ tốt của kết hôn mà! Cùng với anh thì có gì không tốt? Tuy rằng anh không có nhà, nhưng em có! Chúng mình có thể chuyển đến nhà em, anh chăm chỉ làm việc, nhân duyên tốt, khéo léo cư xử, không hay đắc tội người khác, một gia đình thì cần cái gì đâu, hai chúng mình cùng phấn đấu, anh có em không có, anh không có em có, bù

trừ nhau như thế không phải rất tốt? Quan trọng nhất, chúng ta hợp nhau.” Cô tự biết, đàn ông hợp được mình, không nhiều.

Có đôi khi cô rất hâm mộ hẳn, do tính cách của mình, cô không quen tỏ ra yếu ớt, thậm chí là làm nũng, cô luôn luôn thẳng người mà xông về phía trước, chăm chú hoàn thành từng công việc, làm thế nào thật tốt, làm được rồi mới có thể thoải mái, nhưng cô tỏ ra mạnh mẽ quá, khiến người khác dễ bất mãn, hơn nữa bản thân lại dễ chấp chuyện vụn vặt. Từ Hách Quân thì trái ngược, hẳn chú ý đến người khác nhiều hơn bản thân công việc, hiểu được nhìn mặt người khác mà cư xử, điểm ấy, cô thật sự phải học tập hẳn.

“Em khỏe thật đấy chứ.”

“Em vốn là vậy.” Cô đẩy hẳn. “Cũng không phải nữ cường nhân nào cũng trải qua thăng trầm đâu, em là trời sinh ra thế!”

Thế là, hai người hẹn nhau cuối tuần sau, về nhà của cô.

Gia đình Hoàng Thượng Dung vô cùng truyền thống, nam chủ ngoại, nữ chủ nội, phân công vô cùng rõ ràng. Nhìn ra được cô thừa kế phần mạnh mẽ ở bố mình khá nhiều, ẩn đường còn phảng phất chính khí.

Đam mê duy nhất của bố cô là hát Karaoke, nghe nói lần nào ông đi hát cũng chọn “Chính khí ca”, Từ Hách Quân thậm chí rất nghi ngờ sau lưng ông còn xăm cả bốn chữ “Tinh trung báo quốc”.

“Đáng ghét,” nghe hẳn thăm thì vào tai như thế, Hoàng Thượng Dung cười mắng, “Không có đâu!”

Vì mẹ Hoàng vốn cứ nghĩ con gái lớn tám phần là độc thân cả đời, dù sao đàn ông chịu được tính cô đã ít lại càng ít, theo lý thuyết, cô mà quyết định kết hôn, đương nhiên là đồng ý cả hai tay – có người nghĩ là muốn cười rồi! Có điều, hải lòng là một chuyện, mẹ Hoàng vẫn không nhịn được kéo con gái vào bếp hỗ trợ, ngầm đánh gia Từ Hách Quân từ đầu đến chân.

“Mẹ không thích thằng bé đó, lúc nào cũng cười cười đùa đùa, đàn ông con trai, phải như bố con, hùng dũng oai vệ, hiên ngang khí phách.”

“Mẹ – “ Hoàng Thượng Dung không thay đổi được thói quen từ bé, cãi lại ngay, “Nếu nói như mẹ, không phải mẹ anh ấy cũng sẽ chê con quá mạnh mẽ quyết đoán, không được dịu dàng cẩn thận tinh tế như những cô gái khác sao?”

“Mẹ nó không thích con?” Mẹ Hoàng khấn trương hỏi: “Người ta có điều kiện gì mà chê con chứ? Nó còn có con rồi đây! Con bây giờ mà gả cho nó thì cũng bằng nuôi con hộ nó đấy, con có nghĩ đến không? Sau này nếu con có con, có cách nào đối xử bình đẳng được với chúng nó sao? Con nhất định sẽ không, chờ con sinh con con sẽ biết.”

Mẹ cô là một mẫu phụ nữ gia đình rất truyền thống, nghĩ như vậy hoàn toàn không có gì sai, nếu là trước đây, cô nhất định sẽ tức giận, cho rằng mẹ mình không hiểu gì cả, ngăn mẹ quan tâm mình, có điều, làm mẹ Hạo Hạo rồi, cô cũng dần dần thấu hiểu nỗi khổ tâm của người làm cha mẹ.”

“Đứa bé đó, có quan hệ rất sâu với con, con sẽ không bỏ lại bố con họ, dù bất kể thế nào, con yêu Hách Quân, con cũng yêu Hạo Hạo, con sẽ thương nó, cũng giống như thương con của con và Hách Quân sau này.”

Ngày trước, Hoàng Thượng Dung nói ra, chỉ có đạo lý, nguyên tắc cứng nhắc, và phân tích một cách lý tính, lần đầu nghe được những lời cảm xúc như thế, mẹ Hoàng có chút khó tiếp nhận.

“Nhưng mà, nó có nhà đâu! Tiền lương cũng ít hơn con, tuổi nhỏ hơn con, còn có con riêng, con mà lấy nó sẽ phải chịu khổ.”

“Vậy lấy một người tuổi lớn hơn con, có nhà riêng thì sẽ không phải chịu khổ sao?” Hoàng Thượng Dung lập tức khôi phục sự áp đảo. “Nếu là người đàn ông khác, vì mặt mũi, chắc chắn sẽ không chuyển đến nhà của con, cũng sẽ không nghe đề nghị của con, lại càng không biết đem tiền lương hàng tháng, không thiếu một đồng giao cho con, sống cùng một người đàn ông như vậy, con có vui hay không?”

“Tiền lương của nó đều cho con giữ?”

Cô gật đầu. “Số tiết kiệm và con dẫu đều ở chỗ con.”

Được rồi! Con gái muốn kết hôn rồi, chuyện này là chuyện đáng mừng, càng mừng hơn, con bé không phải là đứa ngốc nghếch bị tình yêu làm cho choáng váng. Mẹ Hoàng gật đầu.

“VẬY CHỊ CÒN..” Em gái lấy ngón tay tùy tiện khua khoảng ở bên cạnh. “...nhìn thấy ma không?”

“Nếu như lâu không ở cùng Hách Quân thì có.”

“VẬY KHÔNG PHẢI CHỊ SUỐT NGÀY BÁM ANH ẤY!”

“Cũng bình thường thôi...”

“Hóa ra người không-thể-rời là chị à!”

Kể từ sau khi đến với Hách Quân, hầu như cô không còn nhìn thấy hay nghe thấy những hình ảnh và âm thanh phiền phức đó nữa, thỉnh thoảng cũng có cảm giác được cái gì mát mát, có điều, chỉ cần tới gần Hách Quân, cảm giác này rồi sẽ biến mất.

Gần đây, cô còn nhìn thấy một vài thứ người khác không nhìn thấy được, chỉ là, đó không phải là hồn hay ma, mà là những thần phật quay xung quanh Hách Quân, họ đều cười với cô, còn bày tỏ sự thân thiện với cô, mà cô phát hiện, ngay cả trên người Hạo Hạo cũng có! Theo nghiên cứu sơ bộ của cô, đây hẳn là tổ tiên Từ gia tích đức, các vị ấy tu đạo thành tiên, trở về bảo vệ các con các cháu.

Người phúc đức như thế, gả cho còn phải chịu khổ được sao?

Trước đây cô rất độc lập, lên kế hoạch cho cuộc sống của mình rất cẩn thận, không ngừng tìm cách tiến lên phía trước, thỉnh thoảng thấy cô đơn những cũng thấy có vấn đề gì. Chỉ là đôi khi cảm thấy ngực mình trống rỗng, nghĩ rằng, nếu như có thể vì chính mình và vì người xung quanh mà cố gắng hơn thì hẳn sẽ ổn thôi.

Muốn học được yêu người khác, thì trước hết phải yêu lấy mình, cô đã yêu mình rất lâu rồi, mà nhu cầu được yêu người khác, chỉ đến khi gặp Hách Quân mới nhận thức được, khoảng trống trong nội tâm kia dần dần được lấp đầy. Cô không phải một người phụ nữ mù quáng tin tưởng tình yêu, có điều, lần đầu tiên, cô nghĩ ở bên Hách Quân, không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng đáng giá để cô mong đợi.

Cuộc đời luôn có những biến động mà không kế hoạch nào chống lại được, bây giờ, có người cùng mình cùng chống đỡ nó, cảm giác này thật là tốt.

Ở TQ Đài Loan mỗi người có một con dấu cá nhân (tất nhiên là tùy, không phải ai cũng có) để thực hiện một số công việc hành chính. Kiểu khi nào cần kí tên chẳng hạn, thì dùng con dấu này đóng vào. Có dấu này mới coi là hợp lệ. Hình như dấu này dùng thay chữ kí.

Giống như ngày xưa vua chúa viết thánh chỉ thì phải có ngọc ấn ấn một dấu mới coi là có hiệu lực ý.

16. Chương 16

Chuyện Từ Hách Quân và Hoàng Thượng Dung ở chung, cũng không gặt được mọi người lâu, bởi vì họ không chỉ một lần lúc đi mua sắm cuối tuần trùng hợp gặp đồng nghiệp, giữa hai người còn có một cái xe đẩy trẻ con, hơn nữa theo nguồn tin đáng tin cậy của nhân sự, Từ Hách Quân đã dọn nhà, địa chỉ mới vừa hay trùng với địa chỉ Hoàng Thượng Dung.

Từ Hách Quân cũng không định gặt mọi người, nhưng cũng không có ý định phát biểu gì về chuyện này, nội bộ nhân viên Cảnh Tường, đại bộ phận đều biết Hoàng Thượng Dung, hẳn chỉ có thể cảm ơn mọi người đã quan tâm, hai người họ hiện tại đang yêu nhau.

“Không nhìn ra đâu nhé! Hoàng Thượng Dung vậy mà ăn luôn Từ Hách Quân!”

“Hơn nữa còn mua một tặng một, mua ông xã, tặng kèm con trai!”

“VẬY MÀ CÔ ẤY CŨNG MUỐN SAO!”

“Người ta là nữ cường nhân mà! Mơ mộng cũng phải khác người bình thường chứ.”

“Nói vậy, người được lợi không phải là Từ Hách Quân?”

“Sao lại nói thế?”

“Hoàng Thượng Dung mặc dù nhiều tuổi hơn, có điều bảo dưỡng tốt, dù sao sau này chỉ cần đèn tắt, thì phụ nữ ai chẳng như ai! Nhưng mà ngoài cái này ra, đổi lại Từ Hách Quân có thể bớt được 10 năm phần đầu đầy! Cậu xem, có người giúp anh ta chăm sóc con, không gì tốt hơn, hơn nữa, Hoàng Thượng Dung thu nhập cao hơn anh ta, chức vị cũng cao hơn anh ta, còn có một đồng nhà chờ anh ta, kháo, đổi lại là tôi, tôi cũng không cần mặt mũi, làm tiểu bạch kiểm để Hoàng Thượng Dung nuôi luôn!”

“Nhưng Từ Hách Quân tự mình cũng rất cố gắng mà, anh ta sẽ không làm tiểu bạch kiểm đâu!”

Từ Hách Quân trước đây là ông ba phải gặp ai cũng tươi cười, hòa thuận với tất cả mọi người, mà sau khi hấn nhảy n cạp lên thẳng ghế giám đốc, tính tình vẫn tốt như vậy, chỉ có điều, dần dần ở chung lâu, mọi người cũng cảm giác được hấn không vô hại hiền lành như ngoài mặt, trái ngược với tính cách như quả bom của Hoàng Thượng Dung, nổ xong là thôi, Từ Hách Quân càng khó nắm bắt hơn, không ai biết được hấn đang nghĩ gì.

Mà vì hấn đã ở trong tầng dưới thời gian dài, yên lặng quan sát mọi người mọi việc xung quanh, rèn luyện nên khả năng đọc được ánh mắt và hiểu được dùng người, nếu nói hấn sẽ không đối nghịch người khác, không bằng nói, chẳng ai dám trêu chọc hấn, vì hấn có sở trường là làm người khác chịu ơn mình, đồng thời cũng nắm bắt được điểm của người khác.

“Nói không sai, nhưng, tính cách như nữ hoàng đế, Từ Hách Quân ôn hòa vậy không phải bị bắt nạt suốt sao?”

“Vì cuộc sống, vì con trai, phải nhẫn!”

Từ sau khi Hoàng Thượng Dung và Từ Hách Quân càng lúc càng thân mật, Từ Hách Quân cũng rõ ràng thay đổi, không chỉ thăng chức, tiền lương cũng nước lên thì thuyền lên, người cũng càng ngày càng có khí phái, cho dù trên người, không còn khổ sở mà mặc hàng thùng hay hàng rẻ tiền nữa, nhưng gần đây nhìn hấn, không chỉ xuân phong đắc ý, mi tâm còn có luồng quý khí, có cái gì cần trang trọng thì sẽ trang trọng hết sức, không hề có chút nào giống cách sống không thường thức ngày trước. Mọi người đều bảo, lần này Từ Hách Quân vớ được bảo vật rồi, đơn giản là vớ bỏ luôn, Hoàng Thượng Dung tuy rằng hung hãn, không chừng còn có số vượng phu, hơn nữa không chỉ vượng, mà là siêu vượng!

Những lời này rơi vào tai bạn gái cũ Tô Tiểu Đại, thật đúng là vô cùng vô cùng khó chịu, như thế có khác gì nói, Từ Hách Quân với cô thì tuyệt không hạnh phúc, chỉ có cùng với Hoàng Thượng Dung mới vui vẻ.

Nhưng có lẽ là tính cạnh tranh của phụ nữ nổi lên, cô ta không tin.

Đổi lại cho cô ta gặp Từ Hách Quân muộn hơn một chút, gặp hấn muộn hơn một chút, cô mới không ngu ngốc mà bỏ rơi cục thịt béo trước mắt này. Ở bên Ông Dục Kiệt, mặc dù rất thỏa mãn mong muốn hưởng thụ vật chất của cô, nhưng, hấn ta chỉ quan tâm chính mình, dịu dàng săn sóc chỉ xuất hiện lúc theo đuổi cô ta thôi, chưa được rồi, thì không biết quý trọng nữa!

Sớm biết vậy, cô thà tình nguyện ở lại bên cạnh người tiết kiệm đến keo kiệt Từ Hách Quân, tuy sẽ khổ hơn một chút, nhưng ít ra, an toàn hơn.

Nếu bây giờ bạn gái chính thức của Từ Hách Quân đã xa tận chân trời, vậy cô ta ở gần ngay trước mắt có cơ hội rồi! Người ta nói, đàn ông khó quên nhất là bạn gái cũ, huống chi cô ta trẻ tuổi hơn Hoàng Thượng Dung, có lẽ có cơ hội.

Thư kí của Từ Hách Quân hôm nay xin nghỉ ốm nửa buổi, cô ta liền xung phong nhận làm thay công việc của thư kí giám đốc, tiếp đó, nên lộ thì lộ, nên uốn éo thì uốn éo, cô ta làm như chốn không người toàn thân thì triển tư thế, nhưng Từ Hách Quân không biết là cố ý nhìn như không thấy hay không thêm nhúc nhích, vẫn không có phản ứng gì.

Cho đến tận trước khi tan làm...

“Giám đốc, không biết tối nay anh có rảnh không?”

“Hôm nay anh sẽ về đúng giờ, trong nhà có việc, có chuyện gì không?” Từ Hách Quân vội vàng xử lý tài liệu trong tay, nên không ngẩng đầu, hỏi thẳng.

“Vậy mai?”

“Mai?” Cuối cùng hắn cũng ngẩng đầu nhìn kĩ cô ta. “Có chuyện gì sao?”

“Vâng... Em có một vài việc, muốn nói với anh...” Tô Tiểu Đại cúi đầu, không rõ vô tình hay cố ý vuốt tóc mai ra sau tai, lộ ra một chiếc khuyên tai dài bạc màu lam, đó là một trong những món quà hắn tặng.

Từ Hách Quân mím môi, cảm giác được ý đồ của cô ta, nhưng hắn cũng không vạch trần, hắn không phải loại người hẹp hòi đâu.

“Có chuyện gì, em có thể nói ngay bây giờ.”

“Ở đây, có lẽ không tiện lắm.”

“...Nếu như phòng làm việc cũng không tiện, anh không cho nơi khác sẽ tiện hơn.”

Oán khí bị làm ngưng tích lũy từ trưa đến giờ đã đến giới hạn, cô ta cũng không chịu được nữa.

Tô Tiểu Đại tới gần hắn, to tiếng nói với hắn: “Từ Hách Quân, rốt cuộc anh có hiểu em đang nói cái gì không?”

“Anh hiểu.”

“Vậy mà anh còn từ chối em!”

“Tiểu Đại, anh không phải là loại đàn ông thích thù dai, nhưng anh đối với tình cũ cũng không có thói quen lưu luyến.”

Một câu nói quá thẳng thừng, Tô Tiểu Đại không ngờ được người bình thường mặt cười cười vậy mà có thể nói lời ác độc như vậy.

“Dù sao, anh và Hoàng Thượng Dung yêu nhau cũng chỉ là vì cô ta chăm sóc được anh, hôm nay cô ta mà không có gì cả, căn bản anh đã cũng không đã được cô ta đi!”

“Không sai.” Hắn hiếm có lúc trả lời nghiêm túc, lại trầm giọng, áp suất xung quanh cũng thấp xuống. “Người sợ cô ấy bỏ đi, là anh.”

“Nói vô ích, nếu như cô ta không có khả năng nâng đỡ anh, anh sẽ không được trọng vọng như bây giờ.”

“Tiểu Đại, anh cứ một mình như thế, sẽ không có gì cả, chỉ có Thượng Dung mới có thể khiến cho anh biết mình muốn làm gì, cần làm gì, cô ấy có những thứ anh thiếu, mà đó không phải là thứ cô gái nào cũng có, em nói đúng, anh không thể không có cô ấy, nhưng không phải về vật chất, mà là tinh thần. Anh không thể mất cô ấy.”

“Vớ vẩn! Chẳng qua anh là thằng nghèo kiết xác không có một cái gì, anh cho anh là ai? Tôi muốn dạng đàn ông nào mà không có?” Đứng trước sự dụ dỗ rõ ràng như ban ngày của cô ta mà hắn còn bất động như núi, quên đi! Tô Tiểu Đại cô cũng không phải thiếu đàn ông, cô đã nguyện ý cho hắn một cơ hội, Từ Hách Quân còn phải thăm vui sướng ấy.

Cô ta thu dọn đồ của mình, trước khi xoay người rời phòng làm việc của giám đốc, còn nói: “Tôi thấy tám phần là vì anh thực ra thích đàn ông, mới có thể yêu được cái dạng nam nhân bà như Hoàng Thượng Dung!”

Từ Hách Quân cười khổ. Hóa ra mọi người xem hắn và Thượng Dung vậy sao!

Thượng Dung yêu hắn, hắn cũng bị người ta nói lời không dễ nghe, hắn biết, cho nên hắn cũng cố gắng bảo trì khiêm tốn, nếu như có thể cưới Thượng Dung về sớm một chút, lời ra tiếng vào cũng ít hơn thôi! Ừm... Hắn cũng muốn cưới Thượng Dung thật nhanh, có điều, hắn phải luyện cho da dày hơn chút đã.

Nếu như cô biết hắn là cậu chủ nhà họ Từ, con trai duy nhất của Từ Ánh Chương, có thể nào sẽ chặt chân hắn, ném xác xuống bờ sông không?

Rất có khả năng là sẽ.

Ăn cơm xong, Từ Hách Quân đang ngồi trong phòng khách chơi rèn trí nhớ với con trai, Hoàng Thượng Dung cầm máy tính xách tay đi ra, cô đang vật lộn với tiền nong trong nhà.

“Trước đợt điều chỉnh nhân sự tiếp theo, lương của anh cộng thêm lương của anh, bán căn hộ này đi, đại khái là đủ bọn mình để ra được một khoản tiền, mua một căn hộ lớn hơn một chút.”

“Sao phải mua căn hộ mới?”

“Anh ngốc quá! Lúc em mua nhà này là để một người ở, chỉ có một phòng ngủ, lại không lớn, Hạo Hạo lớn lên rồi, cũng phải có phòng riêng, nếu mình có sinh nữa, nhất định sẽ chật! Không nhân bây giờ nghĩ cách luôn, lẽ nào anh định con mình đều ở chen chúc cùng phòng với mình sao?”

Ôm con trai, Từ Hách Quân rất muốn nói cho cô hay, thật ra cô có thể không cần lo nghĩ thế đâu, nhưng nghe cô lên kế hoạch hết rồi, thực sự lại làm cho hấn xúc động.

“Lương hai người chúng ta không thấp, thêm tiền thưởng cuối năm, mình trích một ít, để vào chuẩn bị tiền học hành cho con, còn lại một năm tiết kiệm được một trăm vạn, mười năm nữa, là mình có thể mua nhà ở Đài Bắc rồi.”

“Bảo bối, em muốn sinh mấy đứa?”

“Mình đã có một đứa con trai là Hạo Hạo rồi, con trai làm anh thì tốt, nhưng thực ra em muốn sinh con gái hơn, chúng mình lại sinh thêm hai đứa con gái nhé?”

Hấn đang định mở miệng tán thành, Hoàng Thượng Dung lại tiếp tục bày tỏ nguyện vọng.

“Tính lại thì, không nên sinh hai đứa! Ba đứa con tuy là vừa đẹp, nhưng áp lực lớn quá, mặc dù đến đứa thứ ba nhà nước có trợ cấp, nhưng em không mong anh chịu khổ quá, về sau còn tiền học thêm, tiền học chính của con, nếu chúng nó còn đòi mình cho ra nước ngoài học sâu hơn – trời ơi! Ai, sinh thêm một đứa con gái thôi.”

Từ Hách Quân nghe vậy, đem cô đang chìm trong mơ mộng ôm vào lòng, tựa vào vai cô, hỏi: “Nếu không phải lo lắng về kinh tế, em muốn sinh bao nhiêu?”

“Bốn, hai trai, hai gái, vậy cho đông vui.”

Hấn ôm eo nhỏ của cô, bàn tay ấm áp phủ trên bụng cô. “Sinh bốn đứa, vậy khổ em lắm!”

“Cũng phải, thời gian mang thai đúng là rất mệt mỏi! Bụng thì to, móng chân cũng không cắt được, bình thường leo ba bốn năm tầng nhà cũng không sao, lúc có thai một hai tầng cũng không xong... Ai, có điều còn chưa khổ bằng chăm con, mặc dù có con thì rất vui, có điều, hay là thôi đi! Bốn đứa nhiều lắm, giảm bớt đi, mình sinh một trai một gái, có nếp có tẻ, vậy là được rồi!”

“Bảo bối, lúc sinh con, rất đau phải không?”

“Đương nhiên rồi! Không phải là em nói quá đâu! Bác sĩ cắt mở rộng sản đạo em cũng không còn cảm giác nữa, thực sự là quá...”

Ó? Xong! Hoàng Thượng Dung lập tức dừng lại, cứng ngắc người quay đầu nhìn Từ Hách Quân. Cô... có phải vừa nãy... nói hớ gì rồi?

Vốn cho là Từ Hách Quân sẽ ngưng trọng sắc mặt, giận dữ thế nào, không ngờ, hấn vẫn cười nhẹ, dịu dàng nhìn cô, còn nhân lúc cô quay đầu, hôn một cái lên mặt cô.

“Nếu đau như thế, vậy mình đừng sinh nữa nhé?”

Hấn phát hiện rồi? Vậy sao hấn không tức giận? Hoàng Thượng Dung lần đầu biết có tật giật mình, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Thật ra, bọn họ đều tiến triển đến bước này rồi, cô cũng nên nói thật với hấn thôi! Nhưng, Hách Quân liệu có cho là cô cố ý dùng con trai để buộc hấn ở bên cạnh không?

Tuy lúc đầu cô mới nhìn thấy một người đàn ông như Hách Quân vụng về chăm sóc cục cưng, cảm thấy thương cảm, muốn hỗ trợ chăm sóc cục cưng, làm tròn một chút trách nhiệm của người mẹ, nhưng thật sự cô không ngờ cô và Hách Quân sẽ được đến như bây giờ!

“Hách, Hách Quân, em có chuyện muốn nói với anh...”

“Chuyện gì?” Hân nhướng mày, chờ cô nói tiếp.

“Là, chuyện liên quan đến mẹ đẻ của Hạo Hạo...”

17. Chương 17

“Nói đến đây,” Từ Hách Quân đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Hôm trước Hạo Hạo tròn một tuổi, bố anh còn đánh riêng một cái dây chuyền vàng cho nó, ý của mẹ anh là bố anh hết giận rồi, nhân lúc này quay về, anh muốn chính thức giới thiệu em với người nhà của anh, hơn nữa, anh cũng có một số việc muốn em biết.”

“Chuyện gì?”

Ha ha! “Đến lúc đó rồi hay, anh sợ em sẽ giận anh.”

“Nói gì vậy!” Hoàng Thượng Dung đẩy đẩy hân. “Sao em lại giận anh?” Nào có chuyện gì đáng giận hơn việc cô sinh Hạo Hạo xong còn ném con cho hân nuôi chứ? Chỉ cần hân đến lúc đấy đừng phát điên là được.

Hách Quân bình thường rất tốt, tính tình cũng tốt, nhưng quen biết lâu, sẽ biết hân không phải dễ trêu chọc, hân, nói thật ra thì cũng có chút không đành hoàng gì, luôn thích chơi ngầm, người rất phải bầy hân còn hoàn toàn ngờ ngác không biết mình bị ai trêu chọc, nhưng cô thấy, lại như nhìn ác nhân có ác báo vô cùng vui vẻ.

“Đã nói là sẽ không giận nhé!” Hân đưa ngón tay bắt cô ngoắc.

“...Anh cũng không được giận đâu!”

“Ha ha, em đừng giận đến đòi chia tay anh, mới là quan trọng.”

“Em mới sợ anh giận ấy!”

Cuối cùng là ai định giận ai đây? Hai người nhìn nhau, xì một cái, bật cười.

Dù sao, Hách Quân cũng không có chuyện lớn gì gạt cô đâu! Hoàng Thượng Dung thông minh tiên phát chế nhân.

“Được, em sẽ không giận anh, anh cũng không được giận em.”

“Đây là em nói nhé!”

Hôm sau, Từ Hách Quân cho con trai mặc quần áo mũ nón chỉnh tề xong, Hoàng Thượng Dung vào bãi đỗ xe bật máy sưởi chuẩn bị, rồi đem Từ Hạo đặt lên ghế sơ sinh, thắt chặt dây an toàn, Từ Hách Quân vòng qua ghế điều khiển, rút chìa của cô.

“Anh lái xe nhé! Dù sao cũng là đi nhà anh, em không quen đường mà!”

Được rồi, đây đúng là lý do rất hay để hân lái xe...

Hả? Hoàng Thượng Dung sững sốt, “Em không biết anh biết lái xe.”

“Anh cũng không nói là anh không biết,” hân nói lại. “Anh chỉ không quen thôi.”

Đúng! Khác nhau đấy!

Cô đành để cho hân lái xe. Nhưng khi xe rời khỏi bãi, Từ Hách Quân lưu loát đổi số, lùi xe, xem gương chiếu hậu nhìn phía sau, thuần thục đánh vô lăng, Hoàng Thượng Dung không nhìn được nghĩ, đàn ông lái xe thực sự rất đẹp trai...

À nhầm, sao hân lại thành thạo thế?

“Về Đài Loan lâu như vậy cũng bắt đầu quen lái xe bên trái.”

Hoàng Thượng Dung quay đầu nhìn hấn, hấn nói vậy là ý gì...

“Trước đây anh học ở Anh, quen ngồi bên phải lái xe.”

“Anh từng học ở Anh?” Giọng cô liền cao lên một quãng tám.

“Anh là du học sinh.”

“Cuối cùng thì anh đã giấu em cái gì?”

“Anh không giấu em gì cả, chỉ là anh chọn một cuộc sống không có người bình thường nào nghĩ đến.”

“Anh...”

“...Đã nói là không tức giận.” Thấy cô sắc mặt bất thường, Từ Hách Quân nghiêm túc nói.

“Em không tức giận.” Cô chỉ rất nghi ngờ mà thôi.

Kỳ quái, kỳ quái, thực sự là quá kì quái! Hoàng Thượng Dung dần dần nghĩ, chuyện có điểm gì không đúng, càng nghĩ càng bất an, nhưng vẫn không tìm ra được chỗ nào kì quái.

Hấn có tiền đi du học, nhưng lại không có tiền ăn hơn một chút, dùng hơn một chút?

Hay là mỗi người có cách sử dụng tiền khác nhau, cuộc sống có thể khổ một chút, nhưng học hành tri thức thì không thể thiếu.

Quên đi, nói chuyện khác.

“Nhà anh ở đâu? Xa lắm sao?”

“Lái xe đại khái hơn hai mươi phút!”

“Huyện Đài Bắc sao?”

“Không phải.”

“...Thành phố Đài Bắc?” Cách nhà cô hai mươi phút đi xe, trừ vùng ngoại thành là huyện Đài Bắc, chỉ có khu vực trung tâm thành phố.

“... Khu Đại An.”

Tốt, cô không muốn hỏi nữa.

Chỗ nào không phải cũng đều là khu nhà có điều kiện sao! Có khả năng, nhà hấn vừa hay là vùng ven, hoặc là nhà cũ từ bốn mươi năm mươi năm trước.

Thế nhưng, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, chuyện không đơn giản như thế, chỉ là, cô không có thói quen dựa vào giác quan thứ sáu để phán đoán, nên chỉ rất bất an. Trong khi hấn đỗ xe chờ đèn đỏ, cô chuyển ôm Hạo Hạo ở phía trước mình, để con áp mặt vào ngực.

“Em muốn ôm cái gì đó,” nét mặt của cô càng khó coi. “Em thấy anh có chút xa lạ.”

“Bảo bối,” hấn thấp giọng xuống, cô biết, đây là cách hấn nói khi hấn nghiêm túc nhất, “Anh vẫn là anh, vẫn là Từ Hách Quân em biết, anh vẫn là như thế, không có điều kiện bên ngoài của anh có thể ảnh hưởng đến tình cảm của hai chúng ta.”

“Rốt cuộc anh giấu em cái gì vậy?”

“... Em nói em không tức giận.” Hấn nhắc.

“Em. Không. Tức. Giận.” Lần này, giọng nói của cô có chút miễn cưỡng, từng tiếng cố gắng cường điệu mình rất độ lượng.

Có lẽ cảm nhận được bầu không khí gượng gạo giữa bố mẹ, Từ Hạo đột nhiên bất an giãy giụa, nức nức nở nở nhăn mặt lại, Hoàng Thượng Dung bị con trai chuyển sự chú ý, vội vàng dỗ dành thẳng bẻ, nhất thời quên hết tức giận.

Oh, cô không có giận đâu.

Xe càng lúc càng tới gần nội thành, mà sắc mặt Hoàng Thượng Dung cũng càng lúc càng khó coi, bóng cây xanh rậm rì và gió hiu hiu cũng không khiến cô cảm thấy khá hơn, nhất là lúc xe dừng lại trước tầng hầm của một khối kiến trúc rất lớn rất hoa lệ, cô gần như hét lên.

“Anh ở Đế Bảo?”

“... Em nói em không tức giận.” Hấn lại nhắc.

“Em, không, tức, giận!” Lần này giọng đã cao lên.

Đây là tình huống gì? Được rồi! Từ Hách Quân cô vốn tưởng là một cậu nhân viên nhà nghèo rớt, hóa ra rất có điều kiện, có điều kiện đến mức có thể ở trong khu nhà cực kỳ cao cấp trong số những khu nhà cao cấp thế này.

Vậy cô được tức giận không? Vị hôn phu rất có tiền, tốt, vấn đề kinh tế được giải quyết, tốt, vậy sao cô không hề thấy vui vẻ gì cả?

Hai bên có bốn nhân viên quản lý mở cửa xe cho họ, Từ Hách Quân mở cốp sau, để cho nhân viên cầm hành lý cho họ, nhìn hấn thuần thục chỉ đạo mọi việc, cô lại càng tức giận.

Vào thang máy xong, hấn nói: “Hạo Hạo để anh bế!”

Thấy cô sắc mặt âm u, tuy rằng hổ dữ không ăn thịt con, chắc chắn cô sẽ làm cái gì ảnh hưởng không tốt đến con rứt ruột đẻ ra đâu, có điều, phụ nữ tức giận, chuyện gì mà không làm được... Hấn cứ cẩn thận một chút.

“Không được!” Hoàng Thượng Dung nói: “Hiện tại em không tức giận, chỉ là hơi khó chịu, chờ chút nữa, em vẫn cho anh đủ mặt mũi, có điều, về nhà... Tốt nhất anh phải cho em một lời giải thích.”

Dạ dạ dạ! Từ Hách Quân gật đầu lia lịa, tại thời điểm quan trọng như vậy, lão bà đại nhân nói gì cũng đúng.

Chỉnh lại tư thế của Hạo Hạo lần nữa, cô quyết định, tạm thời không để ý đến tên kia, chỉ tập trung vào con trai...

Từ Hạo kéo tóc mẹ, Hoàng Thượng Dung bắt lại tay nó, không để nó nghịch nữa, cùng lúc, cô phát hiện một cái vòng trang sức vàng lấp lánh trên tay con trai... Rồi tiếp theo cô phát hiện, không chỉ tay phải, cả tay trái cũng có, hơn nữa không chỉ có hai tay, mà cả hai chân... Trừ tay chân ra, còn cả cổ thẳng bé...

“Đây là cái gì?”

Cô kinh hãi hét lên, cuối cùng nhìn thấy bằng tên cho chó, à không bằng tên bằng vàng trên cổ con trai, khắc rồng bay phượng múa rất sống động, lộng lẫy xa hoa, nhưng nằm chính giữa một đồ hình chúng tinh cũng nguyệt có khắc một chữ lối giáp cốt – Từ.

Đây không phải bằng vàng cô nhìn thấy ở phòng làm việc của tổng giám đốc lần trước sao?

“Vòng tay và dây chuyền bố anh đặt làm cho Hạo Hạo đấy.”

Bố hấn? Cùng một kiểu dáng, một kiểu chữ, lại ở Đế Bảo – cô nhớ rõ tổng giám đốc cũng ở đây. Trời đất! Không lẽ...

Còn chưa kịp để cô nghĩ được rõ ràng, cửa thang máy đã mở ra. Cửa vừa mới mở, hành lang đã xếp hai hàng quần gia và nữ giúp việc rất khoa trương – “Chào mừng thiếu gia, thiếu phu nhân, tôn thiếu gia về nhà.”

18. Chương 18

Từ Hách Quân nhả chặt lông mày. Bình thường hấn về nhà nào có “long trọng” vậy đâu? Vốn hấn còn đang lo lắng chuyện mình công bố thân phận thật, Thượng Dung phải có chút thời gian tiêu hóa, giờ lại thêm màn phô trương này... Ay da, hấn thấy Thượng Dung mặt tái đi phân nửa rồi.

“Từ bao giờ có thêm trò này vậy? Bó!”

“Ha ha ha!” Tiếng cười quen thuộc từ bên trong truyền đến, Từ Ánh Chương cười híp mắt miệng ngậm tẩu đi ra. “Bố biết các con sẽ không vào cửa lớn, gần đây nhân viên gác cổng bày trò này, bác Đoàn của con xem rất thích, bố nghĩ các con cũng xem thử, thế nào? Giám đốc Hoàng, có phải rất khí phách không!”

“Giám đốc Hoàng cái gì? Cô ấy là vợ tương lai của con, là con dâu tương lai của ba.”

“Con mà cố gắng hơn một chút, vào công ty hai ba năm rồi, còn vẫn làm trong công ty con, chức vụ còn thấp hơn vợ. Bố nói này Thượng Dung! Gần đây, Hách Quân và Hạo Hạo đã làm phiền con nhiều rồi!” Khéo léo đón cháu trai từ trong tay Hoàng Thượng Dung, Từ Ánh Chương trêu cháu ngoan. “Hạo Hạo ngoan, úi chà! Trộm vía lại béo hơn rồi, cho ông thơm cái nào.”

Mà Từ Hạo ở trong lòng ông, thoáng cái kéo kéo tai ông nội, thoáng cái kéo kéo mũi ông nội, tuyệt không có gì là sợ người lạ, ngược lại còn vui vẻ cười khinh khích.

“Ông... ông...”

(tiếng Việt mà thằng bé nói bố không xong đã phát âm được ông nội thì phải nói là quá giỏi :v)

Hai ông cháu tình cảm thật, hẳn thường hay về nhà lắm phải không!

Ai bảo hai người họ không giống? Từ đầu đến chân, Từ Hách Quân đều cực kỳ giống Từ Ánh Chương, bao gồm cả tính cách thích đùa, và kiểu cười tiểu lý tàng đạo!

Ghê tởm. Vừa nghĩ đến Hạo Hạo của cô cũng cùng một máu với bố con họ, sau này không chừng cũng sẽ trêu đùa cô như thế, cô liền nổi giận.

“Bảo bối... “ Từ Hách Quân biết bên cạnh có núi lửa sắp phun trào, vậy nên đáng thương kéo tay áo cô, chờ mong cô có thể nguội bớt mà tắt lửa.

“Đừng kéo em.”

Hoàng Thượng Dung tuy lạnh lùng từ chối hẳn, nhưng rất để ý thể diện của hẳn không xoay người bỏ đi, tuy rằng mặt có chút gượng gạo, nhưng dù sao cô không phải đèn cạn dầu, lập tức khôi phục năng lực xã giao bình thường. Khách khí chào hỏi Từ Ánh Chương và mẹ Từ.

Trên bàn cơm, mẹ Từ không hết tò mò về Hoàng Thượng Dung, hỏi cô làm sao quen biết con mình, lại hỏi công việc bây giờ của cô có khổ lắm không, bình thường thích ăn gì...

“Dạo trước, nhờ cháu hay qua nhà Hách Quân để ý, cháu không biết đâu, lúc đó nó nói, nó muốn dọn ra ở một mình, đúng là dọa bác kinh hãi! Nó muốn gì, trong nhà có khi nào khát khe nó đâu, sao biết nó đột nhiên lại nghĩ quẩn, thích sống khổ sống sở thế!”

Đúng, đang yên đang lành người có tiền không làm, sao hẳn còn giả nghèo lừa dối bà con? Nghe mẹ Từ nói, Hoàng Thượng Dung nhìn về Từ Hách Quân ngồi ở một bên, sát khí vô hình lan tỏa.

“Vốn bác phản đối lắm, nhưng bố nó cũng rất tán thành, ông ấy nói Hách Quân từ nhỏ không phải chịu khổ bao giờ, không biết khó khăn của đời người, để nó ra ngoài tự thử nghiệm cuộc sống, đối với nó cũng là một chuyện tốt.”

Cũng phải, loại đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng như hẳn, làm sao mà biết được người bình thường đang phiền não cái gì, vậy sau này làm sao biết thông cảm với nhân viên... Khó có được còn biết tự suy ngẫm lại, Từ Hách Quân cũng không phải là hết thuốc chữa.

“Lúc đó, nó còn làm đủ mọi việc, cái gì gì cũng đòi dùng đồ cũ, như xô pha, đồ trong bếp, đồ dùng hàng ngày, tất cả đều là đi xin lại, hoặc là lên mạng so giá, tìm giá rẻ nhất có thể, bác qua nhà nó trọ một lần, đúng là vô cùng thâm thối.” Thảo nào, cô cứ nghĩ đồ dùng trong nhà Hách Quân có chỗ gì đấy rất kỳ lạ, phong cách không thống nhất, nhưng hẳn lại không phải là người không có mắt thẩm mỹ, phải nói là, cái gì phải để ý đến, hẳn sẽ vô cùng quan tâm, nhưng đồ dùng hàng ngày thì lộn xộn bất thường, hóa ra là thu mua từ khắp mọi nơi, vậy thì đúng là đành chịu.

“Nếu như không phải là thế, nó cũng sẽ không gặp cháu, phải không?”

Đúng vậy, nếu cô sớm biết Từ Hách Quân vốn là một đại thiếu gia, cùng khổ không chỗ nương tựa chỉ là giả vờ, cô tuyệt đối sẽ không đột nhiên lương tâm nổi lên, một lời sai lầm nhận làm mẹ nuôi Hạo Hạo, tự chui đầu vào lưới.

Nhưng, tại sao cứ phải chờ đến tận cuối cùng hần mới nói? Cô giống như một con ngốc, bị cưỡng bức vào nhà hần, mà cô đến tận trước cửa nhà hần, mới biết được hần là con trai của ông chủ mình!

Không được, cô mà nhịn nữa thì nghẹn thành bệnh mất! Hoàng Thượng Dung chậm rãi đứng dậy, hơi cúi người xin phép hai vị phụ huynh rời đi, Từ Ánh Chương đánh mắt cho con trai, người nào đó thức thời đi theo.

“Em vào phòng rửa tay sao?”

Hoàng Thượng Dung lạnh lùng trừng hần. Từ Hách Quân nhún nhún vai, biết cô muốn tìm hần tính sổ, liền dẫn cô về phòng mình.

Mà hai ông bà Từ ở lại bàn ăn, chơi với cháu, có điều, mẹ Từ vẫn cảm thấy có chỗ không ổn lắm.

“Ánh Chương, Hách Quân theo đuổi Thượng Dung không gặp vấn đề chứ?”

“Có thể. Hách Quân lớn được từng đây, chưa nhìn thấy nó chú tâm làm gì bao giờ, mà cô gái kia – nếu nói, trên đời có người đàn ông nào khắc được nó, cũng chỉ có Hách Quân nhà chúng ta thôi.”

“Thượng Dung... Hung dữ lắm sao?” Từ gia cũng chỉ sinh được một đứa con trai là Hách Quân, bà vốn mơ mộng sau này có thể cùng đi dạo mua đồ với con dâu cơ mà!

Xem ra, bà chỉ có thể đặt hi vọng lên cháu gái vậy.

“Ở công ty nó có biệt hiệu là nữ hoàng đế đấy, em nói xem?”

“...” Thật à?

“Sao vậy?”

“Hách Quân nhà mình lừa nó như thế, có khi nào phải chịu cực hình không?” Thật lo lắng ây dà!

Vừa vào phòng, Từ Hách Quân liền đóng cửa lại, quay người, một cái gối đầu túc tọt nện ngay lên mặt –

“Tại sao không nói cho em biết sớm hơn? Con mẹ nó anh chết tiệt có tiền, lại còn là con trai của ông chủ!”

Về mặt hần có chút ai oán, có điều, thật ra là vô cùng sung sướng, vì cô chỉ ném có cái gối, cũng không phải là một cái tát.

“Anh đã định thế, nhưng em muốn anh nói em biết cái gì? ‘Bảo bối, thật ra anh rất giàu?’ hay là ‘Bảo bối, thật ra em không cần phải chăm chỉ làm việc vậy đâu, cái công ty này sớm muộn gì cũng là của em.’ như vậy phải không?”

“Anh quá không thành thật! Giờ còn dẻo mồm nữa!” Hoàng Thượng Dung nổi giận đùng đùng, hai tay ôm ngực. “Anh làm em thấy mình như một đứa ngốc!”

Hần luôn nói, hần thích xe của cô, bởi vì ghế sau khá rộng, hần có thể lăn qua lại ở sau, nhưng, hiện tại, trong mắt Từ Hách Quân có nhiều tiền, chẳng qua chỉ là một cái xe mui kín của Nhật phổ thông như một món đồ chơi; khi hần vào nhà cô lần đầu tiên hần đã hét to lên ngay là đẹp quá, sau này có tiền hần cũng phải mua một căn... Nghĩ đến những lúc ấy hần đều là giả vờ, cô không còn cách nào tin tưởng hần được nữa!

“Tình cảm của anh với em là thật, vậy còn chưa đủ sao?” Từ Hách Quân thử đến gần cô, nhưng cứ mỗi một bước hần bước lên, cô lại lùi lại một bước.

“Sao em có thể tin được anh?” Cô không không chế được kêu to, “Tôi không thể nhìn thấy anh nữa, anh đi đi!”

Hần trầm giọng xuống, “Ý em là, em muốn bỏ anh đi sao?”

“Ai bảo anh lừa tôi! Anh căn bản không hề nghèo, không hề ngây ngô, không hề ngốc, anh căn bản là...” Đối mặt với sự tức giận của cô, hần phi thường bình tĩnh, hơn nữa trên khuôn mặt không nhìn ra được cảm xúc của hần, mơ hồ có ý cười.

Hoàng Thượng Dung nháy mắt giật mình vì biểu cảm tràn ngập tà nịnh của hần. Cô vốn sớm biết Từ Hách Quân chân chính không phải dễ bắt nạt, dễ nói chuyện, rất nhiều lúc, cô cũng có thể thấy được hần dụng tâm vì cô, nhưng cô không ngờ, hần sẽ để lộ ra sự xấu xa nhất của mình trước mặt cô.

“Anh làm sao? Không phải em đều biết rõ anh không dễ bắt nạt như bề ngoài sao? Em đã sớm biết chuyện này rồi, nhưng lại vẫn mê muội vì anh, không phải em thích anh như vậy sao?”

Người, người này sao lại mặt dày như vậy! Cô biết hần luôn cợt nhả, không đáng hoàng, nhưng thật ra suy nghĩ đều rõ ràng hơn bất cứ ai, ngay cả giờ cô muốn trút giận lên hần, cũng không tìm được một cái cớ nào cả.

“Nhưng... Anh gạt em!”

Con gái có thể nói dối cả trăm lần, nhưng tuyệt đối không cho phép người của cô ấy có một chút không trung thực!

“Nếu nói về chuyện lừa gạt, Hoàng Thượng Dung, em cũng không thật thà đâu.” Từ Hách Quân lay lay giường trẻ con trống bên cạnh, thường khi hần về nhà, con trai sẽ ngủ trong này. “Mẹ đẻ của Hạo Hạo là ai, hần là em rõ hơn anh, cần anh nói thẳng ra không? Hay là em muốn tiếp tục chơi trò ‘mẹ nuôi’?”

Ghê tởm! Quả nhiên hần đã sớm biết, không phải đã bắt được một chân cô, sao hần có thể hoàn toàn không phản ứng vậy chứ!

“Anh đã phát hiện ra rồi sao?”

Hần nhướn mày, không phản bác. “Mỗi người một lần, chúng ta hòa.”

Mỗi người một lần cái đầu hần, đây cơ bản không phải cạnh tranh công bằng, từ đầu đến đuôi cô đều bị giấu hết mọi chuyện, điểm này không công bằng!

“Đê tiện!” Bình thường rất biết mắng người như Hoàng Thượng Dung, lúc này cũng chỉ phun được ra hai chữ.

“Đúng, anh đê tiện.” Từ Hách Quân thở dài, bước tới gần cô.

Không ngờ hần thừa nhận nhanh như vậy, nhất thời, cô không biết phải mắng hần như thế nào.

“Bảo bối, anh đê tiện, bởi vì anh muốn nắm chắc lá bài này, bởi vì anh biết chỉ có như thế em mới ở lại bên cạnh anh, anh muốn giữ em lại bên anh, bởi vì anh, yêu, em –“

“A ——“ cuối cùng, cô được nghe ba chữ này! Hoàng Thượng Dung đột nhiên hét thành tiếng, bịt chặt tay chạy vù vào phòng tắm, rầm một cái đóng sập cửa.

Cô không phục! Cô tưởng mình đã tìm thấy tình yêu đích thực, tuổi hơn cô, xuất thân cũng hơn cô – kể cả có như thế, cô vẫn thích hần, không ngờ, hần thực sự đúng tiêu chuẩn giả trụ ăn hổ, hần không chỉ giàu nứt đổ đổ vách, còn mưu mô khiến người ta phát run! Vậy mà lại lừa cô, để cho cô bỏ ra tình cảm chân thành của mình rồi mới nói cho cô biết, hần không phải như cô vẫn tưởng – mà bây giờ, cô muốn bỏ hần đi cũng không được nữa.

Cô giận là giận chính cô, vốn không thể chịu được đề tha thứ hần đã lừa dối, nhưng lại chỉ vì ba chữ “anh yêu em”, mà trong thâm tâm cô đã bắt đầu khoan dung.

Cô thích đàn ông thông minh, là con gái, ai chẳng muốn người đàn ông của mình thật thông minh, nhưng, nếu người đó quá thông minh, lại hay tự ình là đúng. Mấy năm tình trường đen đủi, cô đã có một cái kết luận: cô thích hợp với những người không vĩ đại, ít ra, là những người đàn ông chịu nghe lời cô, mà người đó không chỉ nghe lời cô, còn rất thông minh, có thể giúp cô bày kế sách, nếu là một người ngốc nghếch, vậy hần hoàn toàn không thể lọt vào mắt xanh của cô rồi...

Đó là vấn đề! Một người đàn ông ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lại không được ngốc nghếch, cái này có vẻ khó...

Giờ đây, Từ Hách Quân xuất hiện, mặc dù có chút không nghiêm chỉnh, lại rất hay ỷ lại cô, nhưng hẳn đúng là rất thông minh, mà thông minh của hẳn, nghĩa là, dù cô có không ở bên cạnh giúp đỡ, hẳn cũng có thể tự mình đảm trách mọi việc, chỉ có ở bên cô, hẳn mới làm nũng, cũng nghe lời, cô nói một, hẳn không nói hai, nếu hai người ý kiến bất đồng, hẳn cũng sẽ rất khéo léo lấy lui làm tiến, nghĩ một phương án có thể để hai người hòa bình đạt thành ý kiến chung... Một người đàn ông khó tìm như thế đã xuất hiện bên cạnh cô, cô còn có gì để soi mói?

Hoàng Thượng Dung à Hoàng Thượng Dung, thực sự là thông minh một đời, hồ đồ một chỗ, cả đời này cô cứ thế mà chịu thua trong tay Từ Hách Quân rồi!

Ngay khi cô đóng cửa lại, Từ Hách Quân khẽ mỉm cười. Hẳn biết hẳn thắng rồi, Thượng Dung sẽ không rời hẳn đi, sẽ cam tâm tình nguyện ở lại với hẳn, giờ cô chỉ là sợ hãi, cần một chút thời gian thích ứng. Hẳn thừa nhận bản thân có điểm hơi dăm, cũng âm mưu một chút, nhưng chỉ cần có thể giữ lại Thượng Dung, chút tâm cơ ấy có gọi là gì?

Hắn đứng ngoài thử trấn an cô một lúc lâu, cuối cùng, hẳn quyết định cho cô một ít thời gian một mình suy nghĩ, vậy nên đi ra nói với hai vị lão nhân gia yên tâm, bọn họ không đánh nhau...

Mẹ Từ trách hẳn, “Thằng bé này, cứ thích đùa dai thế, nếu Thượng Dung bị con hù chạy thật, xem con đuổi lại kiểu gì?” Bà biết Thượng Dung là cô gái đầu tiên khiến con trai yêu đến muốn lấy về nhà, nhưng, nó cứ dọa người thế này, Thượng Dung tốt nhất phải có ý chí kiên cường, phải có thể chất thần kinh mạnh mẽ, mới không suốt ngày suy nhược thần kinh.

“Yên tâm, cô ấy không thoát được ngũ chỉ sơn của con.” Hẳn cười hì hì, rồi lại trêu chọc con trai.

“Tốt nhất là thế!”

“Được rồi!” Từ Hách Quân đứng dậy, “Con về phòng xem Thượng Dung, cô ấy cũng tỉnh táo lại rồi.”

Trước khi vào phòng, vẻ mặt chuyển từ đắc ý sang thận trọng – diễn thôi, nhưng không thể qua loa được!

Vừa vào phòng, Từ Hách Quân lặng lẽ mở cửa phòng, Hoàng Thượng Dung bình tĩnh ngồi trên giường, hẳn thật ra đã chuẩn bị đỡ bình hoa hoặc gối ném tới, có điều, một chút động tác cô cũng không có.

“Em... còn đang giận sao?”

“Em không nên giận sao?”

Hắn gãi gãi đầu. Lời nên nói hẳn đã nói rồi, cô còn đang giận gì nữa?

19. Chương 19

Đột nhiên, cô chủ động nói, “Tiếp theo anh định thế nào?”

Từ Hách Quân cúi đầu, thở dài, “Thật ra, anh không định giấu em đến cùng, đưa em về nhà anh, cũng không có nghĩa anh định công khai thân phận cậu chủ Từ gia. Ngược lại, anh định tiếp theo cứ làm như cũ! Anh đã đồng ý với bố anh, trước bốn mươi tuổi, sẽ vào được hội đồng quản trị của tổng công ty, đợi đến khi mọi người công nhận thực lực của anh, thì anh có phải cậu chủ hay không cũng không quan trọng nữa. Mà hôm nay anh đưa em về gặp bố mẹ anh, là vì anh dự định lập gia đình, lập gia đình thì phải gặp mặt cha mẹ, anh phải cho em hay hoàn cảnh sống của anh chứ.”

Hoàng Thượng Dung nhìn thẳng hai mắt hẳn, mà Từ Hách Quân cũng chăm chú nhìn lại. Từ trên người hẳn, cô nhìn thấy sự tập trung và chuyên tâm, hẳn nghiêm túc, nghiêm túc nghĩ đến cuộc sống như vậy, chứ không phải ỷ vào gia thế của mình tiêu xài hoang phí, hoặc là sống qua ngày không mục đích, hẳn muốn đi lên bằng chính thực lực của mình, để được mọi người công nhận.

“Đây là Simmons loại cao cấp nhất.” Chủ đề chuyển, cô đột nhiên nói: “Để anh phải ngủ bằng đệm em mua, thật là làm khó anh quá!”

Biết cô lại tiếp tục bốc hỏa, Từ Hách Quân không dám ho he.

“Bảo bối, chỉ cần là đệm em mua, đều là đệm thoải mái nhất trên đời, anh rất thích, sau này anh chỉ nằm cái em mua.”

Ồ, thế nghe còn giống tiếng người! Hoàng Thượng Dung đứng dậy, như nữ chủ nhân, cao ngạo kiểm tra cả phòng.

Nhìn một vòng phòng của hắn, cũng thấy nó còn lớn hơn cả nhà thuê của cô, mở tủ quần áo ra – a, đó không phải là tủ quần áo, mà là phòng quần áo, bên phải là sơ mi và áo vét hắn thường mặc, hai bên là một hàng măng sét, bên trái phần lớn là quần áo thường, vài cái quần jean và áo phông, đều chỉnh tề là lượt, treo trên giá gỗ. Khác hẳn phòng thuê hỗn loạn của hắn.

Nghĩ là biết không phải tự hắn chỉnh trang lại, một đại thiếu gia ngay cả quần áo cũng có người xử lý chu đáo, vậy mà nguyện ý hạ mình sống cuộc sống bình dân, hắn ăn no rủng mỡ sao? Ngoan ngoãn lái du thuyền tư của nhà hắn đi du lịch vòng quanh thế giới không phải tốt hơn sao? Hay là lái xe nổi tiếng bảo bối của hắn lên núi xuống biển, bên người thích có bao nhiêu em thì có bấy nhiêu, có cần đau khổ đi theo sau cô không? Còn phải lo lắng tiền ăn tiền ở, còn thay tã cho con —

Đúng như mẹ Từ nói, nếu hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể sống nhàn nhã tự tại, dù là thêm một đứa con trai – hắn cũng có thể ném con cho ông bà, nhờ bố mẹ hỗ trợ, nhưng hắn không, cuộc sống an nhàn sung sướng trước đây, không khiến hắn trở thành một người đàn ông chiều quá sinh hư, hoặc là vô trách nhiệm, ngược lại, hắn sẵn sàng thử thay đổi một cuộc sống khác, dùng một góc độ khác quan sát xã hội này. Đối với một người từ nhỏ không phải chịu khổ sở gì cả, đây không phải là đơn giản.

Được rồi! Hắn đường đường là thiếu gia nhà giàu mà che giấu người ta, cho dù là trải nghiệm cuộc sống, hay thử nghiệm quan sát dân tình, ít ra hắn làm việc rất có cố gắng, hơn nữa hắn đã tự dựa vào sức mình mà lên được vị trí hôm nay! Chồng chưa cưới có tiền lại có chí, thật là một người đàn ông tốt hiếm có.

Vậy cô đang giận dữ gì chứ?

Không, không được! Người này, dám gạt cô lâu như thế, cô không giận dữ một chút, vậy cô đã không tên Hoàng Thượng Dung rồi.

Thấy cô dừng lại ở chỗ này khá lâu, Từ Hách Quân cho là cô thích chỗ này. Đúng rồi! Bảo bối của hắn có mạnh mẽ thế nào thì cũng là con gái mà! Con gái không phải thích nhất mua quần áo túi xách giày dép sao? Tốt tốt tốt, hắn chuyển hết quần áo của hắn đi, tất cả để lại để chứa quần áo mới của cô, được chứ!

“Đây là phòng để quần áo, nếu em thích, sau này, ở đây có thể bày tất cả quần áo của em, em cũng có thể mua mới, cho dù là túi xách, giày hay âu phục, nếu không đủ để, còn có phòng bên cạnh...”

Hoàng Thượng Dung nhướn mày. “Anh nghĩ em là nữ chính Sex and The City hay sao mà có nhiều quần áo vậy?”

Đột nhiên mất hết hứng thú với phòng để quần áo, cô xoay người, nhìn thấy trên giá một bình hoa sứ men xanh, cô thử với lên lấy xuống, Từ Hách Quân thấy thế, vội vàng chạy tới lấy xuống cho cô, cung kính dâng lên bằng hai tay.

Nhìn phải nhìn trái, cô cũng không nói lời nào.

“Đây là sứ men xanh thời mình, nếu em thích, trong tủ sắt còn có tam thái đời Đường...”

“Toàn những thứ mấy trăm năm, nếu mà đánh vỡ thì tiếc thật.”

Từ Hách Quân thở hắt vì kinh hãi. Cô, cô đang xem xét hung khí sao?

Tiếp đó, Hoàng Thượng Dung quay về phía tường, trên đó có hai thanh kiếm katana có vẻ vô cùng khí thế được treo cao, cô nghiêng đầu nhìn chăm chăm hai thanh kiếm không nói một lời, Từ Hách Quân thấy thế đổ mồ hôi lạnh.

“Tiểu bảo bối,” Hắn nhân cơ hội cầm tay cô, dời sự chú ý của cô đi. “Vật này sát khí quá nặng, dời chút nữa anh bảo người lấy xuống, nơi chúng ta ở sau này, không nên cứ bày nó...”

“Em có nói, em muốn ở đây sao?”

Rốt cuộc nói thế nào mới được? Ai, thực sự là có tật giật mình, ai bảo hấn lừa Thượng Dung trước, còn để cho cô bị kinh hãi như thế, khó trách cô cứ mặt lạnh lòng với hấn thế này.

“Anh đã có nhiều tiền như thế, vậy cũng không cần tiết kiệm tiền thuê nhà, chuyển đến chỗ em ở đâu.” Cô quay đầu hỏi hấn, “Anh định bao giờ thì chuyển đồ xong?”

Cái gì? Hấn tính sai, cô lập tức định hạ lệnh đuổi khách sao? Từ Hách Quân thật sự sốt ruột rồi. Cô không phải nghiêm túc chứ?

“Bảo bối...”

“Trước khi kết hôn, em còn muốn ở đó, giờ không định bán đi, đó là căn nhà đầu tiên em tự mình mua được, hơn nữa, có một căn nhà khác, anh muốn ‘che giấu thân phận’ cũng dễ hơn, hộ khẩu chuyển đến nhà của em, trong tài liệu của nhân sự người khác cũng không thấy có gì để nghi ngờ.”

Cái gì? Cô đã lo chuyện sau này rồi sao? Nói vậy, cô tha thứ cho hấn rồi chứ!

“Ai da! Thượng Dung bảo bối!” Từ Hách Quân ôm cổ cô. “Anh yêu em nhất.”

“Còn nữa, anh đã có nhiều tiền như vậy, vậy em muốn sinh bốn đứa, hai trai, hai gái, anh có ý kiến gì không?”

Tốt quá! Tăng gia sản xuất vì nước nhà, càng nhiều càng tốt.

“Có vấn đề gì? Tất cả giao hết cho anh!”

Hoàng Thượng Dung kéo tay hấn qua, thuận thế đặt trên cái bụng bằng phẳng của mình, giọng nói mềm mại hấn đi, khẽ ghé vào tai hấn, nói: “Lần này, anh có thể cùng em nhìn cục cưng lớn lên.”

Nghe vậy Từ Hách Quân mắt sáng bừng, “Ý em là, em lại có?”

“Không phải, em nói là sau này!” Thật là! Cô không nhịn được đẩy hấn. “Làm sao mà không cẩn thận thế được, em sao có thể ngốc đến mức mang thai trước khi kết hôn, vậy làm sao mặc được áo cưới!”

Cũng phải ha, tuy thất vọng, nhưng lại nghĩ đến tương lai, hấn còn nhiều cơ hội. Từ Hách Quân ôm Hoàng Thượng Dung, cười ngọt lịm.

“Chúng ta nhanh kết hôn đi, nhanh chóng cố gắng cho Hạo Hạo thêm em trai em gái.”

“Anh nói thêm là thêm à!” Cô hờn dỗi, rồi nghĩ đến một chuyện mấu chốt. “Đúng rồi, anh biết em là mẹ Hạo Hạo từ bao giờ?”

Từ Hách Quân buông tay, làm vẻ vô cùng thông thái. “Biết từ đầu cơ.”

Hoàng Thượng Dung nheo mắt. Tiểu tử này, giỏi diễn kịch thật đấy! “Sao lại phát hiện ra được?”

“Ngày đầu tiên em đến nhà anh, bảo là không nên để Hạo Hạo mặc đồ con gái.”

“Vậy thôi?”

“Đương nhiên là không, lúc đó anh chỉ nghi ngờ thôi, sau đó, anh...” Hấn vô cùng chủ động cắt bớt chuyện hấn đã lên điều tra, đôi khi giữa người yêu có chút bí mật thì tốt hơn. “Dùng một cách đặc biệt để chứng minh.”

“Kiểu gì?”

“Kiểu này –“ vừa dứt lời, lập tức đè xuống!

“Anh, anh làm gì vậy?” Hoàng Thượng Dung kêu to, “Trời còn sáng, bố mẹ anh còn ở bên ngoài!”

“Là em muốn anh chứng minh mà!”

“Vậy anh nhanh... Ô ô...” xong một lần...

“Hả? Sao lại như vậy?” Ngực cô ướt như thế, hóa ra là –

“Đúng vậy!” Vậy bảo hấn không phát hiện thì khó quá!

Hai người nhìn nhau, Từ Hách Quân cười gian, đứng lên từ trên người cô, kéo lại áo sơ mi.

“Mình đi thôi! Bố mẹ còn chờ ở ngoài đấy!”

Cái gì? Đã làm cô ướt như thế... A, cô nói là, hấn sao có thể hết hôn lại sờ xong, rồi phải mộng quay đi vậy? Hoàng Thượng Dung kẹp hai chân, kéo lại hấn về trên người mình lần nữa, kéo áo sơ mi của hấn và quần ra.

Từ Hách Quân thở hổn hện, hai tay chống hai bên cơ thể cô, lý trí trong đầu cũng như cục áo hấn, từng chút bị cởi bỏ.

“Bảo bối... Bố mẹ anh còn ở bên ngoài, nếu mình lâu quá không ra, họ sẽ —“

“Vậy anh tốc chiến tốc thắng đi!”

“...” Cô gái này, cố ý sao? Trước mặt đàn ông, nghìn vạn lần không được nói đến dài hay ngắn – cho dù là kích thích hay là thời gian, cô vừa nói thế, đã kích thích ý chí chiến đấu của hấn rồi!

Aaaa! Hấn sẽ chứng minh, bốn chữ “tốc chiến tốc thắng” này, tuyệt đối không thể dùng với hấn!

20. Chương 20

Tin Từ Hách Quân và Hoàng Thượng Dung kết hôn nhanh chóng truyền ra, vốn Hoàng Thượng Dung nghĩ chỉ đơn giản làm một tiệc rượu nhỏ, mời thân bằng hảo hữu và đồng nghiệp công ty đến chứng kiến, có điều, nếu bố mẹ Từ Hách Quân mà xuất hiện, vậy thì hỏng.

Vậy nên, hai người họ đành phải tốn công sức làm hai lần đám cưới, một lần ở Đài Loan, mở tiệc chiêu đãi đồng nghiệp và quản lý ở công ty, nhân dịp xin nghỉ tuần trăng mật, sang Anh làm một hôn lễ long trọng nữa, tất cả bạn bè người thân và thế giao liên quan đến Từ gia, và đại cổ đông công ty cùng trợ lý đi kèm đều phải tham gia.

Bây giờ, dù là trước mặt hay sau lưng, hai người đều là vợ chồng, một đôi nữ đại nam tiểu bầu bạn nhau, nhanh chóng trở thành giai thoại của công ty, mọi người đều nói, từ sau khi lấy chồng, tính tình và phong cách của Hoàng Thượng Dung đều khéo léo mềm mại hơn trước nhiều, Từ Hách Quân cũng càng nỗ lực hơn trước, thu lại tính tình cộc nhủ, tuổi tăng lên, người cũng càng ngày càng có vẻ trưởng thành thận trọng, nhưng tính hài hước thì không đổi, dù hấn tới đâu, cũng rất nhanh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Trừ tính đáng yêu của hấn ra, còn có cả nửa kia khiến người kính sợ — không không không, là khiến người khác kính trọng — của hấn, Hoàng Thượng Dung tổng giám đốc. Sau khi kết hôn, Hoàng Thượng Dung chưa bỏ được tính hung dữ của mình, mặc kệ là nam hay là nữ, chỉ cần làm sai, đều bị cô quát cho nổi đom đóm.

Hai người tương phản một cương một nhu, một cứng rắn, một mềm mại. Có người thấy phong thái mềm mại của Từ Hách Quân thì kính nể không thôi, có người còn nghĩ hấn vợ phải đúng bom nổ chậm rồi! Cũng có người cho là, lấy năng lực của Hoàng Thượng Dung, cô có thể tìm được người đàn ông tốt hơn, chứ lấy Từ Hách Quân, hấn còn có một đứa con riêng, đúng là làm khổ cô!

“Tốt hơn, không chắc đã thích hợp.” Khi bạn tốt xung quanh ám chỉ cô, Từ Hách Quân không phải lựa chọn tốt, Hoàng Thượng Dung chỉ trả lời như thế.

Hóa ra, trên đời này, có rất nhiều người xem gia thế của nhà chồng là vấn đề then chốt khi suy nghĩ đến hôn nhân, có khi, cô không nhìn được nghĩ, may là cô có thể tự chủ kinh tế, tính cách cũng độc lập, nếu không, cô không đủ khả năng, lại thích một chàng trai nghèo khó không có một xu, quyết định đi theo hấn, cuộc sống không thể thuận lợi được, hai người cứ tiếp tục như thế sẽ rất khổ cực.

Hai người kết hôn chưa đến nửa năm, bụng cô có tin tức, đây vốn là chuyện vui, có điều, không ngờ sau đó, lại biến thành chuyện mọi người ngỡ ngàng trở mặt không nói nổi —

Từ sau khi Hoàng Thượng Dung có tin vui, kì lạ thay sao tổng giám đốc cứ xuống tầng 10 giám sát thế? Ngay cả phu nhân tổng giám đốc vốn ít khi xuất hiện cũng thường xuyên chạy tới phòng giám đốc, lúc thì thuốc bổ, lúc thì tổ yến, bên người Hoàng Thượng Dung lúc nào cũng một đồng thứ bổ dưỡng, ngay cả cán bộ cấp nguyên lão của công ty, rồi đại cổ đông, cũng có khi sẽ ân cần thăm hỏi.

Tổng công ty vì ngại chuyện cơ sở không đủ rộng, nên không quy hoạch đến phòng chăm trẻ, thế nhưng, Hoàng Thượng Dung vừa mang thai, cô và Từ Hách Quân còn chưa nói gì, tổng giám đốc và mấy nguyên lão cũng như cổ đông, tự giác đi làm phòng chăm trẻ, đối đãi vậy là quá rõ ràng.

Mặc dù mọi người vô cùng hoài nghi Hoàng Thượng Dung có chỗ dựa nào đó, có điều, vì sự thật được giấu quá kĩ, cho nên, cũng không ai biết tóm lại là xảy ra cái gì, hơn nữa chuyện này, nếu không có người để ý, bình thường cũng sẽ không biết họ đang làm cái quỷ gì.

Vậy cũng tốt, dù sao hai vợ chồng họ đã đạt nhất trí, bây giờ, phải cố gắng lên càng cao hơn nữa!

Tròn một năm sau ngày kết hôn, Từ Hách Quân thần bí xin nghỉ nửa ngày, nói buổi tối hẳn sẽ ở nhà đợi cô.

Hoàng Thượng Dung mới đang nghĩ hẳn đang bày trò gì, vừa bước vào nhà, phát hiện cũng không có gì khác thường, chỉ là Từ Hách Quân tự thân xuống bếp làm vài món cô thích ăn, còn quét dọn sạch sẽ trong nhà — với cô, đây đã là món quà lớn nhất.

Cơm nước no nê xong, Từ Hách Quân đột nhiên thần bí chạy về phòng, lúc quay lại giấu một tay sau lưng.

“Bảo bối, đây là quà của anh tặng em. Trước đã định tặng, có điều, đặt ở nước ngoài, anh phải chờ hai tháng hơn mới có hàng.”

“Anh lại mua đồ lung tung rồi.”

“Không không không, lần này anh không mua lung tung, “ Hắn ôm cô, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên bụng cô. “Đây là anh tìm thiết kế riêng cho em và cục cưng.”

“Anh mua gì vậy? Xe tập đi?” Hoàng Thượng Dung cười hỏi. “Lấy xe của Hạo Hạo cho nó dùng là được rồi, không cần mua nữa, có nhiều tiền cũng không phải để tiêu như thế.”

“Không phải xe tập đi.” Hắn như hiển vật quý móc từ trong túi ra một cái chìa khóa. “Là xe nhập khẩu.”

Một chiếc chìa khóa trên tay cầm đen, in bốn vòng tròn.

(dipM: tức là Audi ấy ạ)

“Anh không thể có nhiều tiền vậy chứ?” Cái hăng đó một chiếc phải hơn hai trăm vạn đấy!

“Tiền anh tiết kiệm từ trước!”

“Không phải anh nói sẽ không động vào tiền đó sao?”

“Đó là anh không động! Nhưng mà, anh mua cho em, cho nên vẫn được động.”

Ghê tởm, quả nhiên là do nói sai; sai ngữ nghĩa!

“Em không cần, anh quá lãng phí, đi trả lại đi! Xe kia của em còn mới bảy phần, đổi lại sau cũng được.”

“Nếu như tiếc, vậy xe của em để anh đi, còn cái này, cho em.”

“Đắt quá!”

“Nhưng mà, cái này làm bằng thép chịu lực cao cấp, vô cùng chắc chắn!” Hắn giơ ngón cái. “Anh vì sự an toàn của mấy mẹ con thôi mà!”

Người này, nói những lời đó cũng không mặt đỏ, không thở mạnh!

“Thế kia là được rồi, chúng ta là thân phận gì, chỉ làm chuyện phù hợp với thân phận mình thôi.”

“Em là mẹ của con anh, là trân bảo tối thượng của anh, đương nhiên anh sẽ muốn mang những thứ tốt nhất cho em dùng.” Vừa nói, vừa rút sổ tiết kiệm ngân hàng ra. “Đây là tiền lương tháng này của anh, toàn bộ

kính em, còn có sổ tiết kiệm trước đây, cổ phiếu, chứng chỉ quỹ, giấy chứng nhận sở hữu đất, sau này tất cả đều là của em.”

Nghe hắn nói thế, Hoàng Thượng Dung động lòng. Cô tuyệt không quen nhận quà của người khác hay để người khác quan tâm, thông thường, cô đều là người cho, kết hôn xong, thoả cái vị trí thay đổi, cô có chút không quen.

Cô do dự nhận chìa khóa xe, nghĩ lại, vẫn thấy quà này quá đắt, cô rất vui, nhưng không liên quan đến quà nhiều tiền hay ít, cô vui là vì tâm ý của hắn.

“Nhưng, em cũng sẽ không vì anh tặng em quà đắt tiền mà yêu anh nhiều hơn đâu?”

“Anh biết, em không phải loại phụ nữ chỉ biết nhìn tiền.”

Từ Hách Quân vòng tay ôm lấy cô, để cô tựa vào ngực mình, như thể cô là một đứa trẻ con.

“Anh chỉ mong cho em được những thứ tốt nhất, cho em hài lòng, cho em vui sướng, anh là chồng em, đương nhiên phải tìm hết mọi khả năng để chăm sóc em, giống như em cũng muốn cho các con điều tốt nhất vậy, anh muốn đối tốt với em, cũng giống như em muốn đối tốt với các con.”

“Hách Quân...” Hoàng Thượng Dung cắn cắn môi, đưa tay chạm đến má hắn. Râu trên cằm hắn đâm vào tay cô hơi tê ngứa, tiếp đó, cô nhẹ nhàng thâm tình hôn trên môi hắn, “Em yêu anh.”

Hắn biết, ở trong hai mắt dần dâng nước, hắn nhìn thấy tình ý chân thành. “Anh sẽ càng lúc càng... càng yêu em hơn.”

Cô nhu thuận nhận nụ hôn của hắn, nhất thời, Từ Hách Quân như nghĩ đến chuyện gì, ngừng đầu hỏi cô.

“Thượng Dung, anh hỏi em chuyện này, em phải thành thật trả lời anh.”

“Sao?”

“Hôm đó... Anh nói, là hôm tiệc cuối năm anh uống say đó, thế nào mà em lại leo lên giường anh?”

“A...” Cô kinh ngạc ngừng thở, nùng tình mặt ý lúc này nháy mắt biến mất.

“Anh nghĩ thật lâu, cũng nói bóng gió rất lâu, vẫn không thể biết là tại sao! Là anh bá vương ngành thượng cung sao? Nhưng, em có cá tính như thế, chắc chắn sẽ cho anh một cước văng ra ngay! Nhưng sao em lại không làm thế?”

Ghê tởm thật, sống sung sướng như người bình thường lâu quá, cô cũng quen cả thể chất kì quái quái nhiều cô mấy chục năm là vì Từ Hách Quân mới dần dần tốt lên, hơn nữa Hạo Hạo là con trai, dương khí trọng, bỏ tới bỏ lui cạnh cô suốt, rồi từ sau khi cô vào cửa, thần phạt Từ gia phù hộ cô còn không kịp. Chuyện bị âm khí bức người uy hiếp cũng không còn xảy ra nữa.

Nhưng mà, giờ phải nói cả cho hắn sao?

Không, cứ nghĩ tới lúc trước hắn làm ra chuyện quá đáng như thế, chuyện quan trọng như thế mà giấu cô lâu như vậy! Cô nào có thể nói cho hắn hay, trước đây là vì mình thể chất yếu, mới leo lên người hắn “tìm lửa”...

Hơn nữa, có nói hắn cũng không tin, còn xem cô thành yêu nữa thái dương bỏ âm!

Cô mới không nói cho hắn đâu! Người này, da mặt dày khủng khiếp, nếu nói cho hắn biết, cô yêu muốn chết mỗi lần hắn hôn môi hay đụng chạm, chắc chắn hắn sẽ lấy chuyện đó cười cô cả đời!

Giữa tình nhân có chút bí mật cũng tốt.

“Thật ra, là vì...” Trong đầu đang nghĩ lý do nào khá một chút, nhưng Hoàng Thượng Dung tính tình chính trực, không thích nói dối, nhất thời tìm không ra lý do nào. “À... Ừ...”

Từ Hách Quân thấy cô vẻ mặt muốn nói lại thôi, cũng đoán được đại khái bảy tám phần, “Không phải là em.... Đã sớm chú ý anh rất lâu rồi, mới thừa cơ anh uống say, bò lên giường anh chứ!”

“A?” Hoàng Thượng Dung giật mình. Người này, da mặt đúng là dày!

“Quả nhiên,” nhìn phản ứng của cô, tám chín phần là đúng. “Anh đã nói rồi mà, lúc đó trong nhóm trợ lý cùng đợt, sao em vừa liếc mắt đã chọn anh vào công ty chứ? Anh chắc chắn là hình mẫu “có ý” của em mà! Thật ra vấn đề này anh đã muốn hỏi em từ lâu, chỉ là có chút ngượng, anh nghĩ giờ mình là vợ chồng rồi, chút chuyện nhỏ này đừng so đo nhé!”

“...” Trên đời, loại người da mặt dày như hắn thực sự không nhiều.

Ở bên cạnh hắn lâu như thế, giờ cô cũng ít nhiều hiểu được “lấy nhu thắng cương.” Còn nhớ trước đây hắn bảo cô phải mềm mại hơn chút, giờ đã thể hiện toàn bộ tác dụng rồi! Muốn cô như nữ hầu rượu, nói ngọt ngào sao? Đàn ông đều sĩ diện cả! Tốt, vậy Từ Hách Quân hắn cứ mãi mãi bị giấu như thế nhé!

Cứ theo lời của hắn, Hoàng Thượng Dung mím môi, thừa nhận.

“Đúng thế, bị anh phát hiện rồi, thật ra em “chú ý” anh lâu lắm, đêm đó là em không kìm lòng được, người bá vương ngành thương cung là em, không phải anh.”

Không nghĩ tới sẽ nghe được lời tỏ tình thẳng thừng kinh người từ miệng cô, Từ Hách Quân thực sự vừa mừng vừa sợ. Hóa ra, hắn thực sự mị lực kinh người, ngay cả nữ hoàng đế cũng không chịu được!

“Ôi, Thượng Dung bảo bối của anh.”

Tốt tốt, ngọt ngào một chút, đúng là có thể được đến nhiều ngọt hơn, Hoàng Thượng Dung cô phải học.

21. Chương 21: Vĩ Thanh

“Oe oe oe...”

Một trận tiếng khóc của trẻ con vang dội xuyên thủng phòng sinh, Từ Hách Quân tay cầm tay Hoàng Thượng Dung, toàn thân không ngừng run rẩy.

Lần trước đã phải bỏ qua quá trình Hạo Hạo sinh ra, từ đây về sau, mỗi một lần, hắn sẽ không bỏ qua quá trình từng kết tinh tình yêu của hắn với Hoàng Thượng Dung trưởng thành.

“Sinh rồi! Thượng Dung, hu hu, cảm ơn em, khổ em rồi!”

Sinh con hóa ra khổ sở như thế, hại hắn giờ còn run rẩy, đừng sợ, giờ hắn là bố cũng hai đứa con trai mà!

Hắn phải kiêu ngạo chứ!

Cuối cùng cũng khôi phục một chút khí lực từ trong cơn mê man, Hoàng Thượng Dung cố gắng nâng nửa người dậy, y tá giúp bế tiểu bảo bảo vừa tắm sạch qua, để cô ôm con mình một lát.

“Chúc mừng Từ thái thái, là một bé trai.”

Cái gì, là trai? Ôm cục cứng, khóe miệng cô hơi co lại.

Từ Hách Quân tinh ý phát hiện ra, vội vàng trấn an bà xã thân yêu, “Không sao, hai trai hai gái mà! Còn có cơ hội, tiếp theo, mình cố gắng sinh con gái nhé!”

Lại hai năm sau ——

“Oe oe oe...”

Lần này Từ Hách Quân cũng vẫn cầm một tay Hoàng Thượng Dung.

Thế nhưng, lần này, động tác của hắn có chút gượng gạo.

Y tá thuần thực bọc em bé trong lớp vải, cẩn thận trao cho Hoàng Thượng Dung.

“Chúc mừng Từ thái thái, lần này là một bé trai.”

Cái gì? Lại một trai?

Hoàng Thượng Dung sắc mặt vô cùng xấu, cô tràn ngập sát khí quay sang Từ Hách Quân, hỏi hắn, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt mà!” Ngay lập tức hắn nói: “Lần sau anh bảo tiểu trùng trùng X bơi nhanh một chút nhé, được không?”

“Tốt nhất là thế,” cô hung tợn nhìn chăm chăm hắn, rồi nhẹ nhàng vỗ về tiểu bảo bối trong ngực. “Nếu không, nhất định anh phải chết.”

Tiếp đó một năm sau —

Trong phòng sinh...

Thảm!

Từ Hách Quân lần này vẫn là cầm tay Hoàng Thượng Dung.

Rồi đứa bé được sinh.

“Xảy ra chuyện gì?” Nữ vương miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn con một chút.

“Chúc mừng Từ thái thái, à.. lần này là một bé... trai...” Y tá vẫn lễ phép trao cục cưng vào tay cô, chỉ là, nhìn cô mặt cứng còng, đứa nhỏ khóc không ra nước mắt, cô y tá thấy thật kỳ lạ.

Hoàng Thượng Dung không nói một lời ôm con trai, để y tá đẩy cô ra ngoài phòng sinh, Từ Hách Quân thì ngược lại cúi đầu, ra khỏi cửa.

“Papi.” Sang năm sẽ lên lớp Một, Từ Hạo giờ rất đáng yêu, lại được duyên khác phái, vừa nãy một đám y tá vây lấy nó nói cho nó kẹo, nhưng mẹ dặn rồi, không thể tùy tiện ăn đồ người ta cho, cho nên nó phiền não lắm! “Em gái đã ra chưa?”

Từ Hách Quân không nói một câu sờ sờ đầu con trai, dắt tay nó, rồi khom người bế con trai thứ hai lên, con trai thứ ba còn chưa đi vững để mẹ vợ bế.

“Hách Quân này, rốt cuộc là thế nào? Con nói chuyện đi chứ!”

Hắn lắc đầu, mẹ Hoàng nhìn mà mở to mắt, trầm nghĩ, chắc con rể tám phần là chịu đau đớn rồi, cũng không hỏi thêm nữa, giúp hắn ôm cháu, cùng hắn đi vào phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh, hai lão tiên sinh ngồi ngoài tán gẫu, thấy hắn mặt mày mờ mịt dất một, bế hai, nhin không được an ủi mấy câu.

“Một, hai, ba, đầu năm nay còn có người sinh ba, hơn nữa còn là ba đứa con trai! Chàng trai, cố gắng lắm!”

Từ Hách Quân vừa nghĩ đến thảm trạng, thật sự cười không nổi.

“Em gái cháu ở trong.” Cậu hai Từ Tấn bi bô nói.

“Bốn đứa cơ à!” Hai ông cụ cười lớn, còn giơ ngón cái khen ngợi.

Hu hu hu, dù là trai hay gái, đều là bảo bối mà!

Vào phòng bệnh, Hoàng Thượng Dung đang cho cục cưng bú, nhìn thấy lão công mang theo các con đi vào, cô cũng không thèm liếc nhìn hắn, mà các con thì kích động chạy đến bên cạnh cô, đòi xem em gái.

“Nó là em trai!” Cô quay mặt con trai cho chúng nó. “Nào, chào em trai đi, nói Hello nào.”

“A, là em trai! Papi, bố thăm rồi.” Từ Hạo đã đủ lớn để hiểu chuyện, biết mẹ vẫn muốn sinh em gái, nhưng ba đứa chúng nó đều là mấy thằng khỉ con.

Thấy Thượng Dung có vẻ bình tĩnh giới thiệu thành viên mới trong nhà cho các con, ừm... có lẽ cô không tức giận như hắn tưởng.

Hơi khom người, Từ Hách Quân bày khuôn mặt cười hắn tự hào nhất, “Xin lỗi, xin lỗi, kế hoạch không cần được biến cố, sinh con trai cũng tốt mà, em xem, một bộ quần áo có thể mặc đến ba, bốn lần, rất có lợi mà!”

Nói nhảm! Hoàng Thượng Dung cười nhạt hai tiếng, nhìn con trai trong ngực đã ăn no, cô thông thả kéo áo xuống, chờ tiểu bảo bối nấc một cái, mới đưa hắn, để hắn đặt con xuống giường sơ sinh.

“Phải, phải đẻ lần nữa sao?”

“Không cần,” Cô trả lời rất đĩnh đạc. “Em mệt rồi.”

“A.. “ Là sao? Ngàn sai vạn sai cũng đều là tiểu trùng trùng của hần sai...

“Trước đây anh kể, nữ chiến binh Amazon nếu không sinh được con gái, sẽ tức giận đến làm thịt bố của con trai đúng không?”

Từ Hách Quân thở dốc kinh hãi. Không ngờ, cô còn nhớ rõ...

“Các con, động thủ!”

Nữ vương ra lệnh một tiếng, ba cậu nhóc nhào lên người bố, vừa cắn vừa cào. Có điều, Từ Hách Quân cũng không phải đèn cạn dầu, ba tiểu quỷ xếp lên nhau cũng chưa cao bằng hần! Chỉ thấy bố chúng nó khéo léo bắt được một đứa, Từ Hạo bướng nhất đưa chân kẹp một cái, lập tức cả bốn đổ nhào xuống đất.

Hai vợ chồng Từ Ánh Chương mới nghe tin chạy đến, vừa vào cửa đã thấy con trai với cháu nội nháo thành một đoàn trên sàn, mấy đứa lít nhít vừa thấy ông bà nội, liền sung sướng nhào lên.

“Nào! Ngoan nào...” Từ Anh Chương ôm một đứa lên, híp mắt nhìn giường sơ sinh bên cạnh. “Sinh rồi? Con trai hay con gái?”

“Là em trai! Em trai đó ạ!” Từ Hạo la to.

“Lại cháu trai!” Bà nội Từ cũng không chịu được nữa. Con trai độc nhất sẽ không theo bà đi dạo phố thì cũng không nói gì đi, con dâu khôn khéo phải kiếm tiền lo chuyện sự nghiệp, còn phải vất vả khổ sở sinh bốn thằng nhóc rồi, không rảnh theo bà đi dạo phố xem quần xem áo cũng đành chịu, bà mòn mỏi, chỉ mong được ôm cháu giá, vậy cũng không được sao? Thế là mũi giáo nhất loạt chỉ vào Từ Hách Quân. “Con rốt cuộc làm cái gì vậy? Tất cả đều là con trai!”

Đây, đây cũng không phải chuyện hần quyết định được, tại sao lại do hần chứ?

“Con trai, con gái, đều tốt...” Hần phải cãi lại ình.

“Con gái tốt hơn!” Ông nội, bà nội, còn cả Hoàng Thượng Dung, tất cả đều nhất chí mắng hần.

Nhưng mà, con trai cũng sinh rồi, chẳng lẽ không cần nó thì sao được!

Từ Ánh Chương vỗ vỗ vai con trai, “Sinh con gái chưa thành công, con trai, phải nỗ lực. Sinh tiếp!”

Còn muốn nữa? Từ Hách Quân chỉ thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, đầu trống rỗng.

Bà nội Từ còn khùng hơn, “ Người ta nói, thiên kim, thiên kim, nếu con sinh được con gái, mẹ lập tức lì xì mười triệu.”

(dipM, chữ thiên kim trước là thiên kim tiểu thư – con gái, thiên kim sau là ngàn vàng.)

Tiền thì không có vấn đề, quan trọng bây giờ là không sinh được ấy...

“Các con ai muốn cứu bố?” Tóm ba cậu nhóc đứng ngay ngắn một hàng, Từ Hách Quân hỏi.

“Cứu thế nào ạ?”

“Cắt kê kê, làm con gái.”

“A, không được đâu!”

Mấy đứa lập tức chạy biến khỏi phòng bệnh, một đứa hần cũng bắt không được!

“Từ Hách Quân, anh định làm gì con em?”

“Các con không cắt, bố tự cắt!”

“Muốn cắt cũng được.” Hoàng Thượng Dung gật đầu. “Đứa thứ năm mà còn là con trai, anh đi cắt đi!”

A xong...

Vậy là hoàn rồi.

Nói chung để tổng kết, đây là một câu chuyện hài, H không nhiều, thực ra là không có (trừ một số đoạn). Thể loại tình chị em, nhưng vấn đề tuổi tác ở đây không rõ, nên dù có là tình chị em hay thế nào thì cũng chẳng quan trọng. Ngoài ra thì điển hình của nữ chính nữ cường, và tsun. Nam chính phúc hắc, giả nai.

Điều làm mình rất thích ở nam 9 của truyện này, chính là anh ấy rất có trách nhiệm. Nghĩ thử xem, một chàng trai đang sống một mình bay nhảy, mà bắt phải chăm sóc một đứa trẻ con, liệu có bao nhiêu người lo nghĩ nghiêm túc cho đứa bé, chăm sóc nó thực lòng? Thế mà Từ Hách Quân đã lo lắng hỏi han khắp nơi tìm đồ để xin, rồi tận tay chăm sóc con, điều này không phải đơn giản.

Thế mới có cái đoạn bảo giống phụ tử văn...

Nói 10 chương tưởng là ngắn, nhưng thực ra là quá dài. Làm mãi không hết. Truyện được làm từ lúc chưa nghỉ, đến giờ cũng phải được gần 6 7 tháng. Nói ra thấy sợ thật, mình làm cái trò gì mà làm lâu thế?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huan-luyen-cha-phuc-hac>